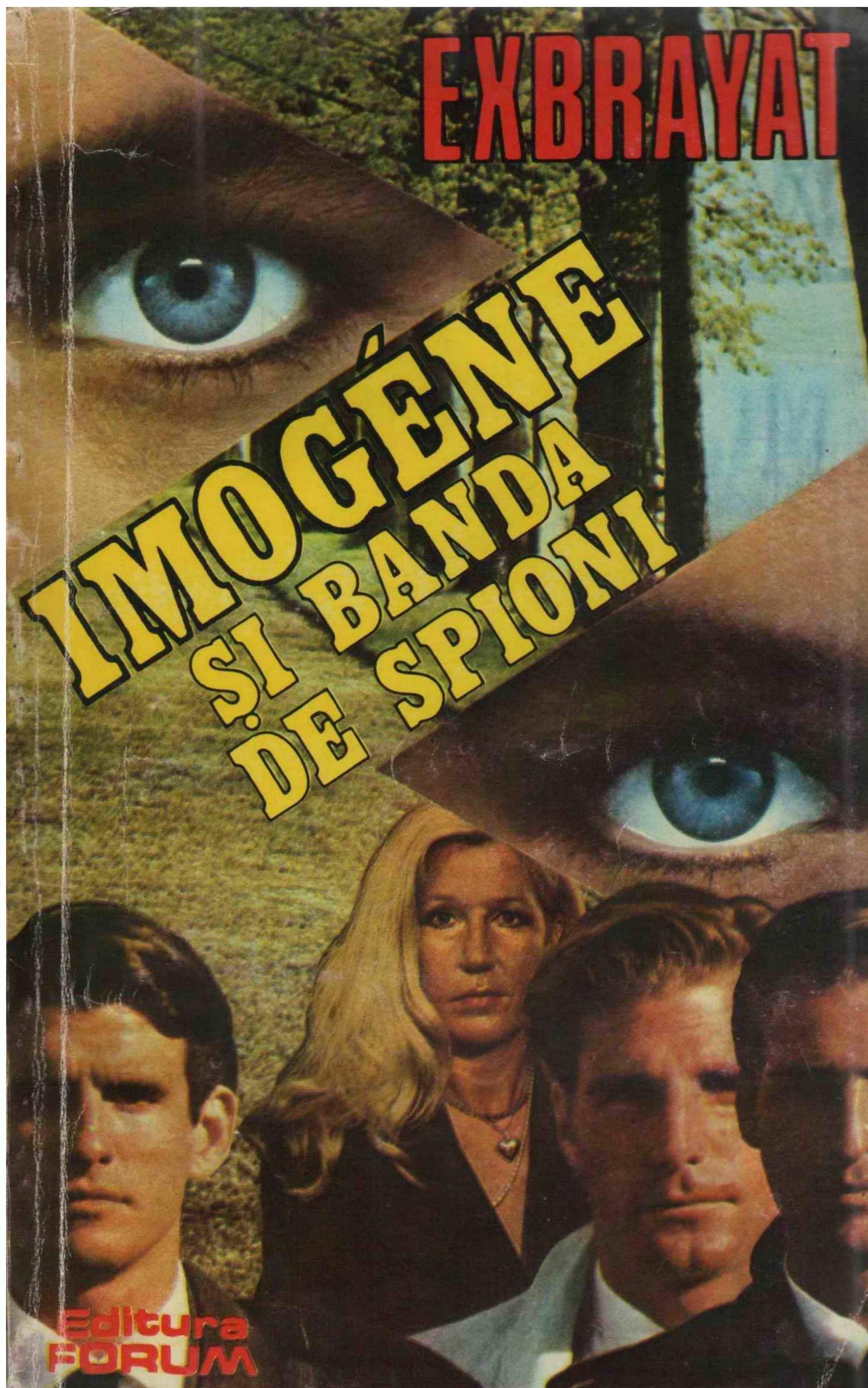

Acest *prim roman al seriei* ***IMOGÈNE.*** *a fost ecranizat* ***Regizor: FRANÇOIS LETERRIER.***

Scenariu: MICHEL GRISOLIA şi MARTIN LAMOTTE. Au interpretat: DOMINIQUE LAVANT, Roger Mïrmont, Antoine Duléry, Gérard Darier, Ginette Garcin, Julie Jezequel ş.a.

O ***producţie*** *G.M.T. difuzată la Televiziunea Franceză pe Canal 1.*

CAPITOLUL I

Imogène McCarthery, poreclită de cei din birou „Taurul Roşu" din pricina caracterului şi a părului ei, intra cu paşi siguri în al cincilea deceniu de viaţă. Energia nestăvilită îi venea de la pasiunea pentru ţinutul natal, Scoţia, fapt care o îndreptăţea să-i dispreţuiască pe colegii ei englezi de la înălţimea naşterii sale. Energia îi mai venea, de asemenea, de la pietatea profundă la adresa memoriei tatălui ei, care-şi considerase fiica, pînă cînd se prăpădise, o servitoare vrednică, datoare să muncească pe gratis.

Căpitanul Henry James Herbert McCarthery se însurase cam tîrzior. Făcînd parte din Armata Indiilor, venea în Scoţia doar la doi ani o dată şi atunci era prea ocupat să pescuiască în lacul Vennachar ca să mai aibă şi grija .căutării unei neveste. Se hotărî s-o facă numai după ce avu de-a face cu primele atacuri de gută, care-l înăcriră într-atît, încît începu să viseze la blîndeţea unei căscioare

unde să fie alintat. Atrasă de perspectiva unei semire-

trageri care s-o consoleze de văduvie, o anumită Phyllis Oughton acceptă să-şi unească destinul cu acela al unui militar aflat în declin. Dar soarta dejucă planurile respectivei Phyllis, moartă pe cînd îşi aducea fata pe lume, Cînd se produse evenimentul, Henry James Herbert era pe lîngă Lahore 1 şi consideră întimplarea un abuz de încredere din partea consoartei. Noua-născută, botezată Imogène, numai Dumnezeu ştie de ce, fu încredinţată bunicilor, care rămîneau să trăiască în vechiul burg Callander, perlă a comitatului Perth, în ţinutul Highlands din Scoţia de Sus. Moartea aproape simultană a tatălui şi mamei sărmanei Phyllis coincise cu un acces de proastă dispoziţie a căpitanului McCarthery, rare-şi dădu demisia fiindcă se vorbea de suprimarea fustanelei2 soldaţilor din regimentul lui de puşcaşi scoţieni. De la întoarcerea la Callander, ofiţerul în retragere se instală în căsuţa familiei, la hotarul de nord al oraşului, pe drumul spre Killing. Fiindcă Imogène avea cinsprezece ani, tatăl ei hotărî să-i desăvîrşească educaţia. Ca urmare, o învăţă că Adam trebuie să fi fost scoţian, deoarece scoţienii erau de departe cel mai deştept popor de pe Pămînt şi cel mai plăcut lui Dumnezeu. Odată acest principiu înrădăcinat în mintea micuţei, căpitanul o asigură că, printre scoţieni, cei din Highlands formau o clasă privilegiată, căreia, din fericire, îi aparţineau şi ei doi. Compatrioţii lor din Lowlands uri Borders erau, fără îndoială, amici buni şi demni %de încredere, dar — mă rog — le lipsea — şi avea să le lipsească totdeauna — acel semn al geniului pe care-l are din naştere fie şi cel mai umil scoţian al Ţării de Sus. Cît despre englezi, ei alcătuiau un talmeş-balmeş de indivizi

4 Oraş din Pakistanul actual, locul de naştere al poetului naţional, Mohammad Iqbal (n. t.).

a Fustă plisată, scurtă, din material în carouri, ce ţine de costumul national bărbătesc scoţian (n. t.). neinteresanţi şi care luaseră conducerea

Regatului Unit numai fiindcă erau mulţi la număr. Henry James Herbert ii considera pe galezi o populaţie care nu atinsese încă stadiul lumii civilizate, unde englezii ajunseseră, nu fără greutate, în vreme ce irlandezii rămăseseră în punctul cel mai de jos al scării de valori britanice. Dincolo de ei era marea şi, după mare, sălbaticii, oricare ar fi fost culoarea pielii lor. Pentru fetiţă, aceşti sălbatici se împărţeau în triburi ale căror centre principale erau Parisul, Madridul, Bruxellesul, Roma. Ajuns la capătul acestui învăţămînt elementar al adevărurilor fundamentale, tatăl Imogènei îşi folosi ceasurile care-i mai rămîneau libere după pescuit şi băut whisky cu amicii, ca să-şi 11 .'truiască moştenitoarea în istoria clanurilor scoţiene, învăţînd-o mîndria de a se numi Mac Gregor graţie celebrului Bob Roy, care trăise la Trossachs, lîngă Callander, şi care-o plăcuse pe o strămoaşă a clanului McCarthery. Totuşi, cum — în calitate de militar în retragere — avea de gînd să-şi scrie memoriile, el acceptă ca Imogène să înveţe dactilografia şi stenografia cu scopul unic de a-i servi ca secretară cînd avea să se simtă în stare să-şi dicteze primele rînduri ale unei opere ce avea să umple Anglia de uimire. Din fericire pentru -.cea din interiorul Regatului Unit, Henry James Heuert muri de ciroză hepatică înainte de a fi găsit titlul cărţii sale răzbunătoare şi fiica lui se trezi, pe la treizeci de ani, practic fără venituri, deoarece egoismul patern îi înlăturase pe toţi posibilii pretendenţi la mîna domnişoarei. Cei care se prezentaseră fuseseră bruftuluiţi ca i c demni de a aparţine marelui clan Mac Grégor, astfel încît îndrăgostiţii se lăsară iute de curtarea acestei prăjini cu părul roşu, pe care autorul însuşi al vieţii ei o sechestra mai mult ori mai puţin. Imogène nu păstra nici o ranchiună celui dispărut, a cărui amintire o venera, moştenind de la el pasiunea orgolioasă pentru Scoţia şi

mul Mac Gregor. Era de altfel tot ce moştenise immun ă cu casa familiei, unde buruienile invadau grădina de multă vreme neglijată.

Dar Cerurile, dînd o nouă dovadă de preţuirea deosebită ce-o acordau familiei McCarthery, făcură ca Imogène să descopere în „Times" un anunţ unde cei interesaţi aflau despre un concurs de angajare a unor stenodactilografe ce-ar fi urmat să se deplaseze la Londra spre a-şi lua în primire locul în personalul administrativ al Amiralităţii. Strîngîndu-şi toate economiile, *miss* McCarthery se duse în capitală, le birui pe concurentele sale englezoaice şi debută într-o carieră stabilă, care avea să-i permită, într-o zi, să se retragă la Callander, unde — de altminteri — nu întîrzia să vină în fiecare vacanţă de vară. Acest eveniment se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă şi de atunci Imogène McCarthery, apreciată de şefii ei pentru seriozitate şi devotament în muncă, se văzuse mutată la Departamentul de Informaţii al Amiralităţii, ceea ce-i permitea să-i lase să creadă — în deplină inocenţă ori aproape — pe concetăţenii din Callander, că aparţinea marelui Intelligence Service. îşi cîştigă

astfel printre ei o consideraţie fără margini, reieşită îndeosebi din faptul că nimeni nu ştia precis cu ce se ocupă.

De la sosirea la Londra, Imogène nu-şi părăsise niciodată micul apartament de pe Paulton's Street, în Chelsea, unde plătea regulat chiria doamnei Margaret Horner, proprietăreasa. Vara, ca şi iarna, *miss* McCarhtery se ridica din pat la ora şase. Prima ei grijă, ţîşnind în sus, era să alerge la fereastră şi să arunce o ocheadă spre stradă, ridicînd uşurel colţul perdelei de tul. Cel mai adesea ploua, ceea ce-i permitea Imogènei să ridice din

umeri, zicîndu-şi cu dispreţ: „Mizerabilă vreme, demnă de această ţară mizerabilă !" Ea uita, cu cea mai sinceră rea-credinţă, că în Scoţia vremea era, în general, şi mai rea. După ce-şi arunca de pe ea capotul, îşi freca dinţii şi-şi desfăcea părul — cu singurul scop de a nu apare în faţa Lui într-o ţinută neglijentă. Imogène se ducea să-i ureze o zi bună tatălui ei, a cărui fotografie în ţinută de căpitan al Indiilor zîmbea cu acel zîmbet niţeluş tîmp pe care whisky-ul îl dă celor ce abuzează de el. Cît despre fiică-sa, ea credea că acest zîmbet cuprindea întregul spirit al Highlandsului, iar ochii cam ieşiţi din orbite i se părea că iradiază energie.

— Bună ziua, tăticule. Imogène cea mică e tot în exil, dar va veni ceasul cînd tu şi cu mine vom cîştiga din nou dreptul la vechea noastră ţară, spre a trăi acolo, în pace, printre ai noştri !

Cu adevărat, nu era într-asta decît o metaforă, fiindcă Imogène ştia prea bine că, pe de o parte, ceasul retragerii ei avea să fie peste vreo zece ani şi că, deci, ar fi putut să fixeze de pe-acum un termen a ceea ce ea numea „exilul său" şi, pe de altă parte, că taică-său rămăsese la Callander, unde-şi dormea somnul de veci în micul cimitir, alături de Phyllis, nevastă-sa, alături de părinţii ei şi, evident, de ai lui. Dar pentru o fiică a Highlandsului realitatea e cu totul lipsită de interes dacă n-o travesteşti puţin. După acest salut ritual adresat tatălui ei, Imogène se planta cu hotărîre în faţa unei gravuri care exista dintotdeauna în familialei şi care-l reprezenta pe Robert Bruce pe colinele de lîngă Gatehouse-of-Fleet, compunînd, în mijlocul furtunii, cîntecul său, *Chemarea lui Robert Bruce către oştire înainte de bătălia de la Bannckburn*, care urma să devină imnul naţional scoţian. In faţa portretului Independenţei, *miss* McCarthery nu zicea nimic. Se mulţumea să-l fixeze pe Robert Bruce şi asta îi era de-ajuns pentru ca sîngele să-i curgă mai iute prin vine şi să simtă o dulce căldură răspîndindu-i-se prin tot trupul, în timp ce muşchii i se contractau ca pentru a fi gata de bătălii iminente. Urmînd un ceremonial cotidian, Imogène îşi lăsa capotul şi, In sutien şi chiloţi, se examina cu ochi critic în oglinda şifonierului. Nu era în asta nici urmă de cochetărie, ci doar o măsură de control spre a-şi da seama daca-şi păstra forma în cazul în care bătălia ar fi reînceput,

Chipul pe care-l dăruia oglinzii era acela al unei prăjini de cinci picioare şi zece degete J, bine zidită, cu alura puţin masculină şi a cărei piele avea albeaţa caracteristică roşcatelor.

Doamna Horner considera o onoare pentru ea să mături prin faţa uşii în clipa cînd ieşea *miss* McCarthery. Din 1950, cele două femei nu-şi mai adresau nici un cuvînt, după ce fuseseră zece ani prietene intime. Imogène o invitase pe proprietăreasă în căsuţa ei din Callander în 1939, unde cele două amice trăiseră împreună ultimele zile de pace. Totul crăpă în urma unei reflecţii nenorocite a doamnei Horner din timpul bătăliei de la Dunkerque, atunci cînd întreaga Anglie întrevedea o tentativă de debarcare a Wermachtului. într-o dimineaţă, pe cînd comenta noutăţile zilei în prezenta unora dintre locatari, între care şi Imogène, aflată în drum spre birou, ea îşi luă luă riscul de a spune că, după părerea ei, se prea putea ca flota germană invadatoare să joace un renghi domnului Churchill, debarcînd în Scoţia. Această perspectivă plonja în tăcere meditativă auditoriul proprietăresei, tăcere găurită ca de un cui de vocea Imogènei:

— Şi de ce, doamnă Horner, ar avea germanii ideea bizară de a debarca în Scoţia ?

r

1 Un picior, măsură de lungime tradiţională engleză, are 0,305 m. Subunitatea de măsură este degetul. Un picior are zece degete. Deci personajul măsura 1,82 m (n. t.)

Aflată cu totul în puterea demonului strategiei, proprietăreasa nu dădu atenţie vibraţiei de rău augur care, pentru cîteva clipe, modificase timbrul vocii domnişoarei McCarthery. Ba, mai mult, se enervă că cineva putea califica. în public, de bizare ideile pe care le formulase. De aceea răspunse sec:

— Pentru că astfel, *miss* McCarthery, astfel vor lua toată armata britanică prin învăluire şi, profitînd de surpriză şi de haosul pe care l-ar produce în rîndul populaţiei, ar avea o blestemată de şansă să se apropie de Londra.

Ascultătorii acestui conflict tactic bănuiră, ori mai bine zis simţiră brusca tensiune dintre cele două femei. Deveniră mai atenţi.

— Şi ce vă face să credeţi, doamnă Horner, că soldaţii lui Hitler ar debarca mai uşor pe coastele Scoţiei decît pe cele engleze ?

Problema era pusă atit de net, încît colocatarii îi dădură, în sinea lor, dreptate Imogènei, ba chiar o asigurară de asta. Proprietăreasa realiză gafa. Bunul simţ o sfătuia să facă o retragere onorabilă. Dar fiindcă avea public, vru să aibă ultimul cuvînt şi nu ezită să se arate de rea-credinţă. Plescăi în chipul cel mai insolent înainte de a zice:

— Nu văd ce i-ar putea opri...

Se făcu linişte de se auzi cum *miss* McCarthery trage aer în piept şi toţi cei care-o cunoşteau fură siguri că era preludiul unei furtuni deosebit de violente. Aproape imediat ea ţîşni:

— Ei bine, am să vă spun eu ce i-ar opri pe nemţii dumneavoastră ! (Acest „dumneavoastră" fu apreciat de ascultători ca foarte injurios la adresa doamnei Horner, pe care folosirea acestui adjectiv posesiv o plasa, dintr-o dată, în tabăra duşmanilor Marii Britanii.) Scoţienii, draga mea ! Pur şi simplu scoţienii, care au probat deja că ştiu să se bată şi să se lase ucişi ca să-i apere pe englezi ! Şi dacă vreţi sä ştiţi ce cred, cred că Statul Major german

* înţeles de mult că singura lui şansă de apune piciorul

pămintul Angliei este să-i atace chiar pe englezi ! Şi fus miteţi-mi să vă spun că, dac-ar fi fost ceva mai mulţi ac*»ţieni la Dunkerque, cu siguranţă armata n-ar fi trebuit să dea dosul !

Mînia o împinsese pe Imogène prea departe şi toţi ascultătorii se considerară insultaţi de această apreciere peiorativă la adresa soldaţilor Majestăţii Sale. Se auziră murmure şi doamna Horner profită de asta ca să puncteze:

— Ce bine că o fată ca dumneata vine să insulte pe cei ce-şi dau viaţa ca să ne salveze libertatea ! (Se notă, cu satisfacţie, folosirea cuvintului „fată", care-o făcu pe *miss* McCarthery să coboare pe scara socială).

Dar Imogène era la faza clnd poţi să spui orice ca aă-ţi salvezi onoarea şi ea nu se temu să remarce:

— Libertatea noastră n-ar fi în pericol dacă n-aţi fi pus nişte uzurpatori pe tronul Angliei !

Ecedată, asistenţa se grupă alături de doamna Horner şi *miss* McCarthery trebui să bată în retragere, huiduită. De atunci, Imogène trăi într-o singurătate totală, ceilalţi locatari evitînd să-i vorbească şi neglijînd chiar s-o salute, cînd, din întîmplare, o întîlneau pe scară.

Unii încercară să insinueze c-ar putea fi spioană, dar o ştiau de prea multă vreme spre a se da curs acestei calomii. Doamna Horner însăşi refuză să creadă această versiune. Pe vremea războiului fulger, *miss* McCarthery marcă puncte, fiindcă, în vreme ce majoritatea colocatarilor părăsiseră Londra, ea rămase în apartament, declarînd celor care-o sfătuiau să se retragă pe cîteva luni in Scoţia natală:

— Nu văd de ce o scoţiană ar da bir cu fugiţii atîta vreme cît în Londra mai e fie şi o singură englezoiacă !

Doamna Horner avea rude pe lîngă Straford-en-Avon şi s-ar fi dus bucuroasă la ele, dar orgoliul o împiedică să

plece atîta vreme cît duşmanca ei rămînea pe loc. Astfel, spionîndu-se reciproc, cele două femei trăiră sub bombe şi fură citate ca pildă în cartier. Odată venită ziua victoriei, locatarii se întoarseră în apartamentele lor şi se

împăcară cu scoţiana. Există chiar tentativa de a le împăca pe doamna Horner cu *viiss* McCarthery. Ele consimţiră să se salute. Fără îndoială* vremea scosului ghearelor ar fi apus dacă, în 1950, afacerea răpirii lui Peter de la încoronarea din caterala Westminster de către naţionaliştii scoţ eni n-ar fi pus gaz pe foc. Imogène nu se sfii să declare că acei compatrioţi ai săi nu făcuseră decît să-şi reintre în drepturi şi că hoţii se aflau printre urmăritori şi nu printre urmăriţi. într-o seară, un inspector de poliţie veni s-o caute pe *miss* McCarthery şi o rugă să-l urmeze. Ea plccă sub privirea ironică a duşmancei sale, care-şi permise să regrete cu voce tare că nu-i pusese cătuşe. La comisariat, Imigène află că observaţiile ei despre răpitori fuseseră raportate la poliţie şi acum i se cereau explicaţii. Ka le dădu cu ardoarea obişnuită şi situaţia s-ar fi putut înrăutăţi foarte uşor dacă un telefon de la Amiralitate n-ar fi pus lucrurile la punct. *Miss* McCartery se întoarse acasă cu capul sus, dar, ştiind de unde venea lovitura, nu se coborî nici măcar să-şi onoreze proprietăreasa cu o privire şi de atunci îi trimise banii de chirie prin poştă.

Imogène nu uitase lecţiile tatălui ei şi considera mersul pe jos drept cel mai bun exerciţiu pentru cine vrea .1 şi îngrijească sănătatea. De aceea, în fiecare dimineaţă, pe orice vreme, se ducea pe jos la biroul ei de la Amiralir1 a te, străbătînd astfel, cu paşii ei de cocostîrc, mai mult de se kilometri, ceea ce l-ar fi descurajat pe orice urmărilor. Ea urca pe Kings Road, trăgînd adînc pe nări aerul Imiineţii şi grăbindu-se pe măsură ce i se încălzeau muş^ Chil. Nu-şi relua pasul de voie decît în Sloane Square, unde se obişnuise să cumpere „Times" de la un orb care, de douăzeci de ani, îl vindea în acelaşi loc. Apoi, prin piaţa Hobart şi parcul Grosvenor ajungea pe strada Victoria, pe care mergea pînă la catedrala Westminster, unde intra negreşit. Străbătea tot interiorul, luînd-o spre dreapta, trecînd pe lîngă capelele laterale şi cor ca să ajungă la capela lui Henric VII, de care trecea ca să ajungă la statuia culcată a Măriei, regina Scoţiei, unde îngenunchea cîteva clipe, rugînd-o să-i dea răbdare şi curaj ca să mai trăiască printre englezi încă o zi. înseninată de acest exerciţiu în acelaşi timp pios şi naţional, Imogène se decidea să ajungă în sfîrşit pe strada Parlamentului şi, prin Whitehall, la Amiralitate.

Miss McCarthery nu se interesa deloc de sport, decît doar dacă erau amestecaţi scoţienii ori dacă începea Turneul Celor Cinci Naţiuni K Atunci îşi punea pe birou un vas cu scaieţi albăstrui, ceea ce-l făcea să spună, chiar pe cel mai fioros adversar, că, văzînd-o pe Imogène, nici nu era de mirare cum de-şi luase Scoţia scaietele drept emblemă. *Miss* McCarthery avea obiceiul, intrînd în birou, să adreseze un salut colectiv colegilor şi, imediat, se cufunda în lucru, ceea ce-i enerva pe ceilalţi, obligaţi să facă la fel, daşi ar fi fost mai bucuroşi să mai petreacă o vreme povestind cum îşi petrecuseră seara. în dimineaţa aceea, lucrurile o luară la vale foarte repede, fiindcă fetele începuseră să bată la maşină cînd Janice Lewis anunţă că şeful de birou, Aneurin Archtaft îi

permisese (şi aici avu un zîmbet, fiindcă toată lumea ştia că Archtaft era în relaţii foarte bune cu Lewis) să le ceară colegilor să-şi dea contribuţia, după voie, la cadoul pe care salariaţii urmau să-l trimită Prea Graţioasei Sale Majes-

1 Turneu anual de rugby grupînd Anglia, Scolia, Irlanda, Ţara Galilor şi Franţa (n. t.).

taţi cu ocazia aniversării prinţesei Ana. Se aprobă cu voce tare iniţiativa Janicei şi fiecare îşi deschise poşeta ca să-şi dea obolul, fiecare cu excepţia domnişoarei McCarthery, care nu-şi întrerupse lucrul. Cînd domnişoara Lewis i se adresă, se făcu tăcere:

— Şi dumneata, Imogène, nu vrei să dai nimic pentru mica noastră prinţesă ?

Fără să ridice privirea, *miss* McCarthery replică sec:

— Tratamentul generos pe care mi-l acordă Graţioasa Sa Majestate pentru opt ore de muncă pe zi nu-mi permite să-mi risipesc banii pe cadouri pentru nişte suverani străini!

Janice, care ştia foarte bine ce caracter are colega ei, continuă să joace teatru spre marea bucurie a celorlalţi:

— Nu cumva, Imogène, o tratezi de străină pe Majestatea Sa Elisabeta a II-a ?

— Dar nu cumva, domnişoară Lewis, ignori faptul că familia sa vine de pe continent ? In plus, nu văd de ce o numiţi voi Elisabeta a II-a cînd n-a existat nici o Elisabeta I !

— Cum ? Dar marea Elisabeta ?

— N-o cunosc ! Afară doar dacă nu faceţi aluzie la stricata aia infernală care nu numai c-a deposedat-o de tron pe Maria Stuart, dar a şi omorît-o. Eu îţi spun, Janice Lewis, că trebuie să fii englez ca să îndrăzneşti să aduci pe tron o astfel de creatură care rămîne ruşinea istoriei Angliei.

Scenariul, căruia se lăsa pradă Imogène de ficcare dată, era bine reglat. întregul birou scoase strigăte scandalizate, care avură drept efect intrarea lui Aneurin Archtaft. El ţîşni din biroul său întrebînd:

Ei bine, doamnele mele, ce se întîmplă aici ?

Atunci se găsea totdeauna cineva care să dezvăluie faptul că *miss* McCarthery insultase familia regală, pe Majestatea Sa Regina Angliei. Aneurin Archtaft, de fel din Milord, în Ţara Galilor, se arăta absolut impermeabil la umor şi, în plus, coleric. Muncitor îndîrjit, îşi datora postul unei aplicaţii de fiecare clipă, considerînd drept o gravă lipsă de onoare de la datoria lui de funcţionar să admită orice distragere de la îndeplinirea sarcinilor. Deoarece producea tulburări printre colegi şi, prin asta, dăuna randamentului lor, Archaft o detesta pe Imogène, de care ar fi vrut să se debaraseze. Pentru că tocmai îl făcuse nervos un dosar incomplet, el înţelesese să treacă supărarea în contul vechii sale adversare. Se îndreaptă cu pas hotărît spre scoţiană:

— Ce-aveţi de zis, miss McCarthery ? !

— Că v-aş rămîne îndatorată dacă m-aţi lăsa să lucrez, domnule Archtaft !

în cazul în care nu ştiţi, vă informez că guvernul mă plăteşte pentru o anumită însărcinare care nu constă, aşa cum credeţi, în a ţine discursuri.

Se auziră chicoteli şi Archtaft îşi trecu degetul între gît şi gulerul cămăşii, ca şi cînd primul, umflîndu-i-se brusc, s-ar fi simţit strîns de gît:

— *Miss* McCarthery, destul !

— Nu vă reţin, domnule şef de birou !

— Miss McCartery, n-o să mai îngădui multă vreme să nu vă faceţi datoria !

La rîndul ei, Imogène, atinsă de streche, ţîşni furioasă şi strigă:

— Nu cumva vă închipuiţi, întîmplător, că un galez pe jumătate sălbatic o să-mi arate care-i datoria mea ? !

Archtaft nu făcea două parale în astfel de dispute oratorice. închise ochii ca să numere pînă la zece şi să spună o rugăciune către Dumnezeu, cerîndu-i să-i dea puterea să

n-o pocnească pe angajata lui. Cu o voce crispată, murmură ;

— *Miss* McCarthrey, ai noroc că nu eşti bărbat !

— Cînd mă uit la dumneata, domnule Archtaft, sînt convinsă de asta î

Janice aştepta, maliţioasă, ca atmosfera să ajungă la punctul maxim de tensiune spre a interveni. Ea se apropie de *miss* McCartery şi, luînd-o afectuos de braţ, îi adresă această rugăminte care sf auzea de-a lungul întregii zile în acest birou al serviciilor administrative ale Amiralităţii:

— Nu te-nfuria, Imogène !

Apoi, întorcîndu-se către şeful de birou, ea zise cu un zîmbet:

— Cred că nu-î vorba decît de o neînţelegere, domnule Archtaft.

Aneurin, care spera să facă din Janice nevasta lui, nu îndrăzni să insiste şi se întoarse în biroul său mormăind ameninţări. Janice se întoarse la locul ei şi pentru moment totul reintră în normal, fiindcă era imposibil să domnească liniştea acolo unde se găsea o scoţiană.

La mai puţin de o oră de la acest incident, sună telefonul interior. Şeful de serviciu o rugă pe *miss* McCarthery să aibă bunăvoinţa să vină în biroul său. Toate colegele o priviră pe Imogène cu nelinişte. Să fi fost împinsă gluma prea departe ? Conştientă de faptul că e obiectul atenţiei generale, scoţiana se grozăvi şi, înainte de a ieşi aruncă, la adresa Janicei Lewis:

— Trebuie că-i vreo lovitură sub centură a nenorocitului de galez !

John Masbury era reputat prin birourile Amiralităţii * pentru eleganţa lui. Trecut prin şcoala Oxfordului, adusese de acolo acea distincţie inimitabilă care face să vibreze inimile tuturor englezilor, aspirînd să fie primiţi într-o zi în ..înalta societate". La conducerea serviciului căruia aparţinea Imogène, John

Masbury satisfăcea pe toată lumea şi se ştia foarte bine cotat. Chiar cei care nu agreau deloc morga lui, intuind-o dincolo de amabilitate, preziceau că va ajunge în cel mai înalt eşalon şi că n-ar fi fost de mirare ca el să ia locul într-o zi lui *sir* David Woolish, marele patron. *Miss* McCartery făcea parte dintre cei care nu-l simpatizau deloc pe Jonh Masbury. Ea-i reproşa de a se fi născut la Londra, din părinţi londonezi, ceea ce-l îndreptăţea să trateze personalul în totalitatea lui — şi pe ea în chip deosebii — cu o condescendenţă dispreţuitoare, care făcea să fiarbă sîngele scoţienei. Mereu curtenitor şi distant, Jonh Masbury se ridică în clipa cînd Imogène intră în biroul său:

— Vă rog să luaţi loc *miss* McCarthery... *Miss* McCartehry, tocmai am avut o convorbire telefonică şi domnul Archtaft s-a plîns că l-aţi tratat cu lipsă de respect.

— Domnul Archtaft este galez...

— Faptul că este galez n-are nimic de-a face cu intîmplarea. V-aş rămîne îndatorat dacă mi-aţi răspunde la întrebare.

Imogène începu să se enerveze de-a binelea:

— Am avut o dispută !

— *Miss* McCarthery, nu-i posibilă o dispută între un şef de birou şi-o simplă angajată. Mi-ar place să fiţi convinsă de asta.

— Dar fiindcă eu sînt o simplă angajată, cum aveţi amabilitatea să mi-o amintiţi, n-o să admit să mi se vorbească pe un ton neconvenabil !

— Vă consideraţi fără îndoială o persoană foarte importantă, ba chiar indispensabilă ?

— Domnule Masbury, nu cred să fie cine* a indispensabil în această clădire î

— Recunosc într-asta bunul simţ scoţian .

— Păcat numai că englezii l-au uitat.

Domnul Masbury, rămase o clipă fără grai, apoi, foarte blind, zise:

— Aţi fi foarte inspirată, *miss* McCarthery, dacă miaţi prezenta imediat scuze..,

— Regret, domnule, dar nu-mi stă în obicei...

— Cred c-o să fac astfel încît să vă cam schimb obiceiurile !

— Permiteţi-mi să mă cam îndoiesc î

<— Vă rog să mă iertaţi, *miss* McCarthery î

— Cu plăcere, domnule Masbury !

Odată scoţiana plecată, domnul Masbury chemă secretara patronului ca s-o întrebe dacă domnul David Woolish putea să-l primească.

Sir David Woolish era un om dc vreo jşaizeci de ani, care, practic, n-avea nici un fel de contact cu personalul administrativ al Departamentului de Informaţii, dar care, totuşi, ştia aproape tot despre cei şi cele care-l compuneau. Spre deosebire de John Masbury. el se arăta de o curtoazie

surîzătoare, ceea ce-i făcea pe toţi oamenii să-l iubească, deşi cei apropiaţi spuneau că, dincolo de zîmbetul lui, se ascundea o voinţă de fier, căreia nu-i scăpa nimic niciodată. Ins cu umor, nu-i plăcea nimic mai mult decît să-l scandalizeze pe foarte corectul John Masbury. Cind cel din urmă se prezentă la el, luă lucrurile foarte în 'uşor:

— Ceva grav, John ?

— Nu chiar, sir, dar cum e vorba de o angajată care se află de multă vreme în instituţie, am vrut să vă vorbesc

de ea ca să luaţi chiar dumneavoastră hotărîrea s-o concediaţi ori, măcar, s-o puneţi pe liber pentru o vreme.

— Ei, ei ! Despre ce-i vorba ?

— Despre *miss* McCarthery.

— Nu-i scoţana aceea înaltă cu părul roşu ?

— Exact.

— O credeam bine cotată,

— în ce priveşte munca, nu e nimic de reproşat, dar caracterul ei...

Şi John Masbury îi raportă lui *sir* David Woolish despre cele două altercaţii care avuseseră loc între Imogène pe de o parte şi Archtaft şi el însuşi pe de alta.

— ...e absolut nebună ! Fata asta bătrînă îşi închipuie că, dacă e scoţiană, are toate drepturile şi nu-şi ascunde dispreţul pentru englezi şi galezi !

"" Woolish se chinui să-şi stăpînească rîsul:

— într-adevăr, am impresia că această *miss* McCarthery e un personaj pitoresc !

— Cam prea pitoresc, după gustul meu f Autoritatea domnului Archtaft şi a mea sînt în pericol !

— Totuşi nu exagera, John ! Te rog, roagă-te să mi se trimită dosarul acestei fiinţe năvalnice şi dumneata du-te să compui un raport în legătură cu faptele pe care tocmai mi le-ai povestit. O s-o facem să meargă la pas pe scoţiana asta înflăcărată !

Imogène se sili să abordeze un zîmbet triumfător cînd se întoarse printre colegi, dar, în sinea ei, ştiind cam la ce trebuie să se aştepte, se întreba cu nelinişte ce avea să se fntîmple. Nimeni neîndrăznind să-i pună vreo întrebare, ea se întoarse la loc şi începu să lucreze cu furie. Nu ieşi din muţenie decît în clipa cînd o auzi pe Olympe Faright rugînd-o pe Nancy Nanckett să-i bată la maşină o circulară în patru exemplare înainte de prînz, iar Nancy protestă zicînd că Janice Lewis şi Phylllis Steward îi dăduseră deja lucrări suplimentare. Olympe începu să vorbească foarte de sus cu Nancy şi Imogène nu se putu abţine prea multă vreme:

— Nu cumva şi tu te consideri şef de birou, Olympe Faright ? Dacă-i aşa, te-anunţ că unul ne-ajunge cu vîrf şi-ndesat ! Las-o-n pace pe Nancy şi achită-te chiar tu de obligaţiile pentru care eşti plătită !

Olympe, o fată grasă şi pe care lipsa de speranţă a vreunui măritiş o făcea mereu posacă, se revoltă:

— Şi tu ce te bagi, Imogène Mc Carthery, mă rog frumos ? De ce te privesc pe tine certurile mele cu Nancy Nankett ?

— Atîta vreme cît sînt aici, n-o să-i las pe englezi să asuprească o scoţiană !

Tonul începu să urce foarte repede şi Nancy, o blondă plăpîndă şi care trezea milă cu aerul ei de cîine pierdut, fu cea care instaură calmul rugîndu-o pe protectoarea ei:

— Nu te înfuria, Imogène !

într-adevăr, Nancy, care-şi găsise loc printre acele femei doar de vreun an, nu era o scoţiană pur-sînge, fiindcă numai maică-sa venea din ţara cea veche, în vreme ce ea se născuse la Melrose, unde se odihneşte pe veci inima lui Robert Bruce. Ceea ce era de-ajuns pentru ca ea să aibă dreptul la protecţia domnişoarei McCarthery.

Aneurin Archtaft destinse net atmosfera în dupănmiaza aceleiaşi zile venind să le roage pe fete să-şi fixeze datele concediului de vară după ce se înţeleg între ele. Imogène fiind cea mai veche, avea dreptul la prioritate, dar se ştia dinainte ce dată va alege ea, fiindcă n-o schimbase de douăzeci de ani. A vorbi de concediu le făcea să viseze cu delicii şi mereu se găsea cîte cineva care s-o roage pe Imogène să le spună şi lor ce avea de gînd să facă în concediul ei. *Miss* McCarthery nu ignora faptul că prea puţin le păsa de ea, deşi erau amabile, dar simţea o mare plăcere să povestească despre felul în care îşi va petrece timpul. Şi asta numai ca să nu cedeze rechizitoriului la care ar fi supus-o:

— Ei bine, ca în fiecare an, o să mă duc mai întîi la Alloway, unde s-a născut cel mai mare poet al Regatului Unit şi, dac-o vrea Dumnezeu, o să particip la cîteva recitaluri Burns, unde se vor interpreta versuri, unde oameni cultivaţi ne vor povesti despre geniul dispărut...

Phyllis Stewart o întrerupse răutăcioasă:

— Toţi cu paharul cu whisky în mînă !

— De acord, domnişoară, bînd whisky, ceca ce voî, englezii, n-aţi fi capabili să faceţi niciodată ca lumea ! Apoi o să mă duc la Dumferline ca să mă reculeg la mormintele celor şapte regi ai noştri şi al lui Robert Bruce. In sfîrşit, înainte de a mă duce să mă odihnesc la mine la Callander, o să mă opresc la Braemar ca să iau parte la Highland Games J şi să mă uit la^arşice [1].

De data asta Mary Blazer fu cea care interveni:

1 Un fel de golf (n.a.).

— Fără îndoială o să vedeţi acolo familia regală, fiindcă palatul de la Balmoral e foarte aproape.

r— Da, da, cu ocazia asta primim mulţi străini.

De fiecare dată cînd avea necazuri, Imogène mînca bine, fiind iă i se părea că trebuie să fie într-o formă bună ca să reziste vicisitudinilor existenţei. Presupunînd că altercaţia sa cu John Masbury risca să-i aducă necazuri serioase, se hotărî să-şi petreacă seara pregătindu-şi *haggis,*

acea budincă scoţiană care se face cu ficat, inimă, făină de ovăz şi ceapă, peste care se toarnă din gros whisky, care ţine loc de sos. Era aproape miezul nopţii sînt Imogène termină cu bucătăria, dar, înainte de a se urca în pat, fumă o ţigară ascultînd un disc cu cimpoaiele Gărzii Scoţiene. Trecînd prin faţa fotografiei tatălui său, îi făcu discret cu ochiul, murmurînd:

— Ai văzut, tati, cum i-am pus la punct azi pe englezii ăştia ?

CAPITOLUL II

À doua zi după evenimentele de mai sus, Imogène McCarthery îşi recunoscu sieşi că e mai degrabă deprimată, deşi nu era decît 24 iunie şi nici un scoţian de pe pămint n-ar fi putut crede într-o înfrîngere ori un eşec posibil la . 24 iunie. *Miss* McCarthery se sculă deci în dimineaţa aceea cu energia obişnuită tuturor celorlalte dimineţi ale anului şi, în plus, cu o încredere nouă în dreptul ei şi în succesul final asupra lui Archtaft şi John Masbury. După ce-şi luă ceaiul, făcu o derogare de la obiceiuri, tăindu-şi o porţie respectabilă de *haggis,* ceea ce-o ameţi puţin, la drept vorbind, dar cu care izbuti să lupte graţie unei guri de scotch care, departe de a-i tulbura facultăţile de înţelegere, o umplură de ardoare, făcînd-o să dorească lupta. In faţa uşii de la intrare trecu prin dreptul doamnei Horner cu nasul atît de sus, încît aceasta se îngălbeni de mînie şi nu se putu împiedica să nu-i spună doamnei Lloyd, care se întorcea după pesmeţi:

— Ei nu, la uită-te la ea ! Se consideră Maria Stuart, pe cuvîntul meu ! A, se vedea bine că sîntem în 24 iunie. Din fericire, ziua asta e doar o dată pe an !

In acest timp, fără s-o intereseze diverse doamne Horner şi Lloyd, Imogène înainta pe Kings Road cu nasul pe sus, cum se cuvine celor conştienţi de faptul că fac parte dintr-o clasă privilegiată a umanităţii. Dădu de pomană o jumătate de liră vînzătorului de ziare orb din Sloane Square, dorindu-i o zi norocoasă şi plină de spor. Intrată în catedrala Westminster, se duse să pună un buchet de flori pe mormîntul reginei Maria Stuart a Scoţiei, un buchet pe care-l asortase în culorile ciulinului naţional simbolic, apoi o luă spre colţul sudic, unde erau mormintele poeţilor, ca să se reculeagă la efigia lui Robert Burns şi să regrete, o dată mai mult, că-i dăduseră drept vecine de nemurire pe acele surori Brönte care, în ochii Imogènei, nu treceau drept persoane prea demne de frecventat, chiar într-o altă lume. In sfîrşit, ca ultimă etapă a acestui pelerinj anual, McCarthery intră în capela lui Eduard Confesorul ca să

îngheununcheze o clipă în faţa fotoliului încoronării aşezat pe piatra „de Scone", furată scoţienilor de Eduard I în 1297, ceea ce-i aducea necazuri Imogènei la 1950.

Cu unicul scop de observa un ritual la care nici perspectiva concedierii imediate n-o putea face să renunţe, *miss* McCarthery întîrzie în Whitehall, ajungînd astfel la birou cu un sfert de oră întîrziere. Colegele ei, de multă vreme în cunoştinţă de cauză, nu-i puneau niciodată întrebări în legătură cu o întîrziere devenită tradiţională. Dar Aneurin Archtaft nu putea înghiţi această neglijenţă dispreţuitoare faţă de regulile pe care era însărcinat să le pună în aplicare. Ducîndu-se spre locul ei, Imogène îl găsi aţinîndu-i calea cu ceasul în mînă:

— *Miss* McCarthery, e nouă şi un sfert î

— Adevărat ?

— Adevărat ! *Miss* McCarthery, nu ştiţi cumva, din întîmplare, sau nu vă mai amintiţi ca trebuie să fiţi aici la nouă punct ?

— în douăzeci de ani am avut vreme să învăţ, domnule Archtaft !

— Aţi vrea s-aveţi amabilitatea să-mi destăinuiţi motivul întîrzierii dumneavoastră ?

— Sîntem în 24 iunie.

— Şi prin ce vă permite această dată să nu ţineţi seama de orar ?

— Domnule Archtaft, dacă n-aţi fi un galez pe jumătate incult, aţi şti că pe 24 iunie 1314 Robert Burns i-a înfrînt pe englezi la Bannockburn, asigurînd astfel independenţa Scoţiei.

— Ei şi ?

— Ei, şi, domnule Archtaft, dacă n-ar fi decît bătaia pe care le-a aplicat-o Robert Burns englezilor şi încă ar fi de-ajuns ca o scoţiană să fie obligată, pe 24 iunie, să combată regulile sclavagiste inventate de aceiaşi englezi ! Acestea fiind zise, v-aş rămîne obligată dacă m-aţi lăsa să lucrez.

— *Miss* McCarthery, asta n-o s-o înghit şi-o să mai auziţi de mine !

— îmi pare rău să vă spun că nu mă interesaţi.

Sufocîndu-se de furie, galezul se întoarse în biroul lui,

trîntind uşa.

Cînd anunţa că vrea să lucreze, Imogène minţea, fiindcă, 24 iunie fiind un fel de concediu, practic nu făcea nimic toată ziua, petrecîndu-şi timpul în tovărăşia unui roman de Walter Scott şi neridicînd nasul din lectura ei decît spre a-şi distra colegii cu recitarea unor poeme de Robert Burns, din care ştia pe dinafară sute de versuri. Putea să-şi permită să procedeze astfel fiindcă ştia că se poate baza pe complicitatea colegelor de birou, complicitate care nj era deloc gratuită. La 10 aprilie, acestea din urmă îşi luau revanşa. în fiecare an, în ziua aceea, Imogène sosea la birou cu doliu la reverul taiorului. Nesalutînd pe nimeni, se aşeza la masa ei fără să sufle vreun cuvînt toată ziua. Accepta fără

să se revolte toate sarcinile suplimentare cu care ceilalţi simţeau, pur şi simplu, plăcerea s-o biciuiască. Pe 10 aprilie, *miss* McCarthery se considera cea mai nenorocită femeie din Regatul Unit fiindcă, la trei veacuri după Bannockburn, la Culloden, Charles-Eduard, „Bunul Prinţ Charlie'1, fiind bătut de ducele de Cumberland, Scoţia îşi pierduse independenţa. Colegele Imogènei i-o aminteau cu cruzime.

Totuşi, era un făcut ca acel 24 iunie să-i rezerve Imogènei multe surprize. Tocmai declama un poem al lui Burns, cînd domnul Archtaft se întoarse. Zîmbind sigur pe el, lansă lovitura:

— *Miss* McCarthery dacă permiteţi să întrerup recitalul dumneavoastră, am plăcerea să vă informez că *sir* David Woolish ar fi fericit — dacă nu-i prea mult ceea ce vă cere — să-l onoraţi cu o vizită. Imediat !

Patronul cel mare î O briză îngheţată flutură prin birou şi Imogène însăşi îşi pierdu cumpătul. Păli, roşi, bîlbîi un răspuns vag, ceea ce-l umplu de mulţumire pe domnul Archtaft, care crezu necesar să-şi parafeze victoria:

— Deşi e 24 iunie, *miss* McCarthery, l-aş putea înştiinţa pe *sir* David Woolish că o scoţiană acceptă să cedeze rugăminţii unui englez, ori trebuie să-i comunic faptul că, în amintirea bătăliei de la Bannockburn, o să daţi mai tîrziu un răspuns convocării sale ?

27

— Mă duc..., mă duc...

— *Sir* David Woolish a zis imediat, *miss* McCarthery. Vă rog să mă scuzaţi că subliniez acest lucru.

Domnul Archtaft, acestea fiind zise, satisfăcut de el însuşi, se răsuci pe călcîie, întorcîndu-se în ceea ce Imogène numea „bîrlogul" lui.

Odată şeful de birou dispărut, începură comentarii înfocate. Pentru toată lumea — inclusiv cea interesată — nu era nici o îndoială că miss McCarthery avea să fie concediată ca urmare a certurilor ei cu Archtaft şi Masbury şi chiar le părea rău din această pricină. Nancy Nankett veni s-o sărute şi-i şopti la ureche:

— Curaj, Imogène ! Dacă te dă afară facem un memoriu colectiv la sir David Woolish...

Acest semn de simpatie îi dădu oarecare siguranţă domnişoarei McCarthery. Nu s-ar fi zis că un 24 iunie avea să le ofere englezilor spectacolul confuziei sale, chiar dacă aceştia erau animaţi de cele mai bune intenţii din lume. Şi, dacă tot trebuia să părăsească – Amiralitatea, n-avea s-o facă fără să-i spună vreo două lui sir David Woolish, care, după alte toate, în ciuda înaltelor sale funcţii, nu era decît tot un englez ! înainte de a ieşi, îşi puse hîrtiile în ordine, ca să nu trebuiască decît să le ia în cazul cînd ar fi trebuit să plece neîntîrziat ; apoi, împingîndu-şi pieptul înainte, remarcă aşa ca s-o audă toţi:

— *Sir* David Woolish trebuie că se află în vreun necaz din care numai o scoţiană l-ar putea scoate ! Mă duc în ajutorul lui !

Dar toate acele doamne şi domnişoare erau prea emoţionate ca să se mai gîndească să rîdă de această ultimă glumă şi, după ce scoţiana părăsi încăperea, Janice Lewis rezumă părerea generală declarînd:

— E o fată de treabă şi dac-o aruncă-n stradă din cauza lui Archtaft, n-o să mai vorbesc în viaţa mea cu domnul ăsta !

Se ştia că Janice era o fiinţă de caracter şi părerea tuturor fu — deşi neexprimată cu voce tare — că şeful de birou tocmai avea să piardă, fără nici o umbră de îndoială, orice şansă de a face din *miss* Lewis nevasta lui.

Cînd fu singură pe holul de unde începea marea scară ducînd spre biroul lui *sir* David Woolish, Imogène simţi cum se duce naibii mîndria ei. Orice-ar fi zis, nu ignora faptul că avea să fie ca paralizată în faţa Marelui Patron, căru'a încă nu-i vorbise niciodată. Şi, pe urmă, ce-ar fi avut să-i spună ? Se făcuse vinovată de indisciplină şi s-ar fi dovedit logic s-o înjure şi s-o pedepsească. Spera doar că pedeapsa nu va merge pînă acolo încît s-o dea afară pur şi simplu. Tremurînd niţeluş, se prezentă la secretara lui *sir* David Woolish, care-o primi cu amabilitate:

— A *I Miss* McCarathery ! într-adevăr, *sir* David Woolish vă aşteptă. Mă duc să-i spun c-aţi venit.

Imogène nu îndrăzni să se aşeze. Secretara se întoarse aproape imediat:

— *Miss* McCarthery, vreţi să mă urmaţi ?

Scoţiana se gîndi la Maria Stuart pe care-o duseseră la eşafod şi, totuşi, se dovedise curajoasă. Acest nobil exemplu o îmbărbătă, astfel încît intră în biroul Marelui Patron cu un pas aproape sigur.

— Mă bucur să vă văd, *miss* McCarthery. Luaţi loc, vă rog.

Uluită, Imogène se aşeză, neînţelegînd prea bine ce i se întîmpla.

— Ştiu o mulţime de lucruri care se spun pe seama dumneavoastră, *miss* McCarthery...

„Am ajuns şi aici", se gîndi Imogène,

— ...şi, evident, acela că sînteţi născută la Callander. în acel minunat comitat Perth, că domnul, tatăl dumneavoastră, a fost ofiţer în serviciul Majestăţii Sale şi că sînteţi mîndră de a fi scoţiană,

Imogène înţelegea din ce în ce mai puţin.

— Dar nu toti putem fi scoţieni, *miss* McCarthery, şi nu le puteţi vrea răul celor care n-au avut un asemenea noroc. Domnii Masbury şi Archtaft n-au cerut să se nască în Anglia ori în Ţara Galilor şi bănuiesc că, dac-ar fi avut de ales... ba chiar şi eu... dar acestea sînt evenimente la care nu ne mai putem întoarce, nu-i aşa ?

Imogène se întreba dacă nu cumva *sir* David Woolish îşi bătea joc de ea.

— Domnul Masbury mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Ba chiar mi-a şi dat un raport. Dacă recunoaşte din plin calităţile dumneavoastră profesionale, nu-i la fel de mulţumit şi de .... cum să zic... de caractcrul dumneavoastră Se pare că disciplina vă apasă foarte tare dacă nu există un scoţian care să trebuiască s-o facă respectată. Trebuie să ne scuzaţi *miss* McCarthery dar Amiralitatea nu poate angaja numai scoţieni ca să nu fie luată drept partid, cu toate complicaţiile pe care le-ar aduce o asemenea situaţie.

Acum Imogène era sigură că interlocutorul ei o lua peste picior cu multă cruzime şi-i ţîşniră lacrimi din ochi.

— Totuşi, pentru că-i respect în mod deosebit pe scoţieni, pentru că domnul, tatăl dumneavoastră, a fost un om al datoriei, care a luptat pentru Coroană, am încredere în dumneavoastră şi acesta este motivul pentru care, *miss* McCarthery, v-am rugat să veniţi. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Cu gura căscată, nedîndu-şi seama dacă pricepe bine, Imogène nu suflă o vorbă.

— Nu numai eu, *miss* McCarthery, ci Regatul Unit în întregime cere Scoţiei — în persoana dumneavoastră «— să vină în ajutorul său. Prea Graţioasa Sa Majestate e încă foarte tînără, *miss* McCarthery, şi noi trebuie să facem toate eforturile posibile ca s-o ajutăm să-şi asume sarcinile atît de grele ale domniei. Nu sînteţi de părere ?

— Da... Da, bineînţeles... Sigur, *sir...*

— Eram sigur că pot conta pe înţelegerea dumneavoastră. în plus, regina mamă e scoţiană... Ştiţi, *miss* McCarthery, că mă felicit deoarece nu l-am ascultat pe domnul Masbury şi nici n-am luat în tragic raportul lui ? Uneori rxistă incompatibilităţi de umoare.. Aş vrea, dacă asta se dovedeşte necesar, la întoarcere să vă schimb din serviciu.

— La întoarcerea mea ? Sînt.T. sînt... expediată pentru... pentru o vreme ?...

. — Nu *miss*, nu sînteţi expediată, ci trimisă în misiune extraordinară şi... secretă.

Imogène crezu că visează.

— Sînt şeful Departamentului de Informaţii, *miss* Imogène McCarthery şi esenţialul pentru mine este să-i dirijez pe agenţii noştri să lupte contra spionajului... Dacă ncceptaţi, aş vrea să vă iau, pentru o săptămînă, printre Cei în care am încredere în mod deosebit...

Inima Imogènei bătea ca o tobă. într-o clipită îi veniră io minte toate cărţile pe care le citise şi unde autorii traɪJɪʊ bătăliile fără sfîrşit ale agenţilor secreţi ; ea îşi îndreptă bustul gîndindu-se la frumoasele spioane.

— *Sir*, sînt gata să mor pentru Coroană !

— Nu vă cer atît de mult, slavă Domnului !

El scoase din sertar un plic mare, care avea pe el doar T:J4 şi i-l arătă Imogènei:

— Trebuie să duceţi aceste documente, care sînt planurile noului avion cu reacţie Campbell 777, la unul din prietenii mei. El trebuie să le expertizeze pe loc, în cel mai

mare secret, şi să ne spună de cît timp crede c-ar fi nevoie pentru a pune la punct primul prototip.

Dezamăgită, Imogène nu se putu împiedica sa nu şoptească:

Doar atît ?

— Mă tem că nu realizaţi încă pe deplin greutăţile sarcinii dumneavoastră, *miss*... Aceste planuri sînt vînate de multe puteri străine şi s-ar putea să încerce să vi le fure... Şi ca să nu vă ascund nimic... să vă supună la tratamente.brutale.

— Nu mi-a fost niciodată frică pentru viaţa mea I

Se gîndi că trebuia adăugat: „Cu excepţia momentului de-adineauri, cînd să intru în biroul dumneavoastră !"

— Sînt convins de asta şi cred că sînteţi cu adevărat persoana care-mi trebuie. O să duceţi deci plicul ăsta şi o să-l puneţi chiar în mîna domnului Henry Wardlaw, care locuieşte... Marele Patron făcu o pauză de efect ca să mărească surpriza:... la Callander.

— La mine !

La dumneavoastră,*miss* McCarthery. A închiriat pentru trei luni o căsuţă „Ancorele".

— O ştiu !

— Cu-atît mai bine ! O să plecaţi mîine cu trenul care părăseşte Londra la şapte seara. Vă doresc noroc. *miss* McCarthery.

— Mulţumesc,sir...

— Evident, mîine o să rămîneţi acasă ca să vă faceţi valiza. O să am grijă ca documentele să vă fie aduse la domiciliu. E de preferat, pentru apărarea dumneavoastră, să intraţi în posesia lor cît mai tîrziu posibil. La revedere,miss McCarthery.

Cînd domnişoara Lewis o văzu pe Imogène se gîndi imediat — fără să ştie de ce — la tabloul pe care-l admi-

rase într-o biserică franţuzească şi care înfăţişa primirea Toanei cT Arc eliberatoarea de către locuitorii Orléansului.Miss McCarthery nu părea să meargă, ci să alunece la cîţiva centimetri deasupra solului, ca înălţată de o exaltare interioară. Schimbarea ei de atitudine era atît de izbitoare, că toate colegele băgară de seamă, iar Nancy nu se putu abţine să n-o întrebe:

— Ei, Imogène, n-a fost prea rău ?

Miss McCarthery avu zîmbetul acela sarcastic al celor victorioşi, care-şi impun voinţa şi se mulţumi să răspundă (dar cu nasul pe sus, ceea ce spunea multe):

— *Sir* David şi cu mine ne-am înţeles perfect.

Ele fură puţintel nedumerite şi Phyllis Steward întrebă acrişor-dulceag:

— Te-a invitat la masă ?

— Nu, domnişoară Steward, nu m-a invitat la masă. Pur şi simplu a ţinut să-mi spună cît de mult îmi apreciază munca şi m-a rugat să accept o însărcinare deosebită.

Atacul porni din partea domnişoarei Mary Blazer:

— Marele Patron nu mai are secretară ?

— Ba da, domnişoară Blazer, *sir* David are secretară tot timpul, dar el are ...mă rog, are lucruri pe care nu le poate încredinţa unei simple secretare.

— Dar ce ţi-ar putea el spune dumitale în mod special ? sări Olympe Faright.

Domnişoară Faright, nu-i treaba dumitale ce-mi l»n.ite spune el mie !

— Dar poţi fi absolut convinsă că mi-e egal dacă faci oH nu ore suplimentare ! De ce rîzi, *miss* McCarthery ? 1 ʟ — Fiindcă, draga mea, dacă ai bănui despre ce e vorba, observaţia asta cu orele suplimentare ţi-ar apare drept ceea ce este: o meschinărie ridicolă !

Domnişoara Faright se simţi de-a dreptul lezată de M cras ta apreciere şi cele două femei începură să se certe

într-un asemenea hal, că Aneurin Archaft trebui să vină încă o dată spre a restabili ordinea:

. — A ! M-ar fi mirat să nu fie vorba de dumneavoastră, *miss* McCarthery ! E de-ajuns să vă întoarceţi în acest birou pentru ca imediat să se stîrneaseă dihonia !

— N-aţi putea vorbi pe alt ton cu mine, domnule Archtaft ?

. — Cum ?!

— Cu cine credeţi că vorbiţi ?

— Vorbesc cu o ticăloasă de scoţiană care începe saşi ia nasul la purtare !

— Te sfătuiesc insistent să adopţi alt ton faţă de mine, galez nenorocit, care nu pricepe nimic şi care se crede buricul pămintului cînd n-are nici măcar încrederea şefilor săi !

O clipă, Archaft crezu că se prăbuşeşte lovit de apoplexie, într-atît se sufoca de furie şi creierul i se înecase în sînge. Încearcă să reia situaţia în mînă cu un efort disperat:

— Ce spui? ! Ce îndrăzneşti să spui ? !

— Adevărul !

— Atunci, după dumneata, şefii n-au încredere în mine ? !

— Sînt convinsă, domnule Archtaft ! Şi trebuie să adaug că împărtăşesc întru totul neîncrederea şefilor dumitale !

— *Miss* McCarthery, îţi dai seama că mă insulţi ?

— Ia-o cum vrei, dar lasă-mă să observ un lucru: nu dumneata eşti cel căruia *sir* David i-a încredinţat o misiune secretă !

— In timp ce dumitale ţi-a încredinţat-o, nu-i aşa ?

— S-ar prea putea !

Se făcu tăcere de se auzi clar zgomotul uşor al acelor pendulei numărînd secundele. Schimbînd brusc tonul, şeful de birou o sfătui blînd:

— Miss McCarthy, ce-ar fi să te duci la doctorul de la parter chiar acum ?

— La doctor ? De ce ?

— Ca să te examineze, scumpă *miss !* Cred că ai o criză de delir megaloman...

— Pesemne te crezi şi spiritual ! E adevărat că *în* tara voastră de semicivilizaţi, lucrul ăsta nici nu-i de mirare ! Dar rişti să-ţi pară rău pentru ceea ce tocmai mi-ai spus, domnule Archtaf, dacă o să afli într-o zi foarte apropiată că am murit pentru Coroană !

— Fără îndoială în timpul unei misiuni periculoase..:

— De ce nu...

— *Miss* McCartery, în aşteptarea unei morţi încununate de glorie pentru Prea Graţioasa Sa Majestate, aţi l'ace mai bine să vă întoarceţi la această umilă muncă de birou pentru care sînteţi plătită. Nu vă cer prea mult, nu-i aşa ?

Imogène se aşeză în faţa maşinii de scris exprimînd In acelaşi timp cu voce tare părerea ei eu privire la pierderile grele pe care le suferise Regatul Unit în timpul războiului, pierderi ale căror urmări se vedeau clar abia acum, din cauză că atîţia incapabili ocupau posturi pentru care nu erau făcuţi.

Plecînd din biroul unde lucra colectivul lui, Aneurin Archaft se duse direct la John Masbury ca să-i spună ceea ce tocmai i se întîmplase şi să-i încredinţeze neliniştile lui cu privire la starea mentală a domnişoarei McCarthery. John Masbury fu atît de tulburat de aceste relatări, încît se duse degrabă la *sir* David Woolish, puţin surprins de această irupere neprotocolară:

— Ei bine, John, ce se întîmplă ?

— Domnule, e vorba de aceeaşi *miss* McCarthery !

— Ce Dumnezeu, tocmai ä ieşit de-aici şi mi s-a părut foarte simpatică !

— Permiteţi-mi să vă spun, sir, că dac-aţi avea-o direct sub ordinele dumneavoastră, v-aţi schimba rapid părerea ! Dar trebuie să vă mărturisesc ce cred eu şi domnul Archtaft: *miss* McCartery suferă de tulburări psihice.

— Ei, ei !

— Mai întîi, exaltarea ei obişnuită nu e naturală ! Pasiunea ei pentru Scoţia, dispreţul pentru ceilalţi enenglezi atestă o idee fixă şi iată că acum se

hazardează declarînd cui vrea s-o asculte că aţi însărcinat-o cu o misiune specială şi în care-şi riscă pielea t

— Dar e adevărat, John...

— Poftim ?!

— *Müs* McCarthery a fost însărcinată, graţie mie, să-i ducă lui sir Wardlaw, care-şi face vacanţa la Callander, planurile avionului Campbell 777, ca să ne spună cît mai curînd părerea lui.

— Dar... dar... domnule, Campbell 777 e,.. e ultrasecret !

— Nu mie trebuie să-mi explici asta, John...

— Şi dumneavoastră... dumneavoastră le încredinţaţi Imogènei McCarthery ?

— Cred că va fi la înălţimea misiunii.

— Dar, domnule, n-aţi acordat atenţie la ceea ce v-am spus ? Nebuna asta se plimbă spunînd tuturor că dumneavoastră i-aţi încredinţat o misiune secretă !

— Şi ai crezut-o ?

— Nu, dar dacă ziceţi că...

Marele Patron îl întrerupse:

— Archtaft a crezut-o ?

— Evident că nu.

— Bănuiesc că nici colegele ei de birou ?

— Sigur că nu î

— In cazul ăsta, John, mi se pare că planul meu ar trebui să reuşească la perfecţie. Dacă cei care-o cunosc pe *miss* McCarthery nu pot admite că ea spune adevărul vorbind despre misiunea pe care i-am încredinţat-o, de W crezi dumneata că agenţii străini care se interesează tttîta de Campbell 777 ar avea altă părere decît a dumilulc şi a tuturor celor ce se apropie de scoţiană? Fii ni j jur, John, cred că planurile vor ajunge mai bine la *sir* Wardlaw prin miss McCarthery, decît prin intermediul celui mai bun dintre agenţii no'ştri, a cărui deplasare ar Ii prilej de alertă. Lăsaţi-o pe Imogène să trăncănească yi ea, ca o paiaţă, iar dumneata spune-i lui Archtaft că tot ce povesteşte scoţiana e o glumă şi am decis, dumneata şi cu mine, s-o punem sub observaţie într-o clinică pentru cîteva zile.

— Bine sir... dar îmi permit să vă spun că eu nu împărtăşesc încrederea dumneavoastră.

— Linişteşte-te, John, ai să vezi că totul o să fie bine.

Miss McCarthery petrecu o seară minunată pregă-

tlndu-şi valiza. I se părea că trăieşte una din acele aventuri minunate care o întorceau pe dos cînd o vedea deruIata pe ecran. înainte de a se culca, făcu o haltă mai lungă decît de obicei în faţa fotografiei tatălui ei şi-şi termină rugăciunea întrebînd:

— Cred că mă aprobi, tăticule ? Nu-i putem lăsa pe englezii ăştia să se descurce singuri. Sînt nişte incapabili !

Cît despre portretul lui Robert Bruce, i se păru mai fnmiliar, mai apropiat de ea. Imogène intrase în clanul eroilor.

In ziua următoare, de îndată ce Imogène puse din nou piciorul în realitate, îşi sacrifică obiceiul cotidian de a ridica un colţ al perdelei spre a inspecta cerul şi, de această dată, inspectă strada şi fu oarecum dezamăgită nezărind una sau două siluete furişîndu-se pe sub arcade. Ar fi fost nevoie ca atmosfera eroică pe care voia să şi-o construiască în ziua aceea să se sprijine pe ceva tangibil, înciudata să constate că duşmanul nu părea să se intereseze dc ea, se resemnă gîndindu-se că spionii nu sînt indivizi care să aibă mania de a se face remarcaţi. Pe viitor trebuia s-o doară-n cot de toţi şi de toate. Chiar şi cele mai obişnuite şi mai familiare aparenţe puteau disimula adversari fără milă. *Miss* McCarthery îşi făgădui, înainte de a se duce la baie, să caşte ochii şi să ia aminte.

Spre a dejuca o piedică posibilă. Imogène se gîndi să rămînă închisă în casă şi să nu iasă de acolo decît pentru a se duce la gară. Spre sfîrşitul dimineţii, cum *miss* McCarthery tocmai trecuse pragul holişorului ca să-şi ia de acolo pardesiul pe care avea de gînd să-l îmbrace la plecare, i se păru că cineva urcă scările cu paşi furişaţi. Neascultind decît de propriul curaj, deschise brusc uşa şi se află în faţa unui individ ciudat, destul de solid, chiar gras, cu doi ochi albaştri, uşor exoftalmici şi o mustaţă uriaşă, care te făcea să te gîndeşti la o focă. Tipul cu aer cumsecade avu o mişcare de surprindere cînd apăru SCGţiana, care-l atacă direct:

— Căutaţi pe cineva ?

Celălalt păru tulburat, ca luat pe nepregătite:

— Da... Nu... în sfîrşit, da... O anumită *miss* Davidson.::

Imogène avu un rînjet de dispreţ:

— Nu există şi n-a existat niciodată vreo miss David! son în casa asta !

— A !... Atunci trebuie că m-am înşelat..:

— Te cred !

Şi întorcîndu-se în cameră, *misş* McCarthery îi trînti uşa în nas omului cu mustaţă de focă. Abia cînd se aflfi

în bucătărie, unde-şi făcea un sos ca să mănînce resturile *haggis-ului* pregătit în ajun, Imogène îşi dădu seama cît fusese de imprudentă. Şi dacă omul i-ar fi sărit de beregată ? înţepenită de uluire, n-ar fi avut timp să se apere. *Cu* cît se gîndea mai mult la asta, cu atît îşi dădea seama ca prezenţa acestui individ la etajul ei se dovedea insolită şi scuza ridicolă a individului, inventată prea repede, nu ţinea ! Ea se jură — atît pentru a se apăra pe sine, cît şi pentru a îndeplini misiunea, cu care era însărcinată — sa acţioneze pe viitor cu ceva mai puţină spontaneitate. *Sir* David Woolish o avertizase că-şi

risca viaţa. De ea depindea să ţină seama de acest avertisment. Fără să mai tntîrzie, *miss* McCarthery intră într-un fel de debara unde, <!< obicei, nu se prea hazarda. Montînd o scăriţă pliantă, ie urcă spre a ajunge la nişte cutii pe care nu le mai atinsese de cînd venise la Londra. Ea scoase, dintr-un cufăr ofiţeresc, un pachet legat cu grijă şi coborî cu asemenea precauţii, încît s-ar fi putut crede că înăuntru era un obiect foarte fragil. De fapt, era vorba de revolverul bunicului éi, pe care acesta îl adusese din Transvaal, unde participase la războiul cu burii. Era o armă destul de Impunătoare în ce priveşte dimensiunile şi avînd o greii ta te care-l putea transforma lesne în măciucă. Iar ca să tragi cu el... trebuia să ai măcar un afet pe roţi şi nu se Ştie exact cîtă forţă musculară, dar, cu siguranţă, una foarte mare. Ca fiică şi nepoată de soldaţi, Imogène înv A (ase de la tatăl ei (care-şi alunga plictiseala instruindu-şi llta ca pe un recrut) arta de a demonta şi a monta la loc lecastă piesă de muzeu. în această chestiune făcea totdeauna proba unei mari ştiinţe. încearcă să regăsească gtuturile de altădată, ceea ce i se întîmplă foarte repede. Revolverul, odată curăţat cu grijă, ea nu ezită să-i ridice * piedica spre a putea face faţă oricărei eventualităţi. Tctuşi avu un frison uitîndu-se la proiectilele pe care le conţinea butoiaşul armei.

Către patru după amiază, cineva sună discret la uşă. Puţin cam prea discret, după gustul Imogènei. Ea avu intuiţia faptului că vizitatorul nu ţinea să atragă atenţia vecinilor. Să fi fost vorba de o a doua tentativă din partea adversarilor ei ? înainte de a deschide, aruncă o ocheadă spre stradă să vadă dacă nu se zărea tradiţionala maşină neagră în care aveau s-o ducă după ce-ar fi legat-o. Nu văzu nimic, dar, luîndu-şi revolverul cu o mînă hotărîtă, deschise uşa cu un gest brusc şi se aflâ în faţa unui tînăr asemănător unui comisionar de magazin şi care ţinea un pachet părînd să vină de la o patiserie. La Vederea acestui revolver îndreptat spre el, băietanul pali, roşi, păli din nou şi se cramponă de simţul datoriei ca să nu-şi ia picioarele la spinare:

— Mi... *Miss* McCarthe.. thery ?...

— Da.

— Ţi... Ţineţi... e... e pentru dumneavoastră !

îi aruncă pachetul în braţe şi dispăru în mare viteză, fără să mai aştepte un problematic ciubuc. Imogène fu niţel dezamăgită, dar — ca o bună scoţiană — se felicită că economisise astfel 6 pence. înainte de a-l deschide, examină cu grijă pachetul pe care tocmai îl primise. Oare cine îi trimitea prăjituri ? Se gîndi la Nancy Nankett, care se arătase atît de drăguţă cu ea în ziua precedentă. Ea deznodă funda şi desfăcu hîrtia. Se abţinu cu greu să nu scoată un strigăt de surprindere: sub două rînduii de prăjituri uscate era faimoasa mapă, văzută de ea la *sir* David Woolish, aşezată între două cartoane. Imogène © trase uşurel şi recunoscu marca T-34 imprimată pe plicul „ conţinînd planurile lui Campbell

777. Ea admiră ingeniozitatea serviciilor secrete şi din acea clipă crezu cu adevărat în aventura pe care o trăia.

Către ora cinci, Imogène simţi că nu mai rezistă în singurătate şi-i telefonă lui Nancy, aflată încă la birou, ca s-o roage să treacă pe la ea fiindcă avea să-i mărturisească lucruri foarte serioase. Cînd se întîlni .cu tînăra, *miss* McCarthery o anunţă că pleacă, scuzîndu-se că nu-i poate spune exact motivul şi nici adresa.

— E de-ajuns să ştii, dragă Nancy, că sigur mă îndrept spre nişte pericole uriaşe...

— Pericole uriaşe ?

— Să nu uiţi, dragă, de faptul că noi ţinem de Departamentul de Informaţii al Amiralităţii !

— Ca nişte amărîte de stenodactilografe...

— O simplă angajată poate fi chemată odată să-şi asume şi alte obligaţii.

înţelege-mă din jumătăţi de cuvinte, fiindcă am promis să ţin secretul.

— Imogène, mă înspăimînţi !

— Nu trebuie... dar, în sfîrşit, în cazul cînd... cînd n-o să mă mai întorc... aş vrea să ştii că-ţi las toate lucrurile din apartament... Faci cu ele ce vrei... Iţi recomand totuşi să păstrezi portretul lui Robert Bruce...

— Dacă mai continui pe tonul ăsta, Imogène, o să încep să plîng şi vom fi ridicole ! De altfel, sînt convinsă că exagerezi şi că ne vom revedea la cîteva zile după această misterioasă misiune, amîndouă pe deplin sănătoase...

— Să te audă Dumnezeu, draga mea Nancy !

Dar zîmbetul ei, îndurerat şi resemnat totodată, trăda gîndurile de adîncime ale celei care „ştia" şi, neputîndu-se face înţeleasă, se şi simţea puţin în afara lumiii. In timp ce *miss* Nankett pregătea ceaiul, Imogène strecură mapa printre obiectele de lenjerie din valiză, îşi puse pistolul în poşeta pe care avea s-o ţină tot timpul cu ea, în vreme ce fotografia tatălui şi-o puse în trusa de toaletă. La şase,

miss McCarthery o lăsă pe amica ei să plece, spunîndu-i că ultimile ei dorinţe în legătură cu îngropăciunea erau să fie aşezată lîngă tatăl ei. la Callander. La ora şase şi un sfert, pregătită, cu bagajul în mînă, Imogène inspecta încă o dată cu privirea decorul în care trăia de atîta vreme, I se puse un nod în gît la gîndul că s-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată. O eroină are dreptul la slăbiciuni omeneşti, dat fiind că ea ştie să le depăşească. Ceea ce făcu şi Imogène, care, încuind uşa locuinţei sale, se îndreptă cu pas hotărît către propriul ei destin...

CAPITOLUL III

In clipa cînd puse piciorul pe pragul care-o despărţea de stradă, Imogène îşi puse valizele jos şi, lipindu-se de peretele intrării, privi cu prudenţă în afară să vadă dacă nimeni nu urmărea ieşirea ei. Doamna Horner, care-o pîndea

printr-o deschizătură din perdea, tremura de enervare. Dacă n-ar fi fost certată cu *miss* McCarthery, s-ar fi dus s-o întrebe de ce se poartă aşa de ciudat. Devorată de curiozitate, fu pe punctul să uite é^ are un dinte contra scoţienei numai cu scopul de a afla ce se întîmplă ; dar, din fericire pentru amorul ei propriu, locatara sa dispăru înainte de a se hotărî la o tentativă umilitoare.

Pe strada Old Church, Imogène opri întîiul taxi care trecea şi-l rugă pe şofer s-o ducă la gara Paddington, dar o făcu strigînd atît de tare, încît bietul om sări în sus şi crezu de bun simţ să-şi anunţe clienta că nu era surd. *Miss* McCarthery ridică din umeri. Nu putea să-i explice rum trebuie că procedase astfel pentru a-l deruta pe duşman în cazul cînd s-ar fi ţinut prin imediata apropiere. In timpul cursei întoarse capul de mai multe ori spre a încerca să ghicească dacă era urmărită, dar în spate era o asemenea încurcătură de vehicule, încît se dovedea imposibil să-şi dea seama dacă vreunul din ele urma în mod

deosebit taxiul ei. La Paddington se amestecă în mulţime, .trăbătînd în zig-zag holul uriaş şi ieşi din nou pe o poartă laterală spre a ajunge la Hampstead Road, de unde un taxi o duse la gara Victoria. Ea începu să facă aceleaşi figuri şi, cum nu mai avea timp să se ducă spre Charing Cross, se mulţumi să se întoarcă la gara Euston de unde pleca trenul spre Edinburgh. Dădu unui hamal să-i ia bilet şi se amestecă într-un grup de turişti ca să ajungă la peron fără să fie remarcată. îşi luase un vagon aşezat la mijlocul trenului şi, în acel vagon, compartimentul central, unde avu grijă să se aşeze sub butoiaşul soneriei de alarmă. Considerînd că nu lăsase nimic la întîmplare, *miss* McCarthery privi pe geam călătorii care se grăbeau spre tren şi simţi invadînd-o un acces de orgoliu gîndindu-se că nici un suflet din cei ori din cele ce treceau nu bănuia că ea este agentul X al Departamentului de Informaţii şi că ducea — poate — în valiza ei soarta Lumii. Înmuiată, Imogène încerca un fel de milă pentru neştiutorii ei compatrioţi şi o admiraţie deplină faţă de ea însăşi, prima decurgînd din a doua. Scoţiana se pierdu în visé cît se poate de plăcute, cînd tresări remarcînd o siluetă ce se disimula în mulţimea celor ce-i conduseseră pe călători, rude, prieteni. I se păru că recunoaşte alura acestui om care făcea toate eforturile să nu atragă atenţia. Prea multe eforturi şi asta ducea exact la rezultatul contrar. Dar individul dispăru şi Imogène se întrebă dacă nu cumva se urcase în tren. în adînc, în adîncul sufletului, — deşi nu şi-ar fi mărturisit-o pentru nimic în lume — simţea o umbră uşoară, a cărei natură n-o ghicea, fiindcă *miss* McCarthery încă nu făcuse cu adevărat cunoştinţă cu teama. Ea spera că se va putea întinde pe banchetă în cazul cînd compartimentul avea să rămînă liber, ceea ce făcea ca noaptea să fie ceva mai suportabilă, dar ideea de a rămîne singură o îngrozea. Pentru Coroană, Imogène se hotărî să petreacă o noapte albă. O să doarmă în ziua următoare, după ce va fi ajuns în vechea ei casă de la Callander.

Trenul tocmai sta să plece cînd un trio insolit năvăli pe peron. Trei bărbaţi împopoţonaţi cu cele mai complete şi sofisticate echipamente de pescuit, care avură doar timpul să se agaţe de vagonul aflat în faţa lor — şi care se întîmpla să fie cel al domnişoarei McCarthery — şi trenul porni chiar în clipa cînd piciorul celui mai tînăr membru al acestui trio simpatic părăsea asfaltul. Imogène îi auzi de departe, pe coridor, unde rideau şi scoteau exclamaţii despre norocul de a fi reuşit să nu piardă trenul. Văzînd-o pe scoţiană singură, cel mai în vîrstâ dintre noii veniţi ceru voie să se instaleze lîngă ea, dacă, evident, n-o deranjau. îşi puseră bagajele în plase şi o mai întrebară pe Imogène dacă fumul n-o deranja. Dat fiind răspunsul ei negativ, îşi aprinseră ţigările şi se lansară într-o conversaţie glumeaţă, din care *miss* McCarthery crezu a ghici că era vorba de orăşeni care plecau în concediul anual. I se păru că recunoaşte în frazele lor puţin accent scoţian, dar, cum ea ştia că are tendinţa să descopere accent scoţian la toţi oamenii care i se păreau în vreun fel simpatici, îşi păstră părerea pentru sine. Călătoria începuse de trei sferturi de oră şi tocmai trecuseră de gara Tring, cînd cel mai vîrstnic dintre cei trei domni le propuse amicilor lui să bea o înghiţitură de scotch. Cel mai tînăr — Imogène îl găsea un adevărat băiat frumos, iar el părea că-i aruncă ocheade în care credea că percepe o anumită simpatie — declară că s-ar renionta bucuros fiindcă bles-> tematele astea de trenuri englezeşti îi dădeau totdeauna palpitaţii. Domnul mai durduliu, care — prin vîrsta lui — trebuie că se situa între ceilalţi doi, protestă:

— Allan* ar trebui să-ţi măsori cuvintele, fiindcă — dacă *miss e* englezoaică — s-ar putea simţi jignită de remarcile tale !

Pe dată, cel ce se numea Allan se întoarse către călătoare, rugînd-o să-l scuze dacă o supărase fără să vrea. Dar *miss* McCarthery fu bucuroasă să răspundă că ea era scoţiană şi aliată vechiului clan: Mac Gregor. Cel mai în vîrstă dintre cei trei domni se ridică într-un elan şi, adresîndu-se amicilor săi, zise:

— Sus domnilor, fiindcă nu ne putem aşeza în faţa unei McGregor fără ca ea să ne dea voie !

Cu cei trei bărbaţi în picioare în faţa ei, Imogène savură cîteva dintre cele mai fericite clipe din viaţa ei. Iată băieţi care ştiau să trăiască ! Dacă Aneurin Archtaft şi John Masbury ar fi fost acolo, ar fi luat o lecţie pe cinste ! în chipul cel mai graţios de care fu în stare, ea îi rugă pe aceşti domni să se aşeze din nou, dar ei nu voiră să facă nimic pînă nu se prezentară. Cel mai bătrîn declară că se numeşte Andrew Lynsday, născut la Aberdeen, în Highlands, aflat în exil la Londra, unde de patruzeci de ani exercita meseria de expert geometru ; apoi, arătîndu-l pe cel rotunjor:

— Uite-l pe Gowan Ross, care a văzut lumina zilei la Lowlands, în Peebles şi care, şi el, trăieşte la Londra, unde e bine înfipt în centrul bancar, la Irham & George. în sfîrşit, Allan Cünningham, gafeurul nostru, şi el născut la Lowlands,

şi anume în Dumfries. El se exersează în reprobabila industrie de agent teatral în Soho.

La rîndul ei, Imogène îşi declină numele şi prenumele, dar — vigilenţa nelăsîndu-se adormită — spuse că e secretară de redacţie la Smith & Fraze(r, export-import, în Backfriars.

La Northampton, Imogène bea whisky cu vecinii de compartiment, care se felicitau pentru norocul de a călători alături de o campatrioată şi, după ce aflară că era din Callander, scoaseră exclamaţii de entuziasm fiindcă chiar acolo se duceau să pescuiască, în lacul Vennachar şi în Katri ne. Cit despre Allan Cunningham, îşi făcea o sărbătoare din a vagabonda prin Trossaehs, peisaj muntos unde spera să întîlnească fantoma lui Bob Roy. *Miss* McCarthery nu se putu abţine să nu-i spună că familia ei era aliată cu Mac Gregor chiar prin intermediul lui Bob Ray, celebrul haiduc. Această dezvăluire avu drept urmare dublarea atenţiilor şi Imogène i se păru acum că vedea, în privirea lui Allan, care-o fixa, admiraţie.

La Rugby, scoţiana ştia că cei trei însoţitori erau celibatari. Nu pentru că ar fi fost misogini, dar nu găsiseră niciodată, nici unul din ei, tovarăşa visurilor sale. în ce-o privea, *miss* McCarthery le mărturisi că şi ea cunoştea singurătatea şi, recunoscu faptul că, pentru moment, asta i se părea penibil.

La Linchfield unde, dacă e să-l credem pe doctorul Johnson, locuitorii sînt cel mai bine crescuţi din toată Anglia, Imogène şi prietenii ei, ţinîndu-se de mînă, cîntau un vechi clntec din Trossaehs.

La Crewe, în curasul opririi destul de lungi, aceşti domni o rugară pe *miss* McCarthery să le facă onoarea de a mînca din proviziile lor. Ea acceptă fără fasoane, fiindcă i se păru de prost gust să arate maniere scorţoase şi apoi fiindcă-i era foame. Gowan se apucă să taie bucăţi de jambon. Andrew scoase plăcinte cu mere şi Allan „Lardy Cakes" (prăjituri aduse dintr-o călătorie la Eastburne) şi care dispărură rapid printre rîsete, glume îneîntătoare şi făcute în cel mai amical spirit. Intre timp se lăsase complet noaptea şi era vremea să se odihnească puţin. Ducîndu-se la toaletă ca să se spele pe faţă, Imogène avu un şoc percepînd silueta omului care se impunea memoriei sale printr-o amintire imposibil de fixat. I se păru că omul, văzînd-o", îi întoarse spatele şi fugi. Se temea oare ca ea să rtu-l recunoască ? în orice caz, *miss* McCarthery se feli-

cită pentru prezenţa celor trei vecini scoţieni. Nu risca nimic sub protecţia lor şi se putea odihni în deplină linişte.

Aceşti domni se aranjaseră să lase Imogènei cît mai mult loc posibil şi ea se instală foarte confortabil. După ce-şi spuseră noapte bună, Lyndsay stinse lumina. Toate evenimentele trăite în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore dărîmaseră pe Imogène, care nu întîrzie să se cufunde într-un somn fără vise. Dimineaţa era încă departe cînd Imogène ieşi din torpoarea în care căzuse la

plecarea din Crewe, simţind că era bătută uşurel pe umăr în timp ce o voce prevenitoare şi plină de deferenţă insista:

— *Miss* McCarthery, trebuie să vă treziţi... Treziţi-vă, dragă *miss...*

Imogène deschise ochii şi— T recunoscu pe Andrew Lyndsay, care-i zîmbea în vreme ce tovarăşii lui coborau bagajele din plasă. într-o clipă, scoţiana fu în picioare.

— Ce se întîmplâ ?

— Ajungem Edinburg, *miss,* şi ştiţi că trebuie să aşteptăm acolo legătura per.tr u Callander vreme de trei ore ! Sper cä acoic c să găsim loc la bufet !

Cel care răspunsese fusese Allan şi Imogène avu impresia că el punea mai multă căldură decît ar fi meritat acest răspuns banal in sine. Singură *miss* McCarthery poate n-ar fi îndrăznit să intre în bufetul gării Warverley, dar cu trei însoţitori nu se temea de nimic. Ea se aranié astfel încît să-l facă pe Allan să se aşeze lîngă ea şi crezu că vede o umbră de ciudă trecînd pe faţa gravă a lui Andrew. Fremătă de plăcere. Era pentru prima oară cînd trezea gelozie din motive sentimentale. Ea observă totuşi că, dintre cei trei bărbaţi, în ciuda orei matinale, Andrew Lyndsay se dovedea cel mai lucid, *în* timp ce grăsuliul Gowan părea că nu poate ajunge să se

trezească Allan nu-şi putea opri mersul cotit, tot seuzîndu-se faţă de însoţitoarea lui pentru această slăbiciune. Ea îl iertă bucuroasă. După ce băură ceai şi mîncară vreo cîteva chifle şi franzeluţe, încercară să reziste oboselii care-i încercuia la acea oră incertă care nu mai aparţinea nopţii şi care nu era încă a zilei. Imogène nu voia să adoarmă de teamă c-o să rămînă cu gura căscată şi, cine ştie, poate să sforăie... Primul care cedă pasul fu Gowan Brusc, fruntea îi căzu în piept şi cîteva clipe mai tîrziu ritmul regulat al respiraţiei sale îi vesti pe amici că nu mai puteau conta pe el ca să susţină conversaţia. Allan îi zîmbi Imogènei, căzînd apoi şi el în nemişcarea unui somn reparator. Andrew Lyndsay îşi aprinse o ţigară:

— E tristul privilegiu al vîrstei, *miss* McCarthery, să nu se mai îngrijească de slăbiciunile fizice. Aş putea rămîne nopţi întregi fără să dorm. Dar dumneavoastră, dacă vreţi să vă odihniţi puţin, nu vă jenaţi. Voi fi ca un păstor veghind la mica lui turmă...

Imogène profită ae promisiune şi închise ochii sprijinindu-se, cu spatele drept, de banchetă. După cîteva clipe simţi o blîndă apăsare pe partea stîngă. Se uită printre gene. Era Allan adormit care, pierzîndu-şi echilibrul, o apăsa. Imogène fu mişcată pînă la lacrimi. Această greutate bărbătească o tulbura. Pîndindu-l pe Andrew, care-i întorsese spatele ca să se uite la agitaţia călătorilor trecînd, ea îşi potrivi astfel umărul încît capul lui Allan să sfîrşească prin a se sprijini pe umărul ei. *Miss* McCarthery ar fi vrut ca ziua să nu mai vină niciodată. Dar şi cele mai bune clipe au un sfîrşit şi Imogène sări brusc auzind strigîndu-se:

— Călătorii pentru Dunblane, Callander, Lochearnhead, Luib, Tyndrum, Dalmally, Talynuilt, Oban în vagoane, vă rugăm.«

Îşi dădură osteneala, şi unii şi alţii, să se pună pe picioare şi să ajungă la tren. Cu picioarele îngreunate, cu spinarea îndoită, ei rumegau acel gust abominabil al nopţii petrecute în tren ori în gară, printre mirosuri pestilenţiale şi praf de cărbune, care nu sînţ numai apanajul Căilor Ferate Britanice. După ce toţi cei patru amici îşi depuseră bagajele în compartimentul ales, *7niss* McCarthery se eclipsă spre a merge la toaletă ca să-şi refacă fruumseţea, al cărei farmec sucombase puţin datorită probelor nopţii. Cînd se întoarse printre ei, acei domni scoaseră exclamaţii admirative în legătură cu prospeţimea tenului ei şi conveniră că nici o englezoaică n-ar fi putut niciodată, în acest punct, să rivalizeze cu o fiică a Highlandsului. Ei se instalară lîngă fereastră şi fiecare îşi dădu silinţa să-i facă mai confortabil locul pe care-l ocupa. Dar plăcerea domnişoarei McCarthery suferi o eclipsă în clipa cînd trenul se urni, fiindcă, în mijlocul călătorilor întîrziaţi, alergînd spre vagoane, reperă din nou silueta familiară şi în acelaşi timp necunoscută. Fu pe punctul de a le vorbi despre asta amicilor ei, dar risca astfel să strice frumosul moment pe care-l trăia şi, fără îndoială, să-i oblige la confidenţe neaşteptate. înţelepciunea o sfătuia sa tacă fiindcă, după toate, putea fi şi victima unei iluzii.

Trecînd pe la Bannockburn tăcură ca să se uite mai bine la locul sacru unde scoţienii le aplicaseră englezilor o bătaie magistrală. La Stirling, *miss* McCarthery se semnă pe zid în -amintirea tuturor morţilor cu sînge regesc care trăiseră în acel castel celebru. Debarcînd la Callander, Imogène îşi regăsi — precum la fiecare din întoarcerile ei în patria natală — tinereţea. Uitîndu-şi de rezerva naturală şi de mîndria pe care viaţa londoneză le scotea în prim plan, ea îi saluta cu voce tare pe oamenii pe care-i ştia dintotdeauna şi care se grăbiră să ducă vestea: se întorsese fata căpitanului McCarthery. Bătrînul poliţist Samuel Tylor, care supraveghease venirea pasagerilor, îi ură bun venit şi Andrew Lyndsay declară:

— Habar n-aveam, vîiss McCarthery, că am călătorit cu cineva celebru, dacă e să judecăm după respectul deosebit cu care sînteţi întîmpinată !

Rîseră şi se despărţiră cei mai buni prieteni din lume. îşi promiseră să se revadă şi Imogène afirmă c-ar fi acceptat cu bucurie o invitaţie la masă într-una din serile următoare. în timp ce se îndrepta cu pas vioi spre casa ei, unde doamna Rosemary Elroy, anunţată, trebuie că dăduse cu mătura pe unde era nevoie, Allan Cunningham şi Gowan Ross se îndreptau spre „Ancaster Arms", unde-şi reţinuseră camerele, în vreme ce Andrew Lyndsay, pasionat al solitudinii, se ducea spre Kilmahog, la hotelul „Lebăda neagră", pe care-l conducea Jefferson McPuntish împreună cu nevastă-sa, Allison, hotel de unde, în cîteva clipe, Lyndsay putea ajunge la lacul Vennachar spre a gusta îmbătătoarele şi paşnicele bucurii ale pescuitului la undiţă.

Doamna Elroy, femeie bătrînă, bătînd pe şaptezeci, şi care nu se mai deranja decît pentru a da o mînă de ajutor domnişoarei McCarthery, a cărei seriozitate, reţinere şi gust al celibatului le admira, o sărută părinteşte pe Imogène. Gurile rele din Callander spuneau că ea ar fi fost mai mult decît o prietenă devotată a fostului căpitan din Armata Indiilor, acela suportînd cu greu văduvia. Dar în Scoţia, ca şi oriunde în altă parte, bîrfa are căile ei şi nu-i priveşte decît pe cei care vor să plece urechea la ea.

Imogène se regăsi cu plăcere în odaia ei, unde bustul în bronz al lui Walter Scott rămînea ca de obicei în echilibru instabil pe planşeta care-i servea drept suport, în faţa unui alt portret de-al lui Robert Bruce care, văzut de un artist din veacul al XVII-lea, semăna mai curînd cu Tamerlan deçît cu un brav scoţian. *Miss* McCarthery se apucă să-şi golească valiza. Aranjîndu-şi lenjeria în şifonier, rochiile în garderob, ea puse alături mapa pe care trebuia să i-o ducă lui *sir* Wardlaw şi, ca să n-o sperie pe doamna Elroy în cazul cînd ar fi intrat, îşi potrivi greoiul revolver pe fundul valizei goale şi-l acoperi cu ziare vechi. Rosemary ciocănindu-i în geam ca să-i ordone să vină să-şi potolească foamea, Imogène, redeveni fetiţa de altădată, se supuse şi nu conteni, tot timpul mesei, să-i vorbească bătrînei guvernante despre defectele şi ridicolul englezilor şi englezoaicelor, ceea ce flata xenofobia înţepenită a doamnei Elroy După acest prinz, în vreme ce bătrîna Rosemary se întorcea acasă la ea, de unde avea să revină abia 3 dou? zi dimineaţă, *miss* McCarthery urcă să se culce spre a-şi reface forţele înainte de a îndeplini şi ultima parte a misiunii pe care-o acceptase.

Se însera cînd Imogène se trezi complet refăcută după ostenelile drumului. Avu un gînd prietenesc şi recunoscător pentru însoţitorii ei din tren şi se duse să facă o baie rece, care sfîrşi prin a-i reda toate capacităţile. Inima îi bătea puţin la gîndul că avea să-l întîlnească pe misteriosul personaj venit să se ascundă la Callander şi ea regreta văzînd cît de repede se sfîrşea o aventură care-o pasiona. Se pregăti cu cea mai mare grijă ca să facă o bună impresie în legătură cu persoana ei, nevrînd totuşi să pară o femeie fatală, şi-şi strecură în corsaj mapa marcată cu T – 34. Ieşind pe uşa din spate, care dădea spre un şantier şi de acolo spre drumul Perthului, drum şerpuind printre grădini, *miss* McCarthery băgă de seamă silueta unui om nemişcat care, întors cu spatele,

se uita la casa ei. Pe moment nu se gîndi la individul observat de două ori: la Londra şi la Edinburgh. Pesemne fiindcă-şi închipuia că în patria ei natală nu i se putea întîmpla nimic neplăcut, ea se apropie fără teamă de omul cu pricina şi, cu o voce naturală, întrebă:

— Căutaţi ceva, domnule ?

Celălalt făcu un adevărat salt în faţă, ca şi cînd i-ar fi explodat o bombă în spate şi, întorcîndu-se către Imogène, bîlbîi o scuză ininteligibilă. Dar scoţiana nu-l ascultă fiindcă, paralizată de spaimă, îl recunoscu în sfîrşit, fără

nici o umbră de îndoială, pe cel văzut la Londra, seara, apoi la Edinburgh, dimineaţa: bărbatul cu ochi albaştri şi mustaţă de focă ! Cel pe care-l găsise pe palierul ei din Chelsea \ Prin urmare EI erau pe urmele sale ! Cu un efort teribil de voinţă, *miss* McCarthery îşi 8tăpîni muşchii tremurători şi se întoarse în goană în casă. Cei cîţiva metri pe care-i făcu i se părură cei mai lungi din viaţa ei, aşteptîndu-se în orice clipă ca ceva Nă-i spargă capul ori să i se împlînte un cuţit în ceafă. Invocă spiritul lui Robert Bruce cu fervoare, ca să-i dea puterea de a nu ceda panicii care-o stăpînea. Trebuie că Marele Scoţian o auzi, fiindcă ajunse pînă la ea fără să leşine ori să urle şi, numai după ce trase zăvorul uşii, îşi permise o scurtă slăbiciune asupra căreia triumfă graţie unui strop de scotch.

După întoarcerea în odaia ei, Imogène zîmbi cu milă jjîndindj-se la iluziile hrănite cu cîteva clipe mai devreme. I se părea evident că duşmanii Regatului Unit se arătau cit se poate de hotărîţi s-o împiedice să-i dea plicul lui |(r Henri Wardlaw şi, poate, pe drumul scurt pe care trebuia să-l facă spre a-şi îndeplini misiunea, o aştepta moartea .O clipă se gîndi să telefoneze la „Ancorele", dar | te păru c-ar fi o laşitate. Avea să ducă mapa cu mîna

ei, aşa cum i se ordonase, ori să cadă ca o victimă la datoi ie. Gîndindu-se la această perspectivă, nu putu evita ca o lacrimă să-i alunece pe obraz. E trist să mori, chiar şi pentru Coroană... în orice caz, ca fiică de căpitan din Armata Indülor ce era, ea jură să nu se lase strînsă de gît fără să se apere. Se întoarse să-şi ia revolverul din valiză, se asigură că piedica e ridicată şi, gata pentru orice eventualitate, îl armă înainte de a-l pune în geantă. Atunci găsi acolo o hîrtie de care nu-şi amintea să fi pus-o înăuntru, o foaie îndoită în patru şi cave semăna cu un mesaj. Tremurînd, cu mintea rătăcită, Imogène o desfăcu aşteptîndu-se la ameninţări cu moartea sau la un avertisment ultimativ, dar, citind ceea ce avea sub ochi, inima începu să-i bată puternic, în vreme ce gura i se căscă din ce în ce mai mult, fără să-i dea prin cap să şi-o închidă:

„Dragă miss *McCarthery,*

E adevărat că nu vă cunosc decît de puţină vreme şi totuşi asia îmi e de-ajuns ca să înţeleg că sînteţi perechea la care visez dintotdeauna. Sper că veţi scuza o îndrăzneală care nu-mi stă în caracter şi că veţi fi dispusă la a acorda încredere unei declaraţii sincere a celui care nu îndrăzneşte să semneze şi aşteaptă un gest de încurajare din partea dumneavoastră spre a se face cunoscut. Cu *cea mai tandră simpatie şi speranţă, Al dumneavoastră,* X..."

Primul bilet de amor pe care-l primea Imogène ! Fu atît de tulburată încît, dintr-odată, uită de misiunea şi spaimele ei recente. Fără îndoială, acest mesaj fusese strecurat în geantă în timpul nopţii, dar cine putea fi autorul ? Andrew Lyndsay, Gowan Ross ori Allan Cunningham ? Dorea fierbine să fie Allan, dar nu prea credea. Concordanţa de vîrstă îl indica mai curînd pe Andrew Lyndsay, care se arătase atît de prevenitor faţă de ea, ori Gowan Ross, a cărui atitudine

rezervată se putea explica printt-o timiditate proprie deseori celibatarilor caic atinseseră virsta de 50 şi resimţeau o oarecare ruşine se poarte ca junii îndrăgostiţi. Imogène se gîndi că, rugînd-o să-l încurajeze, semnatarul acelor rînduri trebuie că-şi imagina faptul că fusese remarcat. Cura să-i comunice că nu ştia nimic ? Trebuia să fie foarte atentă ca să evite greşeala care risca să umilească amorul lui propriu. Se hotărî să-i observe pe cei trei amici cînd avea să-i întîlnească din nou şi era convinsă că atunci avea să-l ghicească pe autorul scrisorii. întremată de perspectiva de a fi condusă la altar, Imogène nu mai încerca nici o teamă faţă de adversari. Avea să se arate demnă de tandreţea celui care-o iubea. Plină de încredere în faţa oricărei probe, *miss* McCarthery se aruncă plină de curaj în înserare, către „Ancorele", unde o aştepta sir Henry Wardlaw.

„Ancorele", o casă scundă, al,cărei acoperiş, în partea din spate, aproape atingea pămîntul grădinii... *Miss* McCarthery îşi amintea de vechii ei proprietari, familia Gibbon, care plecase cu doi-trei ani mai înainte să stea cu fiica măritată la Chicago. De mai multe ori pe traseul l care-o despărţea de împlinirea scopului său, Imogène se întoarse să se uite dacă o urmăreau, dar, desigur, agresorul prezumtiv înţelesese la ce trebuie să se aştepte şi, grijuliu să nu provoace vreun atac care s-ar fi întors contra lui, nu se mai arătă.O Imogène McCarthery n-avea obiceiul să se dea fără luptă şi o Imogène McCarthery iubită de cineva devenea practic invincibilă ! Cînd ajunse

la poarta deschisă ce dădea spre grădina neîngrijită a casei ' „Ancorele", aruncă o ultimă ocheadă în jur. Nimic nu părea să mişte prin ierburi. Ca să fie cu sufletul împăcat, îşi ţinu respiraţia şi ciuli urechile. Nu prinse alt zgomot decît şoaptele vîntului şi, dacă n-ar fi fost în misiune, s-ar fi lăsat în voia îmbierii lor, fiindcă păreau să murmure vorbe dulci, acele cuvinte pe care înca nu le auzise niciodată şi pe care altcineva n-ar fi îndrăznit să i le spună. Liniştită, fiindcă pentru moment n-avea de ce se teme, Imogène scoase glonţul de pe ţeava revolverului şi-i puse piedica la loc. Probabil această iniţiativă salvă viaţa lui *sir* Henry Wardlaw fiindcă, în clipa cînd vizitatoarea lui întinse mîna să tragă de clopoţelul de la intrare , o mînă se aşeză pe umărul ei. Scoţiana îşi înăbuşi un strigăt şi, făcînd o întoarcere rapidă, îi împunse cu revolverul pe necunoscut, apăsînd în zadar pe trăgaci. Imogène înjură, pentru prima oară u. viaţa ei Puţjn surprins, *sir* Henry şopti:

— *Miss* McCarthery, presupun...

— Da... a...

— Eu sînt cel cu care aveaţi întîlnire ca să-i daţi ceva.

— Ah ! îmi pare rău de greşeală...

— Să nu mai vorbim de asta... Vreţi să mă urmaţi ?

Fără să aştepte răspuns, *sir* Henry se înfundă în întuneric şi Imogène se grăbi ca să nu-l piardă din vedere Unul după celălalt, ei se strecurară printre

două şiruri de gard viu şi, fără să ştie cum ajunsese acolo, *miss* McCarthery pătrunse într-un salon confortabil unde ardea un foc de lemne. Pe o masă, o sticlă de scoth şi două pahare. Musafira suspină sfîrşită. Clipele pe care tocmai le trăise o făceau să aprecieze această senzaţie de sigu-

ranţă pe care-o încerca alături de *sir* Henry care, rugînd-o să se aşeze lîngă foc, declară:

— Cred că lucrul de care aveţi cea mai mare nevoie în clipa asta e puţin whisky...

Ea consideră inutil să protesteze şi-şi observă gazda în timp ce turna în pahare. Henry Wardlaw respira prin toţi porii distincţie. Foarte înalt, foarte subţire, avea o laţă ascetică şi ochii limpezi. îmbrăcat cu o vestă de tweed, în care Imogène crezu că distinge culorile clanului Mac Gregor, el da impresia unui senior fermier care-şi împărţea timpul între studiu şi exploatarea pămîntului. Un bărbat foarte simpatic. Zîmbind, el se înclină în faţa scoţienei:

— Beţi, *miss*, asta o să vă întremeze...,

Băură amîndoi. Punînd paharul pe masă, *sir* Henry afirmă:

— Mă tem, *miss* McCarthery, că vă lipseşte sîngele rece de care are nevoie un agent al Departamentului de Informaţii.

Blamată astfel, Ipiogène roşi, dar, redevenind stăpînă pe ea, protestă:

— Cînd o să aflaţi ce mi s-a întîmplat, domnule, o să înţelegeţi că am scuze !

Ea povesti de-a fir-a-păr prima ei întîlnire cu omul cu ochi albaştri pe palierul casei sale londoneze, scurtele apariţii ale aceluia la gara Euston şi la Edinburgh ; în sfîrşit, felul cum îl surprinsese, cu cîteva clipe în urmă, spionîndu-i casa. *Sir* Henry clătină gînditor din cap:

— Mda... şi nimeni altcineva n-a încercat să intre în contact cu dumneavoastră ?

— Nimeni, *sir.* De altfel^ am călătorit în compania a trei compatrioţi, exilaţi ca şi mine la Londra, şi care ve-

neau la Callander să-şi petreacă vacanţa. Ei nu m-au părăsit deloc şi, graţie lor, m-am simţit în siguranţă.

— Cine erau aceşti domni ?

— Andrew Lyndsay. un geometru, Gowan Ross, çontabil şi Allan Cunningham, agent teatral.

— Ei bine, acum, că am făcut cunoştinţă, *miss* McCarthery, cred că puteţi să-mi daţi documentele pe care vi le-a încredinţat David Woolish.

Discret, Imogène se retrase într-un colţ al încăperii ca să-şi descheie corsajul şi să scoată din el mapa. Aranjîndu-se la loc, reveni la *sir* Henry şi i-o dădu cu un zîmbet în care se putea citi mîndria datoriei împlinite. Wardlaw luă coupe-papierul şi tăie plicul. Scoase din el foile pe care le examină rapid, întorcîndu-se apoi spre *miss* şi declarînd cu răceală:

— îmi pare rău să vă spun, *miss* McCarthery, că, în ciuda a ceea ce credeţi, omul cu ochi albaştri sau un altul, şi-a atins scopul. Uitaţi-vă !

îngrozită, Imogène trebui să se plece în faţa evidenţei. Plicul nu conţinea decît foi albe. Se bîlbîi:

— Nu e... nu-i posibil...

— Din păcate este, *miss* McCarthery... Nu bănuiţi cam cînd ar fi putut avea loc substituirea ?

— Nu.. Dar, în sfîrşit, e aceeaşi mapă !

-rDa, cel puţin e în acelaşi fel ca originalul.

Imogène se ridică vehement:

— Trebuie să ordonaţi să fie arestat omul acela ! O s-o faceţi, nu ? Callenderul nu e mare ! O să fie găsit repede !

— Afară doar dacă n-a plecat. Liniştiţi-vă, *miss* McCarthery. Nu uitaţi că Departamentul de Informaţii acţionează în afara poliţiei oficiale... Eu n-am, în ce mă priveşte, nici o autoritate să cer arestarea vreunui om. Ce motiv aş putea invoca fără să trădez secretele noastre ? în plus, omul de care-mi vorbiţi se dovedeşte, fără îndoială, de o forţă ciudată şi gîndiţi-vă puţin la complicaţiile

în care ne-ar antrena un demers intempestiv.

\

' — Şi atunci ?

— *Miss* McCarthery, cineva care acceptă să lucreze cu noi trebuie să facă proba iniţiativei spre a duce la capăt misiunea care i s-a dat. Aveţi datoria deci să recuperaţi aceste documente cît mai curînd şi nu contează prin ce mijloace. Aveţi toate creditele posibile !

— Deci, sir, am auzit bine ? Pot face orice ? !

— Chiar aşa am spus, *miss,* orice !

Umilită, în prada unei furii oarbe, îmogène se întoarse acasă visînd să-l aibă prizonier pe omul cu ochi albaştri, să-l tortureze sălbatic între cei patru pereţi ai unei carcere, pînă cînd acela avea să-i înapoieze documentele. Dar, pentru moment, se simţea pusă în imposibilitatea de a acţiona fiindcă nu putea conta pe nimeni. Deodată se gîndi la însoţitorii ei din tren şi fu străbătută de un fior de speranţă. Printre ei exista unul care o iubea şi acela n-ar fi refuzat s-o 'ajute. împreună şi-ar fi riscat viaţa pentru salvarea Coroanei şi onoarea Imogènei ! Ar fi fost, astfel, o logodnă demnă de o descendentă a lui Bob Roy !

Neputîndu-şi găsi somnul, *miss* McCarthery îi scrise lui Nancy ca s-o pună la curent, în termeni voalaţi, cu nenorocirile şi speranţele ei. în capot, cu pletele roşii strînse într-un turban verde, ea se aşeză la masă şi-şi începu epistola:

„Scumpa mea Nancy,

Inchipuie-ţi că sînt dezonorată. N-o să mărturisesc asta altcuiva decît ţie, dar tu eşti prietena mea şi sînt convinsă că împărtăşeşti ruşinea mea şi mă

plîngi. Mi s-a furat ceva ce aveam şi despre care tu nu trebuie să ştii că aveam. Trebuie să-ţi spun că cineva mă iubeşte şi mi-a trimis un bilet de amor. Bănuiesc că e pe bune. De asemeneay să nu te miri, dragă Nancy, dac-o să mă revezi prevăzută cu un soţ şi devenită doamnă... E adevărat că nu ştiu încă numele iubitului meu şi de asta nu ţi-l spun. Dar o să vrea el oare o femeie dezonorată ? Sînt literalmente depăşită de responsabiltăţile pe care le am. Deşi regina este englezoaică, eu n-o pot trăda nici măcar involuntar. Cine poate ghici ce nenorociri riscă să copleşească Regatul Unit ca urmare a lipsei mele de precauţie ! Nancy, sînt nenorocită şi aş vrea să mor dacă n-aş şti că sînt iubită din umbră. Îmi lipseşti. La revederef Nancy dragă, roagă-te pentru prietena ta ca să-i redea Cerul onoarea permiţîndu-i să regăsească ce-a pierdut ! Te sărut,

Imogène McCarthery La Londra-, *miss* Nankett, scoasă din minţi de această scrisoare, i-o citi sub pecetea jurămîntului domnişoarei Lewis, care-i vorbi despre ea lui Aneurin Archtaft, iar el găsi în asta confirmarea pronosticului său. încercînd să cîştige partida faţă de Janice, el insinuă că poate celibatul era cel care-o redusese pe Imogène la această tristă condiţie.

CAPITOLUL IV

Fiindcă avea o constituţie robustă şi era obişnuită cu o disciplină militară, Imogène petrecu o noapte totuşi normală, în timpul căreia visele roze o duseră departe de coşmarele ei. Trezită, ea nu se sculă imediat, acordîndu-şi cîteva clipe de reverie plăcută, punîndu-şi pentru a suta oară întrebarea: cine murea de dragoste pentru ea fără a îndrăzni s-o declare deschis ? In ciuda voinţei sale, faţa zîmbitoare a lui Allan Cunningham i se impunea memoriei complice. Ca să scape de această vrajă sterilă, se grăbi la baie, unde un duş foarte rece o readuse în simţiri. Exerciţiile de gimnastică odată terminate, luă micul dejun făcîndu-şi un plan de contraatac. *Sir* Henry declarase că nu putea influenţa deloc poliţia oficială fiindcă nu trebuia amestecată în afacerile poliţiei secrete. Bun, dar ce-o împiedica pe ea să spună că i se furase o bijuterie şi că bănuia identitatea hoţului ? Ar fi fost un mijloc excelent de a-l regăsi pe omul cu ochi albaştri şi cînd ar fi fost adus la post ea n-ar fi riscat nimic altceva, decît obligaţia de

a-şi cere scuze pentru o acuzaţie nefondată. Dar nu i-ar mai pierde urma şi şi-ar juca atunci cartea ei proprie. La această perspectivă, muşchii i se contractară şi lungile ei degete osoase se crispară ca şi cînd şi-ar fi ţinut deja adversarul de gît. Incîntată de ceea ce i se părea a fi o excelentă viclenie strategică, *miss* McCarthery îşi încălţă pantofii fără toc şi zîmbi portretului tatălui ei, asigurîndu-l că avea să repare afrontul făcut onoarei familiei sale. Avu conştiinţa faptului că sir Walter Scott îi adresa o încurajare mută, iar Robert Bruce o privea cu prietenie. Sporindu-şi astfel forţele, ea ieşi în aerul acelei noi dimineţi, trase adînc în piept ozonul Highlandsului şi se îndreptă cu paşi hotărîţi spre postul de poliţie.

Archibald McClostaugh, şeful de secţie, n-o cunoaştea pe miss McCarthery. Numit la Callender de cîteva luni, la cererea lui, avea în sfîrşit postul liniştit pe care visase sa-l aibă cu cîţiva ani înainte de pensie. El aştepta aici, într-o trîndăvie retribuită, momentul cînd avea să-şi depună uniforma şi să se ducă să-şi mănînce pensia liniştit, în satul lui, Höbbkirk, pe care-l considera cel mai frumos din Borders şi unde se putea abandona de dimineaţă pînă seara pasiunii devorante pe care-o avea pentru jocul de şah. Archie se înţelegea perfect cu poliţistul Samuel Tyler, a cărui fire era la fel de puţin „poliţistă" ca a lui şi care, la fel ca el, se felicita pentru calmul populaţiei din Callander şi cătunele învecinate, ceea ce-i permitea să petreacă cea mai mare parte a timpului la pescuit. Nici unul, nici celălalt nu crezuseră necesar să-şi ia nevastă. Nu regretau.

în fiecare dimineaţă, şeful de secţie, ajungînd la birou, arunca o ocheadă angoasată spre cutia de scrisori şi scăpa un suspin de uşurare văzînd că în ea nu era nici o hîrtie care să fi deranjat existenţa lui bine reglată. Liniştit, se instala în faţa tablei de şah, aşeza pionii negri şi pe

cei albi şi, oftînd de plăcere, plonja într-una din problemele săptămînale din „Times", care-i lua cel puţin o săptămînă ca să reuşească, fiindcă nu se putea lăuda cu deşteptăciunea şi mai mult se muncea decît analiza. Om pozitiv, intuiţia nu era punctul lui forte. Cu toate astea, o ducea foarte binş. Samuel Tyler fiind absent, *miss* McCarthery intră direct în încăperea ocupată de Archibald fără ca asta să-l distragă de la ocupaţia lui de şef de secţie preocupat să înceapă pentru a zecea oară un atac al cailor albi care urma să ducă la matul negrelor din trei mutări. In lipsa altor calităţi profesionale, McClostaugh avea perseverenţă. Imogène aşteptă cîteva clipe, apoi, văzînd că poliţistul era hotărît să nu-i acorde nici o atenţie, lovi sec în birou, ceea ce avu drept efect imediat împrăştierea pieselor de pe tablă. Zise:

— Ei ? !

Convins că tocmai era pe punctul de a rezolva problema propusă, Archie ridică o faţă arţăgoasă:

— Ei ce ? !

— Ei, mă întreb dacă da ori nu o să bagi de seamă prezenţa mea !

— Mai întîi, cine eşti dumneata ?

— Eu sînt Imogène McCarthery !

— Ia dispari din calea mea !

— Eu ? Şi de ce, mă rog ?

— Fiindcă niciodată o femeie care se respectă nu se garniseşte cu un nume ca ăsta !

Miss McCarthery rămase o clipă fără grai, înainte de a exploda:

— îţi dai seama că-l insulţi pe tata ? !

— îţi dai seama că mă faci să-mi pierd vremea ?!

— Doar nu-ţi închipui că guvernul te plăteşte ca să jôci şah ! i

— Ce-mi închipui eu nu te priveşte şi, dacă n-o iei din loc, te arestez pentru ultragiu adus unui agent de poliţie în exerciţiul funcţiunii !

Imogène avu un rînjet răzbunător şi, arătînd tabla de şah, zise:

— Ăsta e exerciţiul funcţiunii ? !

— Ieşi afară ori chem un agent !

— Păi chiar dumneata eşti agentul !

— Cum ? A, da, aşa-i !... în sfîrşit, pentru Dumnezeu, ce ţi-am făcut ? !

— Mie ? Nimic.

— Atunci de ce naiba mă ciocăneşti ?

— Fiindcă m-au furat.

— Nu se poate !

— Nu se poate ?

— Nu se poate fiindcă la Callander n-a existat niciodată vreun hoţ. Şi nici în regiune. Asta încă de pe vremea netrebnicului de Bob Roy.

Imogène sări ca şi cînd ar fi fost pălmuită:

— Ce-ai îndrăznit să zici ? Sticlete nenorocit ce eşti !

— Ei, ei, atenţie, miss ! Atenţie ! ! Nu fiindcă dumneata ai plete roşii...

— Dacă le am aşa e pentru că şi tatăl meu le avea la fel, iar eu n-o să permit unui bastard blestemat...

— Mă iei drept bastard, *miss ?*

Din fericire apăru Samuel Tyler, întors după turul de dimineaţă prin oraş. La vederea Imogènei, fără să ghicească drama care zguduise liniştea obişnuită a biroului, o salută pe fata căpitanului cu acel ceva care-i rămăsese din tinereţea lui de jucător cu arcul sîmbetele seara la „Mîndrul Highlander" şi întrebă amabil:

— Cum îţi merge, *miss* Imogène ?

— Mi-ar merge bine, Tyler, dacă poliţia ar fi dată pe alte mîini !

Samuel era cunoscut ca fiind greu de cap, dar ceva tot pricepu el: că nu-i totul în regulă între şeful lui şi miss McCarthery" Se făcu însă a nu înţelege, dar Archie îl apostrofă:

— Tyler, cunoşti persoana asta ? !

— De foarte multă vreme, domnule '

— E nebună, ori ce ?

Imogène rînji:

— Nu te jena î Fă ca şi cum n-aş fi aici ! Uite ce se întîmplă cînd străinii sînt aduşi în posturi de încredere !

' — Auzi, Samuel Tyler ? Mă tratează de străin ! Pe mine ! Pe mine care m-am născut în Borders, iar maicămea punea whisky în biberon ca să-mi formeze caracterul !

— In Borders aţi fost contaminaţi de englezi î în timp ce noL în Highlands...

RL — în Higlhands aţi rămas în stare sălbatică !

Samuel îşi scoase casca spre a-şi putea scărpina căpăţîna şi întrebă:

— De fapt, ce se întîmplă ?

Imogène răspunse prima:

— Tocmai venisem să-i cer ajutor şi protecţie acestui limbric şi, sub pretext că-l deranjez de la şahul lui, mă insultă pe mine, pe tata şi pe Bob Roy !

Pe deplin contrariat, Tyler vru să reinstaureze calmul:

— Nu-ţi ieşi din pepeni, *miss* Imogène, trebuie că e vorba de o neînţelegere...

Vehementă, *miss* McCarhtery protestă:

— O neînţelegere ? ! Tocmai îţi spun că individul ăsta...

— Archibald McClostaugh, şef de secţie..;

— ...am fost furată !...

— Şi eu susţin că minte, fiindcă un locuitor din Callander nu-i capabil să fure !

— Şi cine ţi-a spus c-ar fi vorba de cineva din Callander ? !

Stupefiaţi, Arçhie şi Samuel se priviră rapid. Imogène profită de asta ca să încheie triumfătoare:

— E un străin !

Dintr-odată, McClostaugh se transformă:

— în acest caz, miss, totul se schimbă... Vrei să fii amabilă să stai jos ? Să vedem, cine anume şi ce ţi-a furat ?...

— O... o bijuterie...

Archie o privi dispreţuitor:

— N-ai aerul că eşti prea sigură de ceea ce spui.

— I-auzi idee ! Tocmai bună pentru un mărginaş !

Tyler interveni înainte ca şeful lui să înceapă să urle:

— Te rog, *miss* Imogène... Nu-l scoate din fire pe domnul McClostaugh...

— Atunci să nu facă observaţii idioate !

Şeful de poliţie invocă o duzină de sfinţi scoţieni celebri pentru puterile lor alinătoare şi-şi reluă interogatoriul:

— Ce fel de bijuterie v-a fost furată *miss ?*

— O... bijuterie...

— Am auzit, dar ce bijuterie ? Un colier"? Un inel ? O diademă ? O broşă ?

— Un... un colier...

— Din ce ?

— Din aur cu pietre preţioase.

' — De ce fel ?

— Asta nu vă priveşte !

încă o dată, Tyler trebui să potolească spiritele:

— *Miss* Imogène, dă-ţi silinţa...

Dar Archibald închise discuţia cu un sec:

6<i

— Destul Samuel, am înţeles !

Se ridică şi, venind lingă *miss* McCarthery, îi vîrî un arătător răzbunător sub nas răcnind din rărunchi:

— Niciodată nu ti s-a furat vreo bijuterie ! Spui basme ca s-o faci pe interesanta ! Şterge-o înainte de a-mi ieşi din fire ! Tyler. fă-o să iasă ! Şi, *miss*, dacă vrei un sfat, nu abuza de whisky de dimineaţa, că n-o să ţină figura !

In ciuda protestelor ei, pe care furia le făcea ininteligibile, Samuel o duse la uşă ţinînd-o strîns.

Scoţiana odată dispărută, Archie puse la loc piesele pe tabla de şah mărturisindu-se subalternului său:

— Eram liniştiţi aici şi trebuia să vină nebuna asta să ne scoată de pe şină ! De unde-a ieşit ?

— Lucrează la Londra într-un minister. E o fată de ispravă, dar taicâ-su a tras la măsea cam mult...

— Din nenorocire există mulţi copii care plătesc pentru părinţii lor. Ar trebui s-o urmăreşti niţel, Samuel, să vezi dacă nu se dedă la vreo excentricitate...

Indignată de neînţelegerea a cărei victimă se considera, *miss* McCarthery se hotărî să meargă să-i ceară sfatul prietenului ei Andrew Lyndsay la hotelul „Lebăda Neagră", la Kilmahog, deoarece, cu cît se gîndea mai mult ia asta, cu atît era mai sigură că el era autorul biletului de amor. Se duse deci la Kilmahog căţărată de un velociped incredibil, pe care nu-l mai folosea de vreo treizeci de ani şi a cărui şa o bătu ceva de groază. Dar la „Lebăda Neagră" i se spuse că domnul Lyndsay se dusese la Callander, 1$ nişte amici. Dezamăgită, Imogène luă calea de întoarcere şi se prezentă la „Ancaster Arms", unde i se spuse că domnii Ross şi Cunningham plecaseră de vreo jumătate de oră împreună cu un domn venit să-i caute.

Miss McCarthery nu se dădu bătută. Trebuia să-l vadă pe Andrew Lyndsay. Avea să dea de el chiar dacă toţi spiriduşii şi drăcuşorii din landă şi-ar fi unit forţele cu cele ale animalului ăla extravagant numit Archibald McClostaugh, ca s-o împiedice în acţiuneaei. Totuşi, hotărî că trebuie să se mai gîndească înainte de a acţiona. Domnii pe care-i căuta se plimbau prin Callander. Nevăzîndu-i pe strada principală, Imogène putea admite că se opriseră undeva la taclale. Amintirile copilăriei, prilejuite de tatăl său, îi spuseră că, atunci cînd un bărbat nu e acasă, trebuia să fie la pescuit ori la crişmă şi, cum Andrew Lyndsay nu era pe cale să se dea pescuitului, Imogène se îndreptă fără ezitare spre „Mîndrul Highlander", unde venea odinioară atît de des să-şi ajute tatăl să

iasă din stabiliment cu acel minimum de demnitate necesar în orice împrejurare, să-l salveze pe un bătrîn căpitan al Armatei Indiilor care depăşise doza de whisky capabilă să asigure respectarea legilor echilibrului, legi devenite astfel o minciună sfruntată.

Intrarea domnişoarei McCartery la „Mîndrul Highlander" produse o oarecare senzaţie printre beţivii deja făcuţi. Ted Boolitt, patronul, un cvadragenar cu faţa congestionată, fiul lui Nicholas Boolitt, prietenul căpitanului McCarthery, se grăbi:

— *Miss* McCarthery, sînt al naibii de bucuros să vă văd în această Casă care este puţin şi a domniei voastre... In sfîrşit, vreau să spun a tatălui dumneavoastră... Ce să vă dau ?

— Cu voia ta, Ted, n-o să iau nimic. Caut un domn...

Din grupul beţivilor se ridică o voce: ^

— Aici *miss,* n-ai decît s-alegi !

Rîsete grosolane umplură crîşma. Stînjenit, Ted tuşi, iar nevastă-sa, Margaret, atrasă de zgomot, ieşi din bucătărie. Era o creatură gălbejită şi care semăna cu o andivă. Thomas, băiatul ei, îi şopti ceva la ureche şi doamna Boolitt *se* uită cu dispreţ la scoţiana cu părul roşu, făcînd-o, prin intermediul răposatului ei tată, vinovată de nenorocirea care i se întîmplase prirt măritişul cu beţivul de Ted. Logica feminină urmează căi nebănuite. Furios, Boolitt se adresă clienţilor cu severitate:

— Domnilor, puţin respect vă rog ! Miss McCarthery e unica fiică a celui care-a fost cel mai fidel acestei Case ! În această calitate, dînsa are dreptul la preţuirea oricui, atîta timp cît îmi face onoarea să-mi mie oaspete !

O tăcere respectuoasă urmă acestei tămîieri pe care Imogène o încheie printr-un gungurit:

— Mersi, Ted...

Totuşi limbricul anonim nu dezarmă deloc:

— Ted, e dreptul tău să te-nfurii. Nu vrem decît să-i facem un servici domnişoarei McCarthery şi, deoarece caută un bărbat, sîntem aici, gata să ne punem la dispoziţia sa !

* ,

Rîsetele reîncepură mai aprinse, dar Imogène na se lăsa demontată prea uşor, Agresivă, se întoarse către vesela adunătură:

— Am spus că umblu după un domn, stimabile glumeţ, dar dumneata nu răspunzi la definiţia asta ! Nu m-aş mira chiar, dacă e s-o iau după grosolănia dumitale, că nu eşti unul din Highlands !

Fără să ştie, *miss* McCarthery lovise bine, fiindcă băncosul, un reprezentant al comerţului, venea de la Glasgow. Ca de fiecare dată cînd se făcea apel la patriotismul local, cei din Highlands trecură cu arme şi bagaje de

partea Imogènei. Ted, fericit din pricina acestui reviriment, vru să-şi ia partea de triumf şi, adresîndu-se celui care glumise pe seama amicei lui, anunţă:

— Domnule Beckett, cred că nu vă mai rămîne decît să daţi un rînd la toată lumea fiindcă aţi atacat o fiică a Highlandsului l *

Ted Boolitt nu-şi pierdea niciodată din vedere interesele. Aclamaţii salutară propunerea lui şi Beckett, zîmb'nd mînzeşte, fu obligat să se execute, numai cu scopul declarat de a nu nemulţumi clientela ipotetică. Imogène. demonstrînd o mărinimie a sufletului care i aduse mulţi simpatizanţi, acceptă să ia o duşcă împreună cu adversarul ei şi, cu toate ea era pe puţin ora 11 dimineaţa, îşi goli paharul de whisky, sub ochii înduioşaţi ai lui Ted Boolitt, care recunoştea puţin în fiică ceea c< făcuse gloria tatălui, dar şi sub privirea mihnită a poliţistului Tyler. intrat la „Mîndrul Highlander", fără ca nimeni să-l fi băgat în seamă.

Andrew Lyndsey nefiind acolo, *miss* McCarthery îşi luă rămas bun cu graţie de la onorata adunare şi ieşi, dînd nas 1 n nas cu sergentul, care murmură:

— Şeful are dreptate, *miss* Imogène.. n-ar trebui să pui whisky pe limbă încă de la ora asta !

Năucită în prima clipă, scoţianca reacţionă cu putere şi, in uimirea admirativă a tuturor celor care asistau la scenă, îl trata pe Samuel Tyler drept flăcău prost-crescut. După ce ieşi. Ted Boolitt rezumă părerea generală declarînd:

— Spună fiecare ce-o vrea, dar fata asta are un ce al ei !

Samuel, care ţinea m mod deosebit să nu piardă pasul, se apropie, uitîndu-se chiorîş, de patronul „Mîiv drului Highlander":

— Ted Boolitt, dacă ţi se pare distractiv să auzi cum r insultat un poliţist al Graţioasei Sale Majestăţi, n-ai d<cît ! Dar ţine seama că sus-zisul poliţist o să ştie să aplice cu stricteţe regulamentele cu privire la închiderea debitelor şi crîşmelor ! Cel puţin de-acum încolo !

Ieşind, Tyler avu satisfacţia să audă ecourile disputei care-i punea în priză pe Boolitt şi nevastă-şa.

Neştiind unde sâ meargă ca să dea do Andrew Lyndsay. Imogène se adandonă aventurii, urmată discret şi de departe de poliţistul Tylor, care respecta ordinele şefului său.

încurcată rău din cauza bicicletei, *miss* McCarhery se întreba, trecînd de uJtimile case din Callander pe diurnul spre Kilmahog, dacă n-ar fi făcut mai bine sa se întoarcă acasă spre a se îngriji de masa de prînz, cînd, înţepenită de uluire, îl văzu venind către ea pe hoţul cu pricina, omul cu ochi albaştri şi mustaţă de focă, avînd o undiţă pe umăr. Ca un bun agent al Departamentului de Informaţii, admiră viclenia aceluia. Ca să nu dea de bănuit, acest individ continua să-şi joace rolul de paşnic pescar, aşteptînd — fără îndoială — ca

cercetările să se orienteze în altă direcţie şi apoi să fugă spre a se întîlni cu cei cărora trebuia să le dea documentele şterpelite. Imogène rînji pe dinăuntru. Acest sinistru „naiv" habar n-avea ce urma să i se întîmple ! Cînd ajunse în dreptul scolicnei, avu intenţia să-i adreseze un zîmbet amabil, dar pe care Imogène îl găsi hidos, într-atît distingea în el înşelăciunea. Dură doar o clipă. Dintr-un salt, Imogène îi aruncă bicicleta pe picioare şi agentul căzu cu nasul în praf, încurcat între cadru şi roata din spate. Pe dată. *miss* tVIcCarthery i se aruncă în spinare şi, trăgîndu-l de gulerul cămăşii, începu să-l strîngă de gît urlînd:

— Hoţule ! Ai să-mi dai mapa ! Da ori nu ?! O să mi-o dai, ori paştele mă-sii de treabă ! în momentele de maximă exaltare, Imogène regăsea instantaneu înjurăturile părinteşti preferate. Ea continuă deci: Te strîng Ide gît ca pe un pui de găină, pui de lele !

Cu ochii ieşiţi din orbite, imobilizat de bicicleta care-i paraliza picioarele, victima domnişoarei McCarthery, Ithiar dac-ar fi vrut, ar fi fost incapabilă să răspundă,

fiindcă începuse să se sufoce. Samuel Tyler, care asistase de departe la atac, rămase o clipă înţepenit pe loc, apoi, luîndu-şi picioarele la spinare, se grăbi către cuplul înlănţuit. Numai că la vîrsta lui nu mai mai putea depăşi trapul. Cînd ajunse la cei doi luptători,-bărbatul cu mustaţă era gata să leşine. Înşfăcînd-o pe Imogène de umeri, poliţistul o zvîrli cît colo şi se grăbi să vină în ajutorul victimei, a cărei trahee făcea un zgomot de ţeavă crăpată în vreme ce aspira cu aviditate aerul de care fusese cît pe-aci să fie lipsit pentru totdeauna. Cînd se asigură că învinsul îşi venea în simţiri, Samuel se întoarse către *miss* McCarthery şi, cu un ton sever, o întrebă:

— *Miss* Imogène, te avertizez că nu voi tolera să semeni panică şi scandal m Callander ! Te-am văzut aruncîndu-te cu furie asupra acestui nenorocit ! Vrei să-mi spui ce-nseamnă asta ?!

— E hoţul meu !

Poliţistul se întoarse din nou spre omul care se scula cu greutate şi, ajutîndu-l să scape de bicicletă, îl întrebă:

— Aţi auzit-o ?

Cu o voce încă întretăiată de scurte respiraţii, celălalt răspunse:

— Da, dar nu pricep.

Imogène începu să tropăie:

— Samuel ! N-o să-l laşi să iasă din afacere în felul ăsta I Te avertizez că dacă nu-i pui,imediat cătuşe, o să depun plîngere contra dumitale !

Dacă exista pe lume ceva care să nu-i placă lui Tyler, era ca cineva să-i sugereze ce trebuie să facă. Zise deci:

— *Miss* McCarthery, eu sînt poliţist de patruzeci de ani şi n-am nevoie de nimeni care să mă-nveţe meserie ! îl acuzi pe acest domn...

— Acest domn ? Un spion mizerabil I

— *Miss* McCarthery, te sfătuiesc să-ţi stăpîneşti limba fiindcă defăimarea e prevăzută în Codul Penal !

— Păi dacă-ţi spun că e spion, cap de lemn nenorocit ce eşti !

— *Miss* McCarthery, ultragierea unui agent aflat în exerciţiul funcţiunii e şi ea prevăzută în Codul Penal, ai grijă ! Prin urmare, fă-mă să pricep: acest domn e un hoţ ori un spion ?

— Ambele !

Tyler se adresă mai amabil omului cu mustaţă de focă:

— Datoria mea e să vă rog să-mi spuneţi punctul dumneavoastră de vedere în legătură cu acuzaţia.

— Nu sînt nici hoţ, nici spion, ci comerciant celibatar, paşnic, din Aberystwyth, pe coasta Cardiganului, în Ţara Galilor...

Samuel trebui să se interpună degrabă, fiindcă, asemeni unei tigroaice căreia i s-au luat puii, Imogène se aruncă din nou asupra nenorocitului de galez, urlînd:

— Un galez ! Ar fi trebuit să-mi închipui ! Numai un galez ar fi îndrăznit să-mi facă una ca asta !

Atraşi de strigătele ei, locuitorii Callanderului, mirosind o petrecere pe alese, făcură cerc Tyler îi văzu venind de departe şi, nevrînd — pentru nimic în lume — să ajungă mingea cetăţenilor oraşului, îi zori pe combatanţi să isprăvească:

— Pe scurt, *miss* McCarthery, îl acu» pe acest domn că ţi-a luat un obiect de valoare...

— Chiar aşa !

— Şi dumneavoastră, domnule, pretindeţi că nu-î aşa ?

|j — Bineînţeles !

— In acest caz. vă rog să mă urmaţi amîndoi la. biroul de poliţie, iar şeful de secţie o să ia hotărîrea care trebuie luată.

La vederea lui Tyler, a Imogènei şi a unui al treilea personaj necunoscut. Archibald McClostaugh, care era cît pe-aci să reuşească un gambit la damă, scoase un geamăt înăbuşit. Cu un gest furios, împinse tabla de şah şi îşi apostrofă adjunctul cu o voce plină de amărăciune: *

— Samuel Tyler, zi mi bine că ai ambiţia să-mi iei locul şi nu te dai în lături, ca să-ţi atingi scopul, de la nici o manevră ! Ce se mai întîmplă ?

Poliţistul prezentă un raport succint, din care, evident, Archie nu pricepu nimic. Miss McCarthery vru să intervină, dar i se ordonă să tacă din gură cu o astfel de violenţă, încît nu mai suflă o vorbă. Apoi şeful se adresă garlezului:

— Numele, prenumele, ocupaţia...

— Herbert Flootypol, 50 de ani, născut la Aberystwyth, unde şi locuiesc şi unde exercit meseria de librar al universităţii. Iată documentele mele.

Archibald le consultă înainte de a i le înapoia şi ţinu să afle:

— Aţi venit la Callander să faceţi ce anume ?

— Să mă odihnesc, fiindcă am avut o gripă nenorocită şi, în plus, sînt înnebunit după pescuit.

— Bun.. Ei bine, eu nu văd în asta decît ceva foarte natural !

Imogène suspină compătimitoare:

— Contrariul m-ar fi mirat !

— Pe mine ceea ce m-ar fi mirat, *miss* McCarthery, e să te fi purtat ca o persoană cu capul pe umeri !

— Tot ce vreau e ca individul ăsta să-mi dea mapa mea !

— Ce mapă ?

— Vreau să zic bijuteria !

O bijuterie ori o mapă ?

— Amîndouă !

— *Miss* McCarthery, ia notă de ceea ce vreau să-ţi mărturisesc: am cincizeci şi şapte de ani, sînt în poliţie de treizeci şi şase de ani şi încă nu şi-a permis nimeni, niciodată, să-şi bată joc de Archibald McClostaugh aşa cum ai dumneata insolenţa s-o faci ? *Miss* McCarthery, goleşte locul repede, că altfel te bag la puşcărie pentru excese în locuri publice datorate beţiei !

— Hai ? !

— Şi dacă-l mai plictiseşti pe acest domn, înaintez plîngere pentru defăimare şi-ţi promit să adaug acestea fiind zise, c-o să plăteşti daune tot restul vieţii !

Dar Tyler, care prevedea o criză, speră s-o reteze de la rădăcină, rugîndu-se de irascibila lui compatrioată:

— Nu-ţi ieşi din pepeni, Imogène !

Umflată de mînie, ea urlă:

— N-ar fi trebuit să mă-ndoiesc de faptul *ça.* nu eşti decît un poliţist venal !

McClostaugh n-ar fi fost mai copleşit nici dacă i s-ar fi prăbuşit acoperişul pe creştet:

— Dumneata ai... ai zis chiar venal ? !

— E clar că nenorocitul ăsta de galez te-a cumpărat !

— Miss McCarthery, în numele legii...

— Archibald McClostaugh, să ţii minte, la rîndul dumitale, ce-ţi spun: ai să fii spînzurat !

; Şeful de secţie se gîndise de mult la diverse ipoteze în legătură cu viitorul lui, dar nu prevăzuse niciodată că într-o zi s-ar fi putut legăna la capătul unei funii.

— O să fii spînzurat ca agent al duşmanului şi trădător al Coroanei !

Imogène ieşi înainte ca Archie să-şi fi revenit în simţii i, Herbert ieşi la rîndul lui fără ca vreunul din poliţişti să-i dea atenţie. Strivit în fotoliu, cu ochii ficşi, McClostaugh oferea o imagine atît de perfectă a omului redus la zero de vreo lovitură a sorţii, încît Samuel Tyler fu cutremurat. îl chemă cu blîndeţe:

— Şefule...

Archie ridică spre el o privire încărcată de întreaga mizerie a lumii şi, cu o voce cavernoasă, se interesă:

— Samuel Tyler. îmi eşti prieten ?

— Da, şefule...

— Ştii că datoria unui prieten e să spună adevărul oricare ar fi el celui ce are încredere în aprecierile lui ?

— Da, şefule... „

— Samuel Tyler, pe sufletul şi conştiinţa ta, crezi că sînt nebun ?

— Sigur nu, şefule..;

— Ţi-a trecut pe la ureche că aş putea fi prada unor halucinaţii auditive ?

— Niciodată, şefule,

— Am auzit deci bine pe această mare iapă roşie anunţîndu-mă c-o să fiu spînzurat pentru crima de trădare ?

— Indiscutabil, şefule...

— Mersi, Tyler... Du-te să cauţi pentru noi două porţii duble det whisky, cred că avem nevoie...

— Şi eu cred la fel, şefule...

— Ei bine, şterge-o, ce mai aştepţi ? !

— Banii, şefule.

— Samuel Tyler, îmi pare rău să-ţi spun că mă decepţionezi...

Şi, ducînd mina la buzunar, adăugă:

— Observaţia fiind făcută, o să iei un whisky dublu pentru mine şi unul simplu pentru tine... în orice caz, e bine ca distanţa ierarhică să fie respectată...

Miss McCarthery dădu nas în nas cu Andrew Lyndsay în clipa cînd se aştepta cel mai puţin. Tocmai traversa strada care duce la gară, cînd îl întîlni. Asta îi dădu curajul pe care scena recentă cu şeful de secţie i-l cam scămoşase:

— A, domnul Lyndsay, sînt bucuroasă să vă văd !

— Păi... la fel şi eu, *miss* McCarthery !

— Vă caut din zori !

— Din zori ?

— Sau aproape. Am fost la Kilmahog o clipă după ce plecaserăţi. M-am dus la „Ancaster Arms" şi am aflat că tocmai ieşiserăţi cu domnii Cunningham şi Ross.

— Aşa-i. Închipuiţi-vă că Allan a fost chemat de urgenţă la Edinburgh ca să vadă — ori mai curînd să contacteze, cum zice el în jargonul lui îngrozitor —

o cîntăreaţă, se zice plină de speranţe şi care pentru moment lucrează la cabaretul „Trandafirul fără ghimpi". Ross s-a dus cu el.

Imogène o detestă pe această cîntăreaţă necunoscută din pricina căreia, cu sigurnaţă, n-avea să-l vadă pe Allan cîteva zile.

— Pot să vă întreb ce-a pricinuit onoarea vizitei dumneavoastră la mine la Kilmahog ?

— Am fost victima unui furt !

— Nu se poate ! Ce vi s-a luat ?

Ea ezită o clipă, apoi zise:

— O bijuterie de familie la care ţineam mult.

— Sînt dezolat pentru dumneavoastră, dragă *miss* McCarthery !

— îl cunosc pe hoţ !

— în cazul ăsta, totul mi se pare uşor de rezolvat !

— Nu, fiindcă poliţia d.e-aiei e complicea lui.

— Adevărat ?

Pe furiş, Lynsday arunca o privire neliniştita către interlocutoarea lui.

— Pretind că n-au probe !

— Şi dumneavoastă aveţi ?

— în fapt. nu. Doar probe morale.

— în justiţie n-au nici o greutate... Dragă prietenă, aş fi dezolat dacă acest incident supărtăor v-ar strica vacanţa. încercaţi să nu vă mai gîndi ti la această istorie penibilă şi consolaţi-vă privind această natură extraordinară, care valorează cît toate bijuteriile din lume ! Gînditi-vă că există în viaţă atîtea lucruri delicate pe lîrigă care trecem fără să le'observăm totdeauna...

începuseră să păşească alături şi Imogène îşi suriţi inima oprindu-se. Andrew Lyndsay făcea cu siguranţă aluzie la tandreţea pe care o avea faţă de ea şi era disperat văzînd că n-o ia_în consideraţie. Cu voce mişcată, întrebă:

— Dragostea de exemplu ?

Blocat, trecu ceva vreme pînă sa spună:

— Şi dragostea, evident...

— Nu păreţi tocmai convins de asta...

— O, ştiţi, la vîrsta mea...

— Nu există o vîrstă anumită pentru dragoste... Cu condiţia să întîlncşti o persoană de care să nu te simţi orea departe...

Jenat, Lyndsay se mulţumi să aprobe:

— Da, mda... asta fără discuţie...

— înţeleg, dragă domnule Lyndsay, că atunci cînd nu mai eşti prea tînăr, poţi avea o anume reţinere în a mărturisi un sentiment care stă mai bine tinereţii. Dar, credeţi-mă nu trebuie să vă fie ruşine... E de-ajuns să-ţi spui că declaraţia pe care nu îndrăzneşti s-o faci poate a şi fost ghicită...

Pierdut, Andrew rămase tăcut şi Imogène o ţinu pe-a ei:

— Şi mai ales nu trebuie să disperi, Andrew...

întoarsă acasă, Imogene se surprinse fredonînd, ceea ce i se întîmplă rar. E adevărat că nu era mai puţin rar ca un bărbat să-i declare iubirea lui, fie şi cu atîta retincenţă şi timiditate ca Lyndsay. în fond, scoţiana îşi mărturisi că era puţin decepţionată. Neştiind despre dragoste decît ceea ce spune Shakespeare prin gura eroilor lui pasionaţi, ea-şi închipuia să o scenă în care un bărbat şi o femeie îşi mărturiseau atracţia nu avea loc decît pe un balcon la o adică pe o bancă într-un scuar, dar totdeauna avînd noaptea şi luna drept martori şi complici. Dar, în sfîrşit, nu trebuia să se întrebe prea mult. Totuşi l-ar fi crezut pe Andrew Lsnsday mai îndrăzneţ. Din fericire, ea avea îndrăzneală cît pentru doi. Atît de bucuroasă fiind, *miss* McCarthery uitase şi de furtul documentelor şi de cearta ei cu poliţiştii ! Pentru a marca această zi frumoasă, ea se aruncă spre bucătărie şi, fiindcă emoţiile îi măriseră pofta de mîncare, îşi făcu o supă scoţiană de carne, în care lingura şedea dreaptă ca un catarg văduvit de steag.

Abia *iu* cursul euforiei date de o digestie paşnică. îi reveni memoria evenimentelor neplăcute. îşi reproşă că adoarme în deliciile unui viitor drapat în cele mai frumoase culori, în vreme ce *sir* David Woolish conta pe ea, iar soarta întregului Regat Unit depindea poate de energia ei. Plecînd de la acest principiu, că orice decizie trebuie să fie luată în liniştea meditaţiei, ea închise ochii spre a reflecta mai bine şi adormi aproape imediat. Cînd se trezi era aproape şapte după amiază, dar se simţea în plină formă şi gata de încăierare din toate puterile. Dar împotriva cui ? I se părea evident că pe viitor nu trebuia să conteze pe ajutorul poliţiei ca s-o ajute să-i vină de hac acestui galez neruşinat. La rîndul lui, *sir* Wardlaw dăduse de înţeles că ţinea să rămînă în afara acestei poveşti. Spre cine să se îndrepte ? Atunci se gîndi din nou la cel pe care în adîncul sufletului îl şi numea logodnicul ei şi-şi reproşa că nu fusese prea cinstită cu el. Furtul unei bijuterii îl lăsa indiferent, dar dacă ar fi înţeles că era vorba de planuri cu privire la Apărarea Naţională, n-ar fi luat în consideraţie aventura dintr-o cu totul altă perspectivă ? Imogène avea încredere. Andrew era un gentleman şi, acum, apărătorul ei de drept. Prin urmare îi datora adevărul. Cu siguranţă avea s-o ierte că-l minţLse cînd va şti că existaseră raţiuni înalte ale minciunii ei şi, fără să se mai codească, luă calea Kilmahogului.

La „Lebăda Neagră", Imogène fu înştiinţată că domnul Lyndsay era în camera lui şi că trebuia anunţat să coboare ca s-o întîlnească. Ea protestă fiindcă Andrew şi ea se ştiau de-atîta vreme încît putea să-şi permit-ă să-l întîlnească la el. Obţinînd numărul apartamentului său, se avîntă pe scară sub ochii scandalizaţi ai lui Jefferson McPuntish, proproprietarul, care fu pe punctul de-a o chema înapoi, apoi ridică din umeri spunîndu-şi că, desigur, dama asta avea etatea dincolo de care virtutea devine o obişnuinţă a odihnei depline. Fericită ca o puştoaică la ideea de a-i face o surpriză lui Lyndsay, *miss*

McCarthery ciocăni discret la uşa celui pe care-l considera ca şi soţul ei. împinse uşa şi pătrunse în cameră. Din baiè; Andrew întrebă:

— Cine e ?

Imogène se pregătea să răspundă .cînd ochii i se rotunjiră în vreme ce gura i se deschidea pentru o exclamaţie " care nu-şi luă zborul de pe buzele ei. Pe masă, chiar deasupra, se etala mapa avînd scris sus T-34, care i se furase ! Indignat de absenţa răspunsului, Lyndsey apăru în pijama şi, la vederea vizitatoarei, păru, de asemenea, stupefiat. Dîndu-şi seama apoi de ţinuta lui nepotrivită, murmură:

— Scuzaţi-mă...

Se întoarse în baie, de unde reveni cîteva clipe mai tîrziu, îmbrăcat cu un halat de casă din mătase cenuşie.

«— Miss McCarthery, dacă m-aş fi aşteptat !...

în clipa aceea remarcă starea cataleptică a vizitatoarei iui. Neliniştit, se apropie:

— Ce se întîmplă ? Nu vă simţiţi bine ?

Fără să răspundă, Imogène arătă mapa cu un deget tremurător:

— A, mapa asta ? tocmai mi-au adus-o. Nu ştiu cine a depus-o la recepţia hotelului declarînd că probabil eu am pierdut-o. Se pare că a fost găsită pe drumul Kilmahogului puţin după trecerea mea. Dai', la dracu', nu pricep ce-nseamnă asta, fiindcă nu-mi aparţine !

Scăpată de bănuiala terorizantă care-i încleştase creierul de cînd văzuse preţiosul plic, *miss* McCarthery izbucni în rîs. Intrigat, Andrew o observa aşteptînd o explicaţie. Introducereea fiind totuşi consumată în acest fel, îi răspunse făcînd o grimasă:

— Dragă Andrew, mapa asta e a mea ! E cea care mi S-a furat !

— Dar nu ziceai ceva de-o bijuterie ?

— Nu mă blama pentru asta, Andrew, n-aveam dreptul să-ţi încredinţez adevărul. E de-ajuns să ştii că, fără îndoială, îmi redai "onoarea !

— A !... Ei bine atunci, iată-mă fericit s-o pot face...

— Trebuie că cel care mi-a furat-o a pierdut-o şi asta explică de ce n-a părăsit Callanderul imediat după ciordeală !

>— Da, da..,

Lyndsay părea s-o contemple pe Imogène din ce în ce mai mult, cu acea privire aprobatoare şi în acelaşi timp plină de milă pe care o au oamenii în faţa cuiva care-o ia razna. Dar Imogène era prea mulţumită ca să dea atenţie atitudinii omului do lingă ea. Punînd mina pe mapă, anunţă:

— Scuză-mă că te părăsesc aşa iute, Andrew, dar e important ca e^ să-i fie dată cît mai curînd destinatarului...

— Nu vreţi s-aveţi răbdare cît să mă-nbrac ca să vă-nsoţesc ?

' — Nu, nu ! V-am deranjat destul cu asta ! Pe mîine, dragă, scumpul meu prieten ! N-o să uit niciodată ce-aţi făcut pentru mine şi aveţi dreptul să-mi cereţi orice !

Lyndsay se înclină, ceea ce-i permise să nu răspundă.

Semiîntunericul ascundea contururile cîmpiei străbătută de *miss* McCarthery, care, nebună de bucurie, se întorcea la Callander. Rîdea singură visînd la revanşa asupra spionului galez care trebuie că scotocea prin toate ungherele ca să pună iar mîna pe preţioasele documente. Ajungîrid la Callander, ea ocoli spre stingă spre a trece de tîrguşor, ajungînd direct la „Ancorele", unde *sir* Henry Wardlaw avea s-o felicite pentru reuşită. Se gîndea c-ar fi inutil să-i povestească circumstanţele exacte ale triumfului său. Era mai bine să se ascundă în spatele unei tăceri modeste, care i-ar permite lui *sir* Henry să-şi închipuie acţiunile eroice despre care avea să-i mărturisească lui *sir* David Woolish. Ca o bună scoţiană ce era, Imogène nu neglija nici un profit.

Miss McCarthery tocmai trecea de păduricea care-i masca „Ancorele" cînd, subit, i se păru că cerul cade pe pămînt ori, mai bine, că pămîntul se aruncă spre bolta nocturnă. Nu mai avu vreme să reflecteze mai departe asupra acestui straniu fenomen fiindcă leşină, neştiind că tocmai fusese pocnită c-o măciucă în moalele capului.

CAPITOLUL V

Imogène deschise cu încetineală ochii şi cînd mintea i se eliberă de tunelurile lumii de dincolo, nu recunoscu decorul familiar al odăii sale. Absenţa lui *sir* Walter Scott pe peretele din faţă o aduse la realitate. Fireşte că un pat era cel în care se trezea, dar altul decît al ei ! în ciuda vîrstei sale, *miss* McCarthery rămăsese cu totul mironosiţă şi-şi aminti poveştile murdare auzite de-a lungul vieţii şi care. toate, aveau ca punct de plecare un bărbat rău care abuza de fecioria unei fete inocente. înnebunită, pe punctul de a fi incapabilă să judece şi să-şi spună că, nemaifiind tînără, existau puţine şanse ca o astfel de aventură să i se mai întîmple şi că, în orice caz, dacă asta se producea, ar fi avut amintirea faptului, ea vru să sară jos din pat, dar fu incapabilă. Picioarele îi erau fixate dq

pat prin curele, iar mîinile prinse în cătuşe. Vederea lor o împinse să se întrebe dacă, din întâmplare, nu era la închisoare. Dar n-auzise niciodată spunîndu-se că acolo ar fi maşini de gătit. Or ea vedea clar una într-un colţ al încă-

perii, al cărei mijloc era ocupat de o masă de lemn vopsită în alb şi două scaune aşezate faţă-n faţă. O fereastră dădea către un exterior însorit, dar din care prizoniera nu putea deduce nimic. Apoi scoţiana îşi aminti accidentul din ajun şi realiză, cu douăsprezece ore întîrziere, că fusese pocnită şi probabil drogată. Trebuie că mîrşavul de galez o urmărise şi, informat asupra faptului că se afla din nou în posesia documentelor, o atacasee ca să i le ia înapoi. Şi

acum, închisă într-o casă fără îndoială abandonată, cu mîinile şi picioarele legate, avea să moară de foame. Această perspectivă o ducea la disperare pînă într-atît, încît nu se putu abţine să nu scoată un urlet care-i amintea plînsul cîinilor presimţind apropierea morţii iminente. Rezultatul fu că uşa odăii se deschise cu violenţă spre a lăsa să treacă un fel de avorton care se grăbi către prizonieră şi-i declară, cu cel mai barbar accent cockney[2]:

— Te-apucă des ? Ia mai zi o dată, că mă bagi în boală ! Dacă mai turbezi, îşi lipesc un căluş pe cinste, pricepi ?

Dintr-un salt, *miss* McCarthery se aruncă spre individ. Din clipa cînd se afla în faţa unui posibil adversar, îşi regăsea forţa. Chiar îi dădu o mostră imediată gardianului ei:

— Ia zi, nenorocitule, cu ce drept mă ţii legată ? Nu-i cumva vreo lovitură de pe urma căreia îţi pregăteşti spînzurătoarea ?

Celălalt rînji:

— Taci păpuşico, simt că mă ia cu öf de la lîhgurică !

Niciodată nu-şi permisese cineva s-o trateze pe Imogène

McCarthery drept păpuşică. Primi chestia asta cu un şoc,

— Nu-s păpuşica ta şi te sfătuiesc să te porţi ceva mai respectuoas cu mine, englez pitic şi urduros !

— Iară eu'te sfătuiesc să-ţi închizi pliscul şi iute, dacă nu vrei să-ţi ard una peste mutra ta de scoţiană afurisită !

Cearta devenise patriotică. O descendentă a Mac Gregorilor nu se putea lăsa dată gata de un fluieră-vînt venit, fără îndoială, direct din noroaiele de la Whitechapel.

— Ai făcut bine că m-ai legat aşa strîns, fiindcă ţi-aş arăta eu cum îi tratăm aici pe englezi noi, scoţienii adevăraţi !

Mititelul începu să rîdă:

— De fapt ai haz, afurisită de roşcovană ! Jules al tău trebuie că nu se plictiseşte cu tine !

Această familiaritate îi displăcea Imogènei. Răspunse cu un aer înţepat că nu-l cunoştea pe Jules. Celălalt observă cu milă:

— Hai nu mă duce pe mine cu tărăboanţa ! Jules e tipul tău, bărbatul tău !

— Nu sînt măritată !

— Păi aici e cuiul, fata mea ! Am cunoscut şi eu de-astea ca tine şi-au termfnat-o la azil !

— în vreme ce tu ai s-o termini în ştreang !

— Te repeţi, drăguţă ! Dacă eşti cuminţică am ordin să-ţi dau drumul o dată cu căderea nopţii.

— Ca să aibă şeful timp s-o roiască, aşa-i ?

---

2 Vorbire populară, necultivată (n. t.).

— Pentru sănătatea ta ai face mai bine să n-amesteci borcanele !... Ţi-o zice Jimmy !

Poate că, după toate, băiatul ăsta mititel nu era atît de ticălos cum părea... Imogène încercă să schimbe tactica:

— Jimmy, ţi-aş putea fi soră mai mare...

— Ba chiar mi-ai putea fi mamă !

Miss McCarthery consideră această afirmaţie ca foarte deplasată. Dar te poţi oare aştepta la tact de la indivizi ca el ?

— ...Şi de-asta nu vreau să-ţi fac rău. Nu trebuie decît să promiţi că stai cuminte pînă diseară. Bine ?

Imogène ezită să promită, dar eu un duşman care-o atacase* cu laşitate pe la spate ar fi fost proastă să se mai îngrijească de propriile ei promisiuni !

— Bine !

— O.K. ! Şi ca să-ţi dovedesc că sînt băiat bun, mă duc să-ţi fac o gustare.

— Ce-ai zice de nişte ouşoare cu slăninuţă ? Ei ?

— Aş zice c-ar fi foarte bine venite !

— Atunci, mititico, ai să pricepi de ce se spune că Jimmy e regele ouălor cu şuncă !

Sfrijitura se duse să aducă un coş plin cu ouă şi o uriaşă bucată de slănină afumată pe care-o cîntări în mîini cu satisfacţie.

— Avem clin ce găti ! Nu şi-a bătut joc de noi patronul !

Puse merindele pe masă, luă o oală de untură, apoi puse mina pe-o tigaie ale cărei dimensiuni o impresionară pe Imogène. S-ar fi putut pune în ea la prăjit o duzină de ouă. Jimmy aruncă în ea o bucată enormă de untură şi-o puse pe foc, aprinzîndu-l. *Miss* McCarthery nu se putu abţine să nu remarce:

— Prea iute focul !

— Nu-i treaba ta !

In untura încinsă dădu drumul bucăţelelor de slănină pe care le tăia cu un cuţit de măcelar.

— Le faci prea groase !

— Mă calci pe bătături, scoţiano !

Slănina începu să se prăjească şi un fum acru umplu încăpere. Cu un aer dezgustat, Imogène remarcă:

— Nu mă surprinde că englezii n-au nici un gust, dacă toţi gătesc ca tine !

Luat la vale, temnicerul se întoarse spre ea:

— Vrei să-ţi ţii clanţa ? Da ?

Începu să spargă ouăle şi înjură fiindcă, din pricina enervării, i se sparse gălbenuşul unuia. Miss McCarthery dădu drumul unui coicodăcit ironic care sfîrşi prin a-l înfuria pe Jimmy:

— E din cauza ta ! Dacă nu m-ai bate. la cap...

Scos din sărite, Jimmy deschise fereastra şi, luînd tigaia, aruncă afară slănina şi ouăle, apoi, punînd-o din nou pe maşina de gătit:

— Atunci fă-le tu, dacă eşti atît de dată dracului !

— Aş face-o cu plăcere, dar n-am fost învăţată să pregătesc ouă cu şuncă legată fedeleş !

Celălalt ezită, apoi se hotărî:

— Bine, te dezleg...

O împunse cu cuţitul de bucătărie:

— ...Dar îţi pun în vedere că ţin în mină ustensila asta Şi. la cea mai mică mişcare neprevăzută, ţi-o înfig în spinare !

— Minunată perspectivă !

Jimmy desfăcu legăturile care imobilizau pe Imogène. Aceasta îşi masă încheieturile mîinilor şi gleznelor. Cînd se ridică în picioare, mărunţelul se dădu un pas îndărăt cu ochii răi, strîngînd cuţitul în pumn. *Miss* McCarthery începu să micşorez? focul comentînd:

— Trebuie să nu fie o căldură prea mare ca să nu se ardă totul... Acum las să se topească numai puţină grăsime...

Lipit de ea, Jimmy nu se depărta nici măcar un deget. Imogène părea să nu se sinchisească de asta.

— Dacă ai vrea să tai şunca în felii cît se poate de subţiri...

El îi porunci să se aşeze ca să aibă vreme sà-i sară deasupra dacă avea de gînd să se ridice în vreme ce tăia

£7

el slănina. Imogène cufundă slănina în grăsimea caldă, apoi, cu grijă, sparse patru ouă deasupra bucăţelelor de slăninuţă aurie, întoarse cu grijă de pe o parte pe alta. Ca hipnotizat, Jimmy o privea manevrînd.

— Te pricepi la asta, nu se poate spune că nu !

Miss McCarthery ştia că venise momentul să-şi joace

cartea. Ea chemă în ajutor, în minte, toate marile umbre ale Highlandsului, apoi. dîndu-se uşor îndărăt, luă coada tigăii enorme cu ambele mîini şi, zicînd cu o voce pe care se silea să şi-o stăpînească:

— Acum e cel mai greu ! Imogène aruncă peste mutra mărunţelului — care observa de aproape, foarte interesat, această metodă scoţiană de care habar n-avea — tot conţinutul tigăii şi el scoase un urlet de durere. Lăsînd cuţitul, îşi duse iute mîinile la faţa năclăită. Imogène nu pierdu timpul şi, strîngîndu-şi forţele, ridică iute tigaia deasupra capului ca să-l pocnească în creştet, icnind ca un tăietor de lemne. Acesta îşi strivi nasul de podea fără un geamăt. Uluită, scoţiaria îl contemplă întins la picioarele ei. Revenindu-şi, ea scotoci ceea ce considera a fi un cadavru spre a vedea dacă, nu cumva, din întîmplare, avea la el faimoasa mapă. dar fără să-şi facă prea multe iluzii.

Jimmy n-avea nici măcar acte. Ridicîndu-se, îşi aruncă ochii spre fereastră şi înţepeni zărindu-l pe Herbert Flootypol, galezul, cu un pistol în mînă, care se apropia de casa unde se afla ea, strecurîndu-se pe lîngă zid. *Miss* McCarthery fu pe punctul de a-şi pierde sîngele rece şi de a începe să urle de spaimă. Dar, cum era o femeie plină de resurse, luă iar tigaia în mînă, strîngînd-o convulsiv şi se rezemă de perete în clipa cînd vizitatorul punea mîna pe clanţa uşii. Era hotărîtă să se apere cu sălbăticie. Ridicînd ustensila cît mai sus posibil, aşteptă cu ochi strălucitori şi gura uscată. Nu mai era deloc *miss* McCarthery stenodactilografă la Amiralitate, ci fiica dezlănţuită a Highlandsului, care, spre a-şi apăra clanul ameninţat, cu paloşul într-o mînă şi pumnalul în alta, se pregătea să se bată pînă la ultima suflare. Prin urmare, ori de cîte ori se întreba ce se întîmplase în clipa aceea, Herbbert Flootypol îşi mărturisea cu credinţă că tavanul i se prăbuşise pe creştet de două ori. El se arătă nespus de jignit cînd pricepu că prima lovitură, înfundîndu-i pălăria pînă la nas trebuia să-i fie imputată violenţei cu care Imogène îi trînti tigaia pe cap şi că a doua, aruncîndu l fără suflare la pămînt, revela conştiinţa profesională a domnişoarei McCarthery, obişnuită să termirte ceea ce începuse. în vreme ce Herbert Flootypol aluneca într-o noapte compactă, Imogène, cu nervii făcuţi praf, încordată de angoasă în faţa acestor două trupuri etalate grotesc la picioarele ei, îşi abandonă arma şi, ca o căprioară care ia distanţă, fugi în galop,

Cînd slujba îl obliga să rămînă la birou, unde — natural — n-ave& nimic de făcut, Tyler, dacă-i permitea timpul, se instala călare pe un scaun plasat pe trotuar şi, cu braţele încrucişate pe spătar, privea, cu pipa în gură, defilînd trecătorii. Nu era foarte reglementar ceea ce făcea, evident, şi un inspector înţepat ar fi zis că Samuel dădea poliţiei Graţioasei Sale Majestăţi o imagine prea de imberb. Dar, la Callander se tiăia puţin la marginea lumii. In plus, acest loc pe stradă, în pragul postului. îi permitea să pălăvrăgească în voie cu amicii — şi tot tîrgul se Iluda cu prietenia bătrînului poliţist în vreme ce el era ţinut la curent, de către cei ce bîntuiau pe acolo, fără să te deranjeze, cu diversele evenimente şi incidente.

Tocmai în această blîndă linişte irupse Imogène fără cea mai mică reţinere. Tyler, care-şi închipuia că se află la adăpostul oricăror surprize, care se considera dotat cu sînge rece în faţa oricărei probe. îşi scăpă pipa. ai cărei cap se sfărămă de trotuar şi rămase de-a-ntregul paralizat văzînd-o apărind po miss McCarthery cu părul vîlvoi, cu faţa mînjită dc pete de funingine, cu bluza boţită şi poalele zdrenţuite. Înainte ca el să fi căpătat o idee clară despre ceea ce vedea, scoţiana dispăruse în biroul de poliţie. Răsucindu-se pe scaun, cu riscul de a cădea pe jos, Samuel se grăbi după ea.

Hotărît s-o sfîrşească definitiv cu „negrele", Archibald McClostaugh ţinea cu „albele" un gambit la damă ca să degaje jocul şi să creeze condiţiile necesare unei ofensive victorioase, cînd Imogène aproape dărîmă pentru a

doua oară uşa biroului său Archie făcu un salt de pe scaun şi pionii de pe tabla de şah căzură amestecaţi intr-o înfrîngere generală. îngrozit, şeful de post contempla înspăîmîntătorul spectacol pe care vizitatoarea i-l oferea şi Samuel, care-o urma, îl auzi pe şeful său scoţînd un geamăt care ţinea mai degrabă de horcăit şi hohot de plîns, şi crezu că aude un „nu,nu" disperat.

Instalată în faţa biroului lui McClostaugh, Imogène anunţă:

— Archibald McClostaugh, tocami am ucis doi bărbaţi.

Şeful de post avu impresia că pereţii biroului său se apropiau, în vreme ce plafonul cobora peste el ; pe scurt, fu cît pe-aici să leşine. Prea emoţionat ca să scoată vreo vorbă, el emise o interjecţie incredulă către Samuel:

— E ?

Cu răceală, ca şi cînd ar fi relatat un accident dintre cele mai obişnuite, *miss* McCarthery repetă:

— Archibald McClostaugh, tocmai am ucis doi bărbaţi în căsuţa părăsită de pe drumul Kilmahogului, unde

pe vremuri locuiau soţii Bannister.

Şeful de post îşi regăsi suflul şi, o dată cu el, furia care-l scotea din ţiţîni ori de cite ori se afla în prezenţa scoţienei.

— Şi ce dracu făceai în casa aia ?

— Mă sechestraseră !

— *Mis<s* McCarthery, n-ai deci nici o altă posibilitate sâ te distrezi denît să vii să pisezi doi slujbaşi cinstiţi ai Coroanei cu istorii de adormit copiii ?

— Adică nu mă crezi ?

— – Nu, nu te cred ! în sfîrşit, paştele ei de treabă, cine să fi fost in stare să te sechestreze ?

— Herbert Flootypol, pe care l-ai eliberat în mod abuziv !

— Dar de ce, pentru Dumnezeu !

— imogène, care nu ţinea să-i pună pe aceşti marţafoi la curent cu activitatea ei secretă, se réfugié în subînţelesuri:

— Nu ghiceşti ?

Achie rămase o clipă fără replică, apoi faţa i se lumină:

— Vrei să dai de înţeles că...

Atunci dădu drumul la un formidabil höht de rîs, care-o scandaliză pe *miss* McCarthery. Plîngînd de veselie, Archie reluă:

— Păi cum aşa, produci ravagii în inimile turiştilor ?

— Archibald McClostaugh, glumele dumitale sînt demne de personajul mitocan şi dobitoc care eşti !

— Zău !... Şi zi, te-au atacat amîndoi ?

— Exact, dar unul după altul !

Şeful de post hohotea, pierdut într-un rîs nebun, care-i tăia respiraţia şi Tyler avea toate motivele din lume să-şi păstreze seriozitatea gîndindu-se la stimabilul căpitan din

Armata Indiilor care băuse prea mult whiski înainte de a aduce pe lume o fiică silită să plătească printr-o scrînteală excesele tăicuţului său. v

— înţelegi Samuel ? Satirii din Hinghlands şi-au dat întîlnire la Callander ca să abuzeze de această scumpă *miss* McCarthery !

Redevenind serios, el continuă:

— Ar trebui să vezi un specialist, miss.... Asta se îngrijeşte foarte bine, toate poveştile astea, ştii...

— Dar dacă vă spun că i-am culcat la pămînt pe amindoi !

— De acord, i-ai omorît... Ce poate fi mai normal şi mai obişnuit, nu Tyler ? Şi mi-aş permtie să vă întreb cu ce armă aţi comis aceste două omucideri ?

— Cu o tigaie !

— Poftim !

— Cu o tigaie fierbinte !

— O...dar cum aşa ? o tigaie fierbinte, cunoşti ceva mai ucigător, Samuel ? *Miss* McCarthery, doctorul Jonathan Elscott e un specialist foarte bun şi, dacă vrei, pot să-i telefonez...

Imogène se simţea extraordinar de calmă. Sarcasmele şefului de post n-o atingeau, fiindcă ea savura dinainte confuzia adversarului ei cînd avea să se afle faţă în faţă cu cele două cadavre. Cu voce liniştită, dar hotărîtă, ea observă:

— Fără-ndoială vrei să treci drept un tip cu umor printre văcarii de ţară din împrejurimi, Archibald McClostaugh, dar — ca să-ţi dai seama dacă mint ori spun adevărul ^ — n-ar fi mai simplu să vii cu mine pînă la casa părăsită a familiei Bannister ?

— Păi ce, crezi că n-am altceva mai bun de făcut în viaţă decît să mă iau după capriciile domnişoarelor care nu par a fi în deplinătatea facultăţilor mintale ?

— Tabla ta de şah n-ar putea aştepta nici o clipă ?

Archie îşi muşcă buzele:

— Samuel, bătrîne, ia-te după ea acolo... poate că, în sfîrşit, o să se hotărască să ne lase liniştiţi...

Locuitorii Callanderului comentară fiecare după dispoziţia proprie trecerea lui Tyler şi a fiicei căpitanului din Armata Indiilor. în primul rînd ţinuta Imogenei fu ceea ce frapă opinia publică. Dar nimeni nu îndrăzni să huiduie perechea care trezea curiozitatea întregului tîrg.

Pe măsură ce se apropia de casa familiei Bannister, Tyler se simţea din ce în ce mai impresionat de siguranţa însoţitoarei sale. Dar dacă spusese

adevărul ? Ce poveste urîtă ! Şi ce încurcături în perspectivă ! Ar fi făcut mult mai bine să rămînă la Londra această imogène, care, de cînd venise la Callander, nu contenea bă se dea în spectacol ! Pătrunseră cu multiple precauţii înăuntru şi apoi în bucătărie. Imogène fu silită să se plece în faţa evidenţei: dacă maşina de gătit şi masa mai erau încă acolo, nu existau în schimb mai multe cadavre decît în biroul lui Archibald McClostaugh. Vexată, umilită, ea nu putu decît să spună:

— Totuşi, sînt sigură...

Dar, văzînd ochii plini de milă cu care-o fixa Samuel Tyler, cuvintele-i rămaseră în gît şi izbucni în plîns. Poliţistul o bătu patern pe umăr:

— Hai, *miss*, hai... Viaţa ne aduce pe toţi aici... Nu trebuie să-ţi reproşezi... Cîteva zile de odihnă la aer curşt şi-o să vezi că totul revine la normal... O să redevii cea care erai înainte... Să nu mai vorbim de povestea asta... Hai să te duc de-aici.

Miss MçCartlicry sc lăsă dusă acasă fără proteste. La ce bun? îi mulţumi lui Tyler pentru amabilitatea lui şi acceptă ceaiul calmant pe care i-l propuse doamna Rosemary Elroy. Cît despre şeful de post, cînd subordonatul său îi prezentă un raport, scoase un suspin:

— Săraca fată !... Crezi într-adevăr că i s-a sucit mintea fiindcă nu s-a măritat ? în orice caz, Samuel, în drum spre casă ai face bine să treci pe la doctorul Elscott ca să-l rogi s-o viziteze pe *miss* McCarthery. El o să ne spună dacă riscă ori nu să devină periculoasă.

După ce dormi două-trei ore, Imogène se tezi odihnită şi bine dispusă, fiindcă era nevoie cu adevărat de mult mai mult ca să doborî o scoţiană prin vinele căreia curgea vechiul sînge al clanului Mac Gregor. La bucătărie o găsi pe dôamna Elroy şi i se păru că aceasta o priveşte cu un aer înveselit.

— E ceva ce nu merge, doamnă Elroy ?

Menajera, ocupată să spele vesela din ajun, puse cu grijă şervetul pe care-l ţinea în mînă, precum şi cîrpa de vase, deoparte, înainte de a răspnde:

— *Miss* Imogène, nu eram decît o fată tînără cînd doamna McCarthery m-a rugat să vin s-o ajut 111 gospodărie. Şi astfel te-am văzut venind pe lume. Cînd cerul *l-a privat pe tatăl dumitale de o soţie fidelă şi devotată,* eu am fost cea care, pe măsura puterilor mele, am încercat să umplu golul care se căscase prin dispariţia sărmanei dumitale mame. Vreme de ani şi ani am făcut tot ce-am putut pentru ca tatăl dumitale, căpitanul McCarthery, să fie respectat lâ Callander şi fiica lui să arate ca o domnişoară cum trebuie. Am aşteptat clipa cînd căpitanul Mc-

Carthery s-a dus după scumpa lui soţie şi dumneata ai avut vîrsta la care să te poţi descurca singură, ca să-i spun şi eu „da" lui Leonard Elroy, care-mi ceruse mina de zece ani. Ei bine ! Dă-mi voie să-ţi spun, *miss* Imogène, că o viaţă atît de cinstită ca a mea merită respect !

Puţin surprinsă — deşi cunoştea bine caracterul Rosemariei, însetată de respectabilitate, Imogène o asigură că împărtăşea pe deplin părerea bătrînei. Dar aceasta nu se arătă mulţumită de răspuns. Ţinea la plîngerea ei.

— *Miss* Imogène, dă-mi voie să observ că nu dovedeşti respect mărturisindu-mi consideraţia ia care ani dreptul, ci neîntorcîndu-te în starea în care erai azi dimineaţă şi încă însoţită de un poliţist !

— Dar era vorba de Samuel Tyler. Doar le-ai recunoscut, nu-i aşa ?

Doamna Elroy arboră un aer înţepat:

— Natural că l-am recunoscut şi asta era cu atît mai uşor cu cît *e* singurul poliţist din oraş ! Ceea ce nu înseamna că o persoană la locul ei trebuie să se întoarcă acasă întovărăşită de un poliţist şi într-o ţinută care te face să crezi că a adunat-o de pe pragul crîşmei „Mindrul Highalnder". în plus, patul dumitale nici nu era desfăcut..

— N-am dorimt acasă.

— Poate aşa sînt astăzi obiceiurile, dar trebuie să înţelegi, *miss* Imogène, că nu mai sînt aşa de tînără ca să mă obişnuiesc cu toate astea, care, pe vremea mea, o clasau drept vinovată pe orice fată !

— Dacă ai şti ce mi s-a întîmplat î

Din ce în ce mai glacială, doamna Elroy afirmă fără drept de apel că nu ţinea să ştie şi, ca să sublinieze caea ce ea considera o discuţie irevocabil închegată, începu să fluiere fals *Inima mea este în Highlands...*

Imogène se întoarse în living amuzată şi, în acelaşi timp, puţintel neliniştită, fiindcă doamna Elroy era celebră prin limba ei ascuţită şi nu ţinea ca aceasta să împrăştie îndoieli cu privire la reputaţia *ei.* Ecourile ar fi putut ajunge la urechile lui Andrew Lyndsay, influenţîniu-i sentimentele. Sărmanul Andrew, care trebuie că era ocupat să pescuiască în tacul Vennachar fără a bănui cltuşj de puţin ca logodnica lui fusese cît pe-aici să schimbe viaţa pe moarte L.

Luînd-şi ceaiul de după amiază, Imogène .se întreba cum a veci sa facă spre a-şi recupera documentele c dată iCiàï mult furate, cind doamnei Elroy, înainte de a se întoarce acasă îi dădu o scrisoare pe care tocmai o adusese poştaşul. Aşteptă un moment în sper anţa că ^mogène avea să-i spună de la cine venea aceasta misivă şi ce anume cuprindea, dar, cum Imogène nu părea deloc pe punctul de a aluneca în confidenţe, îi dori foarte sec o seară bună şi se retrase, hotărîtă să-şi verse năduful pe Leonard Elroy, pe care reumatismul contractat în slujba lui de paznic de pescuit îl ţinea într-un fotoliu şi la mila ei.

Scrisoarea era de la Nancy Nankett, care-i mărturisea prieteni sale că n-a înţeles nimic din ceea ce-i scrisese. In ee fel putea fi ea dezonorată ? Avea asta cumva vreo legătură cu iubitul misterios la care făcea aluzie ? Biata Nancy declara că nu ştie ce să creadă şi o ruga pe Imogène să-i trimită un cuvinţel de lămurire spunîndu-i mai pe faţă ce s-a întîmplat. înduioşată, *miss* McCarthery

ridică din umeri. Această micuţă Nancy se descoperea ca foarte afectuoasă, dar sîngele englezesc pe care i-l pusese în vine tatăl ei o făcea să înţeleagă destul de greu* Ei hai, trebuia să pună punctele pe i pentru ca Nancy să nu-şi mai imagineze atîtea. Imediat, ca cineva care nu lasă niciodată pe mîine ceea cee poate face azi, Imogène îşi lua notesul şi stiloul. Aptă — cu scrisul ei mare, ascuţit — începu:

„Sumpă Nancy

De la ultimele mele veşti, evenimentele s-au precipitat. Am fost doborîlă, sechestrată, ţinută ascunsă şi am petrecut noaptea legată de un pat... Evident, tremur puţin pentru reputaţia mea, dar vreau totuşi să sper că asta nu-mi va părbuşi frumoasele pi%oiecte..t El se vădeşte a fi foarte timid (ceea ce mă uimeşte din partea unui om de vîrsta şi cu situaţia lui) şi nu îndrăzneşte să-mi mărturisească cinstit iubirea sa. Din fericire eu sînt intuitivă şi nu-i nici o nevoie ca lucrurile să fie clar exprimate ca Să le înţeleg. N-am îndrăznit încă să-i spun că am fost dezonorată, fiindcă sper că totul se va aranja foarte rapid. Mă cunoşti, Nany dragă, şi ştii că nu sînt femeia care să se lase învinsă..."

Clopoţelul soneriei de la uşa de intrare o făcu pe Imo^ gène să sară, smulsă brusc de la confidenţele ei. Cine venea s-o vadă ? Se gîndi imediat la Andrew, dar, hotărîtă să nu se lase luată pe nepregătite, înhăţă pistolul înainte de a deschide. Atunci cînd puse mîna pe clanţe realiză că, dacă vreun duşman se pregătea să sară pe ea. ar fi fost în inferioritate în privinţa putinţei de a se apăra. De aceea, dîndu-se un pas înapoi şi îndreptînd ?rma spre uşă, strigă: — Intră !

Doctorul Elseott făcu un apreciabil salt înapoi cînd se află în faţa pistolului Imogènei. Cît despre aceasta din

urmă. era prea surprinsă de vizita neaşteptată ca să realizeze necuviinţa situaţiei. Doctorul behai, arătînd arma:

— E...e...în...încărcată ?...

Imogène coborî revolverul.

— întră, intră doctore, scuză-mă. dar sînt obligată la unele precauţii

— Văd. -

In vreme ce intra în living-room, Jonathan Elscott îşi făgădui să le mulţumească lui Archibald McClostaugh şi Samuel Tyler pentru misiunea cu care-l însărcinaseră. La rîndul ei, Imogène se întreba cu ce semăna vizita doctorului, detestat încă de tatăl ei fiindcă voia să-l oprească de la băutură cu acea obstinaţie plină de zel a începătorilor într-ale meseriei ; de altfel nici ea însăşi nu-l preţuia deloc, fiindcă istoria pretindea că el era un descendent al clanului Mac Leod, dintotdeauna încarnarea rivalilor clanului Mac Gregor.

— Să vă ofer ceva, doctore ?

— Dacă aţi avea ceva whisky... Mi-aţi dat oarece emoţii şi nu mă simt prea bine, dacă vreţi să ştiţi adevărul.

Ducîndu-se să caute sticla cu scotch şi două pahare, Imogène zîmbea triumfătoare: o dată mai mult Mac Gregorii erau deasupra celor din clanul Mac Leod ! Aşteptă ca oaspetele ei să termine de băut şi să-şi recapete culoarea, ca să-l interogheze:

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale, doctore Elscott ?

— Archibald McClostaugh mi-a mărturisit că vi s-au înlîmplat nişte necazuri...

Miss McCarthery îl întrerupse sec:

— Ceea ce mi s-a întîmplat mă priveşte numai pe mine.

— A !...Sănătatea nu vă pricinuieşte necazuri ?

— In nici un fel !,

— Aha ! Şi nu vreţi să vă examinez ?

— Păi de ce m-ai examina ?

— Am crezut că înţelg...

— Nu poate fi decît o înţelegere greşită.. Dobitocul aia de şef de post e zelos ! De-altminteri, o să mai audă el vorbindu-se de mine şi-o să spun eu cui trebuie cîteva vorbe despre el... Doamne ! în unele cercuri sus-puse oamenii ţin Cont de părerea mea...

— A !... Pesemne sînteţi funcţionară în vreun birou...

— La Amiralitate, dar într-un serviciu special, unde funcţiile ocupate nu sînt adesea decît o faţadă...

— Aa...

îşi termină whiskiul de băut, apoi.

— Spuneţi-mi, *miss* McCarthery, citiţi mult ?

— Poftim ?

— Vă întreb dacă citiţi mult.

— Destul, da, dar de ce mă întrebaţi ?

— Şi ce fel de cărţi vă plac ?

— De istorie...

— Dar romane de spionaj ?

— Şi...

— A...Vă duceţi des la cinema ?

— O dată pe săptămînă. Dar, cinstit, doctore, nu văd...:

— Vă plac în mod deosebit filmele eroice ?

— Vă mărturisesc că nu-mi displac...

— O ultimă întrebare, *miss*... Cînd sînteţi singură în apartamentul propriu din Londra ori chiar aici, vi se întâmplă... cum să spun... să auziţi.... cum să zic,... voci ? în sfîrşit... să credeţi că vă vorbeşte cineva atunci cînd nu e. nimeni de faţă... Ca să vă însărcineze să faceţi ceva... de pildă o acţiune plină de strălucire ?

Imogène McCarthery se întreba dacă nu cumva Jonathan Elscott îşi bătea joc de ea cu înrebările lui idioate cînd, deodată, pricepu că el încerca să demonstreze că era nebună ! McClostaugh trebuie că-l îndoctrinase, fiindcă doctorul continuă:

— Şi fantomele ? Despre ele ce credeţi ? Uite, în odaia asta unde stăm amical de vorbă, vedeţi ceva extraordinar ?

Miss McCarthery se ridică dintr-un salt, umflată de mînie, pe punctul de a i se face rău rostind primele cuvinte care i se îngrămădeau pe buze:

— Da, văd ceva uluitor ! Văd un fel de doctoraş ticălos care încearcă să-mi joace festa cea mai nenorocită pe care a inventat-o vreodată spiritul întortocheat al clanului Mac Leod ! Un fel de doctoraş ticălos despre care o să spun eu de ce-i capabil !

Jonathan Elscott scoase un fel de schelălăit şi, dintr-un salt, ajunse la uşă, înhăţîndu-şi în trecere plălăria, Nu-şi mai aminti niciodată cum de putuse, în numai cîteva clipe, să ţîşnească de pe fotoliu, să alerge la intrare, să deschidă uşa, să străbată grădina şi să se afle în maşina lui, cu piciorul pe accelerator. Dar susţinea, în faţa tuturor celor care voiau să-l asculte, că nu va uita niciodată rîsul isteric al domnişoarei McCarthery. ceea ce încă îi da furnicături.

CAPITOLUL VI

A doua zi, Imogène se sculă gata să reia lupta. încerca o oarecare amărăciune constatînd că *sir* Henry Wardlaw nu-i da semn de viaţă, dar o prevenise în legătură cu asta: nu trebuia să conteze pe el, aştepta pur şi simplu ca ea să-şi ducă misiunea la bun sfîrşit. Cînd fu gata să iasă *miss* McCarthery se hotărî să facă o lungă plimbare spre a-şi limpezi ideile, ceea ce ar fi obligat-o să se decidă în ce punct şi în ce fel avea să-şi lanseze contraatacul.

Aerul era de o dulceaţă nemaipomenită. Să mergi se dovedea a fi o plăcere reconfortantă şi Imogène respira din adîncul plămînilor briza încărcată de parfumurile sănătoase ale landei. Totul concura spre a îmblînzi inima acestei fete căreia prospeţimea dimineţii îi insufla idei romantice. Se hotărî să se îndrepte spre lacul Vennachar, ca să se aşeze niţeluş la'umbra tufişurilor ei preferate,

m amonte de locul unde Teith iese din lac. Poate spera să-l întîlnească acolo pe Andrew Lyndsay şi să-l audă în sfîrşit mărturisindu-i iubirea pentru ea. Perspectiva unui viitor matrimonial o făcu pe Imogène să viseze la ocaziile pierdute ale tinereţii. îl revăzu pe Harry Crumpcket, locotenent în Coldstream Guards care, vreme de doi ani. îi făcuse curte, pînă în ziua cînd căpitanul McCarthery îşi somase fiica să aleagă între el şi iubitul ei. Imogène plînsese mult, dar era atît de obişnuită să-şi considere tatăl astrul vieţii sale, încît îl expediase pe Harry, dsvenit apoi colonel şi tată a cinci copii. Doi alţi pretendenţi, James şi Philip, unul mic proprietar de terenuri şi celălalt profesor, trebuiseră şi ei să renunţe în faţa egoismului lui McCarthery. Devenită orfană,

Imogène fusese cît pt-aci să se mărite cu acte în regulă cu un anume Harry Bowland, secretar al unui notar din Londra. Se cunoscuseră la un concert de la Albert Hall, pe care-l dirija *sir* Thomas Beecham. Ieşiseră adesea împreună şi descoperiseră că gusturile lor coincideau, exceptînd un punct: Bowland se afirma atît de crîncen englez, pe cît se voia de scoţiană *miss* McCarthery. Ruptura avusese loc pe terenul de la Twickenham, unde asistaseră, împreună, la întîlnirea de rugbi Anglia-Scoţia, con tind pentru turneul celor cinci naţiuni. în ziua aceea, Bowlan d avea un trandafir la butonieră. în vreme ce Imogène îşi înfipse un spin la reverul taiorului. Ei se arătaseră, şi unul şi altul, aproape imparţiali în timpul primei jumătăţi a meciului, dar lucrurile se deterioraseră cînd grămada scoţiană fusese penalizată pentru cotonogeală şi această sancţiune permisese o înaintare a trandafirului, care încercă şi reuşi să marcheze. Imogène remarcase cu ton ridicat faptul că, pesemne, arbitrul galez fusese cumpărat de englezi. Bowland replicase să hoţomanii ăştia de scoţieni încercaseră să compenseze prin scatoalce inferioritatea lor tehnică. Fuseseră ultimele cuvinte pe care le schimbaseră. Înainte ca Scoţia să fi fost bătută în final, *miss* McCarthery se întorsese singură în Chelsea. Fiind amîndoi dotaţi cu caractere infecte, se cantonaseră fiecare în dreptatea lui şi nu se mai revăzuseră niciodată.

Miss McCarthery ajunse la extremitatea lacului Vennachar fără să-l întîlnească pe Lyndsay. Se înfundă în pădure şi se apropie de malul apei. a cărei limpezime se acorda cu starea ei sufletească. La fel ca una din îndrăgostitele descrise de Lord Byron, se aşeză pe mal şi privi curentul destul de puternic din acel loc. îşi închipuia că dă dovadă de originalitate văzînd în asta simbolul propriei sale existenţe şi, pentru plăcerea proprie. îşi recită un întreg poem de Robert Burns, pe care-l considera singurul poet autentic al civilizaţiei occidentale. Tocmai ezita asupra unui vers din care-i scăpa un cuvînt, cînd avu impresia că e spionată. întoreîndu-se brusc, avu timpul să surprindă o siluetă care se disimula în dosul copacilor. Gata cu poezia ! Se terminase cu lirismul ! La fel ca Robert Bruce în momentul declanşării asaltului contra englezilor la Bannockburn, îşi spuse că vremea cîntecelor trccuse şi că important acum era să se bată şi s-o facă bine. Se ridică ferindu-se să facă zgomot. Nu-i era frică. Dimpotrivă, mulţumea cerului că i-l trimisese pe duşman, fiindcă, oricît de repede ar fi dispărut, putuse recunoaşte melonul lui Floolypol, spionul galez. Se hotărî să opună inteligenţei lui, viclenia ei. Blestemînd o dată mai mult neglijenţa care-o făcuse să uite să-şi ia pistolul, culese un par gros şi, luînd-o în partea opusă celei de unde venise, speră să-şi înşele adversarul şi să-i cadă în spate.

Miss McCarthery, amintindu-şi de jocurile din copilărie. înainta cu maximum de precauţii, înăbuşind pe cît putea ecoul paşilor, evitînd să strivească rămurelele uscate. Nu mai ştia foarte bine dacă se amuza ori nu, dar

fapt e că această nouă aventură nu-i displăcea. Ajunse astfel la o limbă de pămînt care se prelungea în apă cu un cap minuscul. Orice trecere se dovedea imposibilă şL ca să treacă de obstacol., Imogène trebuia să se agaţe de ramurile crescute deasupra curentului apei, păstrînd un uşor punct de sprijin pe vîrful pantofilor. Se lansă cu impetuozitate, dar creanga de care se crampona se rupse brusc. *Miss* McCarthery nu mai avu decît răgazul s& scoată un urlet înspăimîntat înainte de a cădea în apă, fiind antrenată imediat la vale. Imediat, tufişul se dădu la o parte sub o mare povară şi apăru Flootypol. Ca sâ vadă mai bine, riscă să înainteze pe capul în miniatură, avînd ideea nenorocită de a se agăţa de ceea ce mai rămăsese din creanga ruptă de Imogène ; şi astfel galezul o urmă pe scoţiană în lac.

Aceea era ziua de odihnă săptămînală a poliţistului Samuel Tyler. Aşa cum hotăra de fiecare dată cînd avea un răgaz binemeritat, el se duse şi acum la pescuit. Excela în acest sport, atingînd cam acelaşi nivel cu &1 şefusui său la şah. Poliţistul trecea drept una din cele mai fine undiţe ale regiunii şi puştimea, ca şi bătrînii, nu se temeau să-i ceară sfaturi. Din care cauză Samuel Tyler ajunsese la o vanitate nemăsurată. Se ştia că el pregătea momeala într-un fel anume, păstrînd cu gelozie secretul. Glumeţii afirmau că marina viermii în whisky, ceea ce le dădea un miros la care peştii scoţieni nu puteau rămîne insensibili.

Lăsînd novicilor şi vilegiaturiştilor grija de a se plimba în barcă pe lac, cu gîndul ca cele mai frumoas*:

capturi nu puteau reuşi decît la apà adîncă, Samuel Tyler se aşeza aproape de locul unde rîul Teith iese din lacul Vennachar, ştiind că peştele pe care-l căuta iubea aceste ape agitate.

Ajuns la locul ales, poliţistul se deda la diversele manifestări ale unui ritual scrupulos, deprins parcă din copilărie. El începea prin desfacerea scăunelului pliant pe care urma să se instaleze, apoi punerea momelii. Odată terminată această operaţie, fuma o ţigară, apoi deşuruba dopul sticlei de whisky şi degusta, plescăind de plăcere, o înghiţitură bună. Trecînd apoi la lucruri serioase, îşi pregătea undiţele şi meciul dintre peştii lacului Vennachar şi Samuel Tyler putea începe. Pescarul îşi scotea vesta, pe care-o aranja cu grijă la cîţiva metri în spatele lui ca să nu se stropească şi se aşeza pe scăunel, unde urma să înţepenească într-o imobilitate de piatră vreme de cîteva ceasuri.

In dimineaţa aceea tocmai încerca rezistenţa firului, cînd i se păru că e victima unei halucinaţii. îşi puse mîna stingă pe ochi, îi ţinu închişi cîteva clipe, îi deschise din nou şi regăsi aceeaşi imagine despre care crezuse că e fructul închipuirii lui: capul scoţienei cu păr roşu trecea pe firul apei ! Poliţistul se ridică, strivind între dinţi o înjurătură. Neliniştit, se întoarse spre sticla de whisky, întrebîndu-se dacă nu cumva o golise din greşeală pe toată cu gîndurile duse aiurea ! îşi plimbă privirea pe suprafaţa apei şi văzu cu spaimă cum capul

Imogènei dispare sub apă, în vreme ce se iveşte deasupra cel al galezului, care-şi păstrase melonul, în vreme ce mustaţa atîma plîngăreţ. Convins că înnebunise, Samuel Tyler ţîşni scoţînd un urlet de teroare. în clipa aceea *miss* McCarthery reapăru şi po' liţistului i se păru că cei doi se băteau ! îngrozit, începu să strige:

— Ajutor ! Ajutor ! ! Ajutor ! ! I

Atunci se produse miracolul care-l readuse pe Tyler la realitatea acestei lumi şi asta graţie Imogènei care, înghi* ţind un gît de apă, îl apostrofă pe poliţist:

— Dobitocule ! Eu trebuie să strig ajutor, nu tu !

Izbit de această reflecţie de bun simţ, Samuel încercă

un curios sentiment de ruşine şi nu mai ştiu ce să zică:

— Nu te-aprinde, *miss* Imogène...

Capul domnişoarei Imogène intra deja în derivă, ca şi cel al omului cu melon.

— Samuel Tyler, hai, vii ori nu să-ţi îndeplineşti datoria de a mă slava ? Ori asişti impasibil la moartea mea ?

Tylor tresări auzind această chemare la datorie pronunţată cu o voce energică. Desigur, se apropia de şaizeci de ani şi o baie în lacul Vennachar nu era de natură să-l încînte, dar funcţia îi impunea să vină în ajutorul bărbaţilor şi femeilor în pericol. Legea al cărei servitor fără reproş se voia şi religia al cărei discipol fervent se mîngîia a fi. îşi uniră învăţămintele spre a-l convinge să facă, în acea dimineaţă, ceea ce n-ar fi crezut niciodată să apuc.e Astfel, fiindcă era posesor al uniformei de poliţist al Graţioasei Sale Majestăţi, Tyler, în ciuda vîrstei lui şi a groazei de reumatism, se aruncă în apă în numele Domnului, al Angliei şi spre binele acestei blestemate de fiinţe cu părul roşu !

Fiindcă eşuase în toate atacurile sale, reeunoscînd faptul că subtilităţile teoretice nu permiteau atacarea liniei Negrelor, McClostaugh se hotărî să declanşeze o ofensivă cu pionii albi, singurii capabili să aducă haosul în liniile adversarului şi să-l silească pe duşman la manevre imprudente. După ce-i avansă pe primii doi reprezentanţi ai infanteriei albe, se întreba dacă negrele trebuie să reacţioneze printr-un contraatac al cavaleriei, cînd uşa biroului său, deschizîndu-se brusc, i se înfăţişă ochilor cel mai înspăimîntător spectacol pe care un şef de poliţie din Callander a avut vreodată ocazia să-l contemple.

Teribila *miss* McCarthery, şiroind dé apă şi a cărei rochie făcînd cute dădea naştere la pîrîiaşe toansformîndu-se pe podea în adevărate bălţi, se înfipsese în faţa lui avînd de o parte şi de alta pe galezul care semăna cu un caniche murat în cada de baie şi pe Samuel Tyler în civil, dar într-o stare la fel de lamentabilă. Spre a completa acest tablou, fermierul Ovid Allanby urma extraordinarul trio, dar — cel puţin el — nu crezuse de cuviinţă să facă un duş îmbrăcat în întregime înainte de a se prezenta la McClostaugh. Archibald era

atît de uluit, încît nu-i trecea prin minte să pună nici cea mai anostă întrebare. De altminteri, oricum, ar fi fost imposibil să se facă auzit, toată lumea strigînd în acelaşi timp. Samuel încerca să expună situaţia, Imogène urla că voiseră s-o omoare, galezul protesta că nu mai voia să fie luat de fraier, dar melonul lui, de pe care se scurgea apa ca dintr-un burlan, îi da o notă comică, ceea ce nu-i împiedica pe interlocutori să-l ia în serios. Cît despre Ovid Allanby, ţipa că vrea neapărat să ştie cine avea să-i cureţe nenorocita de maşină rechiziţionată de ticălosul ăsta de Tyler ca să ducă în ea pe amărîţii ăştia muiaţi, care-i murdăriseră pernele adorate.

Conştient de faptul că autoritatea lui era în pericol, Archibald McClostaugh urlă:

— Tăceţi toţi din gură !

Surprins, aceştia se supuseră, dar numai ca să-şi tragă sufletul. Archie, sever, se adresă Imogènei:

— încă nu ştiu ce-ai mai inventat ca să provoci un nou scandal, *miss* McCarthery, dar te avertizez că răbdarea mea e la capăt !

Imogène protestă:

— Atunci cînd cineva încearcă încă o dată să mă omoare, dumitale ţi-e indiferent ?

— Nu, nu mi-e indiferent ! Dar aş fi mai liniştit dacă chiar te-ar omorî ! Tyler, dă raportul !

Poliţistul povesti scena la care asistase înainte de a fi luat parte la recuperarea domnişoarei McCarthery aici prezentă. Neîncrezător, Archie se uită la Imogène:

— Vrei să spui că o femeie de vîrsta dumitale, pretinzînd că are bun simţ, pluteşte pe la mijlocul dimineţii pe lacul Vennachar ? !

— Dacă inteligenţa dumitale nu s-ar dovedi la fel de mare ca a unui bou, ai pricepe că a încercat să mă înece !

— Cine ?

— El !

Şi, cu un deget acuzator, *miss* McCarthery îl desemnă pe Herbert Flootypol, care părea cu totul nenorocit. Şeful de secţie se îndreptă imediat spre acesta din urmă:

— Ce-aveţi de spus ?

— Că n-am nici o vină în accidentul care i s-a întîmplat domnişoarei McCarthery.

— Atunci ce învîrteaţi şi dumneavoastră prin apă ?

— Am căzut vrînd să-i sar în ajutor.

Asasin ipocrit !

— Taci *miss !* Menţii că domnul te-a atacat ?

— Nu tocmai.

— Te-a împins în lac ?

— Nici chiar aşa.

— Dar atunci, pentru numele Domnului, ce mai ai să-mi povesteşti ?

— M-a urmărit !

— Adică ?

Eram aşejzată pe malul lacului şi l-am observat cum mă urmăreşte.

— Şi ca să scapi de această urmărire te-ai aruncat în apă ?

— Acolo am căzut fiindcă s-a rupt creanga de care mă agăţasem,

— Şi transformi un accident în tentativă de asasinat ?

— Păi, domnule, dumneata eşti complet aiurea !

— Ajunge, *miss* McCarthery ! Nu te priveşte cum sînt eu ! Am destule de tras de la dumneata şi de la excentricităţile astea tîmpite, pricepi ? ! Doctorul Jonathan Elscott mi-a trimis raportul lui ! Te avertizez: la cea mai mică necuviinţă de acum încolo te închid la nebuni vreo cîteva săptămîni, să nu zici că nu ţi-am spus ! Şi-acum, fuga ştergeţi-o de-aici ! Afară !

In acea clipă interveni Ovid Allanby pentru nenorocitele lui de perne, pe care ticălosul de poliţist îi aşezase pe ăştia doi muraţi ca nişte potăi. Dar Archie nu mai avea dispoziţia necesară să rabde, orice-ar fi fost şi din partea oricui.

— Ovid Allanby, eşti un dobitoc prostălău care-ar trebui, dracului, să-i facă plăcerea să tacă, să se urce în afurisita lui de maşină şi s-o ducă — pe drumul cel mai scurt, cît mai departe — pe această afurisită de *miss* McCartthery. Iar dacă nu, te-ncui în nenorocita mea de celulă pentru defăimarea legii, pricepi ?

Ovid se răsuci pe călcîie şi-o şterse. Imogène ezita, nepreaştiind cum să acţioneze, cînd galezul îi spuse cu blîndeţe:

— Pot să-mi permit, *miss* McCarthery, să vă semnalez eroarea de a-i lua pe amici drept inamici şj pe duşmani drept prieteni ?

— Dar eu pot să vă semnalez că-i consider pe gale2i ßcursoarea Regatului Unit, că mă doare-n cot de sfaturile domniei tale ca şi de atentatele la persoana mea ? Cauza cea bună o să triumfe şi într-o zi o să am onoarea s-aştept la poarta puşcăriei vestea anunţînd că s-a făcut dreptate şi c-aţi fost spînzurat !

Cu aceste cuvinte, ieşi fără să salute. Cei doi poliţişti şi galezul, rămaşi singuri, se priviră niţel năuci şi McClostaugh trase concluzia afacerii:

— Să nu fiţi afectat, domnule Flootvpol. o să vă ţin companie fiindcă şi mie mi-a promis *miss* McCarthery un ştreang. Va trebui să-l întreb pe doctorul Elscott ce poate însemna această obsesie a frînghiei...

Doamna Rosemary Elroy ocoli răspunsul la bună ziua Imogènei. De altfel nici nu aşteptă s-o întrebe *miss* McCathery ca să preia ofensiva:

— Ieri, *miss* Imogène, te-a adus acasă Tyler. Azi vii în compania acestui Allanby, atît de deocheat, care te-a adus în starea asta !

— Dar am căzut în apă !

— Tocmai î Dar crede-mă, *miss* Imogène, o persoană respectabilă nu cade în apă ! în orice caz, dacă lucrurile continuă în acest fel, va trebui să nu mai contezi pe mine ! Trebuie să am grijâde reputaţia mea. O să-mi pară rău de maică-ta şi de taică-tu, dar sînt sigură că ei m-ar aproba.

Imogène fu cît pe-aci să-i răspundă că putea să plece imediat dacă asta îi plăcea, clar că avea nevoie de ea. Rozîndu-şi frîul, se duse în odaia ei fără să replice.

Schimbîndu-se, *miss* McCarthery retrăia incidentele dimineţii şi în minte îi răsună fraza avertisment a galezului. Rînji. Dacă-şi închipuia c-o să-o înşele cu poveşti de felul ăsta, înseamnă c-o lua de fraieră mult mai mult decît era. Se pieptăna cînd îi veni în minte o idee care-o lăsă cu braţul în aer. Şi dacă Herbert Flootypol avea dreptate ? Dacă se înşela de la început ? Atunci începu să reconsidere faptul că găsise mapa în camera lui Lyndsay . Cum de acceptase fără cel mai mic control incredibila lui explicaţie ? Trebuia să admită că Andrew era spion ? Nu era deci scris să se împlinească mărturia tandră care-o tulburase ? Sau cine altul să fi fost atunci ?... Gowan Ross ?... Ori... ori Allan ? Inima începu să-i bată mai repede. Dacă Lyndsay se dovedea a fi un criminal, Gowan şi Allan aveau să se dovedească a-i fi complici ori erau traşi pe sfoară ca şi ea ? Spontan, optă pentru a doua ipoteză. In orice caz, hotărîtă să afle, se decise să se ducă, imediat după prînz, la Kilmahog. Ca să fie sigură, de data asta, că nu mai uită, îşi puse pistolul în geantă înainte de a răspunde la chemarea domnei Elroy care-o anunţa că prînzul e gata.

La „Lebăda Neagră", McPuntish făcu discret cu ochiul cînd o văzu venind pe *miss* McCarthery. McPuntish ţinea în mod deosebit să-i fie respectată autoritatea şi i se părea că Imogène îl considera mai degrabă ca pe un fel de servitor. De aceea, cînd musafira îl întrebă dacă domnul Lyndsay era la el, i-o întoarse cu răceală că tocmai ieşise într-o scurtă plimbare. Imogène declarînd că avea să-l aştepte pînă s-o întoarce, se instală în salon înainte ca el s-o fi rugat. Acolo dădu impresia că se lasă absorbită de lectura revistelor. în realitate supraveghea discret mişcările lui Jefferson McPuntish în timp ce acesta o privea cu suspiciune pe sub sprînçene pe această fiinţă ciudată. Se scurse astfel un sfert de ceas într-o linişte totală, vigilenţa fiind aceeaşi de ambele părţi. Jefferson fu chemat în altă parte, undeva în adîncurile stabilimentului şi dispăru. Imediat, Imogène ţîşni pe scară ca să ajungă la etajul unde se afla camera lui Lyndsay. Vechile ei lecturi o sfătuiau să perchiziţioneze odaia unde şedea cel pe care nu se putea împiedica să nu-l bănuiască. Drept măsură de precauţie, ciocăni la uşă. Nu i se răspunse. Si

lit

gură că nu era nimeni, apăsă pe clanţă, dar broasca era încuiată cu cheia. înciudată, se hotărî să joace totul pe o carte şi coborî iarăşi, tiptil, pe

scări, pînă la recepţie, constată cu plăcere absenţa în continuare a lui McPuntish şi, cu spaima în suflet, fură cheia lui Lyndsay, agăţată la tabloul de pe perete. Urcă apoi cu o, grabă care nu excludea grija de a nu face zgomot, tremurînd la gîndul că în orice clipă un servitor ori un client putea s-o surprindă pe drum. Ajunsă fără aventuri în dreptul odăii lui Andrew, vîrî cheia în broască, o răsuci foarte încet, apoi deschise uşa binişor, ca să evite cel mai mic scîrţîit. O închise şi fu cît pe-aci să scoată un urlet cînd auzi în spatele ei o voce seacă şi cu un puternic accent străin întrebînd:

— Cu ce drept intri aici ?

Imogène crezu că avea să i se oprească inima. într-o clipită o mulţime de bănuieli trecură cu viteză prin mintea ei consternată în vreme ce încerca să definească accentul acestei voci. Dar, cum pentru *miss* McCarthery străinătatea începea la Glasgow, era imposibil să-şi facă o părere. Se întoarse şi văzu un om aşezat în faţa ferestrei. Nu-l cunoştea pe acest individ şi crezu că a greşit camera, tocmai se pregătea să-şi ceară scuze, cînd recunoscu valiza lui Lyndsay ca şi pardesiul lui aruncat pe pat. Străinul, un băiat cu faţa angulară, insistă:

— Ei hai, răspunzi ?

Imogène detesta să i se vorbească pe un astfel de ton, ceea ce-o făcu să-şi regăsească energia:

— Dar dumneata ce faci aici ?

Celălalt păru surprins de acest contraatac.

— Eu ? Păi eu sînt prietenul lui Lyndsay !

— Şi eu sînt prietena lui !

— Nu rni-a spus că te-a invitat să-i faci o vizită.

— Presupun că nu-i obligat să vă ţină la curent cu viaţa lui intimă. în orice caz, vă cedez locul.

Destul de mulţumită de ea însăşi, *miss* McCarthery se pregătea să iasă cînd străinul ţîşni de pe scaunul lui şi se repezi între uşă şi Imogène.

,— Stai blînd... Acum, că eşti aici, o să rămîi aici pînă cînd o să plec eu.

— De ce ?

— Pentru motive care mă privesc pe mine şi numai pe mine !

Puţin neliniştită, scoţiana se dădu de-andăratelea spre centrul camerei.

— Nu-mi place felul dumitale de a...

El rînji:

— Nici mie al dumitale şi nici acest fel de a intra în odăile ale căror proprietari sînt absenţi !

Necunoscutul răsuci cheia în broască şi se întoarse spre masă. Mare şi slăbănog, Imogènei i se păru că şchiopăta puţin.

— Dacă nu ţii să ai necazuri mari, rămîi aici cuminte pînă o şterg.

— Nu-l aşteptaţi pe domnul Lyndsay ?

— Mai bine nu.

— M-ai minţit, nu-i aşa ? Nu-l cunoşti pe Andrew...

— Şi ce dacă ?

— Ai intrat în camera asta fără ştirea proprietarului ! O să facă să fii arestat !

— Ei nu zău !

Omul scoasş un şiş din buzunar.

— Poate-o să ai vreme să strigi, *missy* dar nu de două ori... Totuşi nu ţin să te omor dacă-mi promiţi să fi cuminte...

— Nu eşti un gentleman !

— Sigur că nu. In ţara mea aşa ceva nu există. O să te leg de scaunul ăsta şi-ţi pun căluş. Prea bunul domn Lyndsay va avea plăcerea să te elibereze la întoarcere şi vei putea să-ţi manifeşti, faţă de el orice fel de recunoştinţă vrei.

— Mojicule !

Necunoscutul schimbă brusc tonul:

— Termină cu tîmpeniile, englezoaică nenorocită, ori te fac eu să-ţi tacă fleanca !

La insulta acestei tutuiri dispreţuitoare şi a calificativului de englezoaică, de care se simţi arsă ca de un fier roşu, Imogène se hotărî să lupte. Nici Robert Bruce, nici Walter Scott, nici tatăl ei n-ar fi admis ca ea să cedeze fără rezistenţă. îşi luă deci din geanta pe care n-o lăsase din mînă uriaşul pistol apucîndu-l cu ambele mîini spre a-l îndrepta spre duşmanul său. La vederea acestei arme insolite, omul se opri cîteva clipe înainte de a izbucni în rîs:

— Unde dracu ai găsit asemenea monstru ? Ai naivitatea să crezi că eşti în stare să faci să funcţioneze o asemenea maşină de război ? Hai, dă-mi-o !

— Nici un pas, ori trag !

— Proasto ! Doar nu-ţi închipui c-o să cedez la o gloabă mare ca tine şi să renunţ la misiunea mea sub pretext că te crezi artilerist !

începu să meargă spre ea.

— Cu atît mai rău pentru dumneata ! Trag !

— Am purtat şaizeci şi cinci de lupte aeriene şi am coborît de patru ori cu paraşuta... Nu există deci mare lucru care să fie în stare să mă sperie...

Cu muşchii înţepeniţi, Imogène nu găsea puterea să apese pe trăgaci. Străinul fu deasupra ei înainte ca ea să se hotărască.

— Dă-mi pistolul !

— Nu !

O pălmui cu toată puterea. Sub violenţa şocului, *miss* McCarthery căzu pe fund fără să lase pistolul. Cu o mişcare instinctivă, ca să se agaţe de ceva, degetele i se crispară pe trăgaci, glonţul pomi şi omul — care se aplecase deasupra ei — îşi pierdu jumătate do cap la impactul cu acel glonţ care ar fi

putut ucide un elefant. Detonaţia făcu să vibreze întregul hotel. într-o încăpere a lui un pastor căzu în genunchi împreună cu toată familia, convins că ruşii ţoema: lansaseră prima bombă atomică deasupra Highlandsului. Patronul „Lebedei Negre", care se afla în pivniţă, crezu că i-a căzut plafonul în cap, iar un pescar instalat pe malul lacului Vennachar, convins că această bubuială de tunet anunţa o furtună nemaivăzută, deşi cerul era senin îşi strînse cu grabă ustensilele de pescuit.

Cît despre Imogène, cînd auzi zgomotul surd al corpului căzînd, cînd văzu dezastrul produs de pistolul ei şi oribila gîlgîială ţîşnind din acea magmă care fusese o faţă omenească, începu să urle. Imediat uşa se dădu de perete împinsă brutal şi, chiar înainte de a leşina, *miss* McCarthery avu timp să recunoască chipurile îngrozite ale lui Jefferson McPuntish, Andrew Lyndsay şi cel prefăcut al lui Herbert Flootypol.

în ciuda tuturor necazurilor care erau de prevăzut. Archibald McClostaugh triumfa. De data asta stricata aia blestemată cu părul roşu avea s-o plătească ! O privea, adîncită în scaunul pe care Tyler o aşezase în urmă cu două ceasuri, aducînd-o de la „Lebăda Neagră". Un asasinat din cele mai simple, fiindcă arma crimei rămăsese pe loc, împreună cu asasinul şi victima. Imogène, de altfel, nu nega deloc. Se mulţumea să spună o istorie abracadabrantă pentru a încerca să justifice actul ei de nejustificat. Mărturia lui McPuntish o copleşea. Se părea că profitase de absenţa lui ca să sustragă cheia camerei lui Lyndsay şi să intre la acesta din urmă. Premeditarea se dovedea a fi indiscutabilăSingurul inconvenient venea din aceea că nimeni nu-l cunoştea pe mort. Jefferson ignora prezenţa lui în hotel. Nu văzuse niciodată victima şi-şi spărgea capul ca să ghicească de ce era omul prezent în acea cameră. In plus, cadavrul nu avea asupra sa nici un document. Cît despre Herbert Flootypol, nu trebuia să bagi mîna-n foc în legătură cu mărturia lui.

Archie reluă interogatoriul încă o dată:

— *Miss* McCarftiery, cine-i omul pe care l-aţi ucis ?

— Nu ştiu.

— Atunci cum aşa, ueideţi oameni pe care nu-i cunoaşteţi ? Curios fel de a-ţi petrece timpul !

— Vă repet că vroia să mă brutalizeze !

— Deci, dacă vă înţeleg bine, aţi pleda pentru legitimă apărare ?

— E un caz de legitimă apărare !

— O să discutaţi cu avocatul dumneavoastră şi aş dorr să-l convingeţi pe judecător. în orice caz, de unde aţi scos pistolul ,7

— A fost al tatei.

— Aveţi permis de portar mă ?

— N-am.

— Perfect. Asts nu înseamnă decît o inculpare în plus.

— Eşti al naibii de mulţumit, nu ?

— Miss McCarthery, nu-i nevoie să fiu eu mulţumit ori nu, îmi fac numai datoria de şef de secţje. Dai dacă ţineţi neapărat să ştiţi, sînt destul de fericit de retragerea dumneavoastră din circulaţie înainte de a fi ajuns eu la balamuc ori de a fi fost masacraţi toti străinii care trec prin Callander ! Tyler o să meargă la dumneavoastră ca să vă luaţi strictul necesar, fiindcă am de gînd să vă închid în celula noastră, *miss* McCarthery ! Tyler ! ..

Poliţistul, ocupat să-i ţină departe pe curioşii care asediau postul de poliţie, se grăbi.

— Tyler, *miss* McCarthery o să-ţi spună care sînt obiectele de primă necesitate de care ar putea avea nevoie şi o să mergi la ea împreună cu doamna Elroy.

Sună telefonul, întrerupînd discursul lui Archibald. Tyler, cel mai apropiat de aparat, ridică receptorul:

— Aici biroul de poliţie din Callander.

Ascultă o clipă, apoi:

— Nu închideţi vă rog, îl chem. Punînd mîna pe microfon, îşi anunţă şeful: E pentru dumneata. Direcţia de politie din Edinburgh !

Archie scoase un suspin resemnat. începeau necazurile.

— Aici Archibald McClostaugh, şeful de secţie al poliţiei din Callander. Respectele mele domnule... Da, ea e încă aci... Mă grăbesc s-o închid imediat ! Cum ? !.. Dar... dar a mărturisit... Ce ? ! .. Un spion ? !... Dar n-are permis de portarmă !... Ei ?... Totuşi, ea mi-a spus că... Bun, bun, bine, înţeleg... O să execut...

Cu privirea pierdută, Arthie puse receptorul în furcă, apoi către Tyler:

— închipuie-ţi, Samuel Tyler, că sîntem, tu şi cu mine, nişte dobitoci ! Cel puţin asta e părerea ălora din Edinburgh... Trebuie s-o eliberăm imediat şi necondiţionat pe *miss* McCathery, fiindcă a ucis pe cineva care nu există — n-avea acte şi figura lui e de nerecunoscut — deci nu poate fi condamnată pentru uciderea unei fantome. în plus, dacă această gelatină pe care ai găsit-o în camera domnului Lynsay s-ar materializa, ea ar lua forma unui spion şi, în acest caz, *miss* McCarthery, deşi nu ştie nimic, posedă un permis de portarmă. Deci, Samuel Tyler, spre a îndeplini ordinele transmise de Edinburgh, o să-i dai înapoi artileria domnişoarei McCarthery şi o s-o duci pînă la uşă cu toate onorurile pe care le merită un nevinovat bănuit pe nedrept. Cît despre mine, *miss* McCarthery, am onoarea să vă adresez scuzele mele şi vă rog să mă iertaţi pentru că am crezut ceea ce mi-aţi spus.

Imogène se ridică, transformată:

— De data asta e bine, Archibald McClostaugh, dar să n-o iei de la capăt !

Apoi ieşi, plină de o nouă demnitate — cea care le luminează pe eroinele persecutate cărora se hotărăşte să li se facă dreptate — urmată de un Samuel Tyler care credea că visează,

Samuel Tyler, o inimă largă, îşi iubea şeful ierarhic. Ghicea în el o asemenea confuzie încît, înainte de a reintra în birou, trecu săi caute două pahare duble cu whisky. Cînd intră în încăperea unde McClostaugh, prostit, ţinea In zadar să înţeleagă ceea ce tocmai i se întîmplase, strigă jovial:

— Ţine şefule, bea asta ca. să-ţi treacă năduful !

Ochii lui Archie îşi regăsiră o oarecare strălucire zărind paharul cu alcool. îl luă cu o mînă tremurîndă şi-l

duse la buze. Din nenorocire, Samuel crezu potrivit să adauge:

— Să ştii, şefule, că eu l-am plătit!

Era prea mult l Lumea asta în care trebuia să-i eliberezi pe ucigaşi cerîndu-le scuze, unde Tyler plătea din buzunarul lui un whisky penttu şeful său, nu semăna cu lumea pe care o cunoştea McClostaugh şi deci, lăsînd jos paharul, se lăsă să alunece într-un leşin din care, spre a-i face să se trezească. Tyler trebui, în disperare de cauză, să-şi sacrifice şi propriul whisky.

CAPITOLUL VU

„...Şi vezi tu, draga mea Nancy, totdeauna trebuie să fii gata să revizuieşti ceea ce luai drept certitudine. Am învăţat astfel, m-au învăţat că uciderea cuiva se dovedeşte a fi un act grav, antrenînd complicaţii îngrozitoare pentru autorul lui, chiar cînd se află în stare de legitimă apărare. Ei bine, dragă,. nimic din toate astea, sînt poveşti gazetăreşti. Proba este că nu mai demult decît adineauri — în sfîrşii, vreau să zic la începutul după-amiezii, i-am găurii pielea unui cetăţean dintr-o ţară oarecare, trîntindu-i un glonţ în nas. Ca să nu te sperii, micuţa mea Nancy, trebuie să-ţi spun numaidecît că acest domn necunoscut încerca să arunce asupra persoanei mele insolenţe incompatibile cu onoarea mea de scoţiană (nu cele pe care ţi le poţi închipui). Era vorba, în ce-l priveşte pe acest individ, să reducă la tăcere un martor incomod şi tu ştii că eu, Nancy, cînd e vorba să fiu făcută să tac... Dar această performanţă nu mă face să-mi recapăt onoarea pierdută şi

din clipa cînd voi termina de scris această scrisoare o să reintru în acţiune spre a încerca să regăsesc ceea ce mi s-a jurat. Dacă nu reuşesc, nu ştiu ce-am să mă fac, fiindcă n-o să îndrăznesc niciodată să apar în faţa lui sir David Woolish. întreaga reputaţie a sexului nostru e in joc, draga mea Nancy. Contează deci pe mine că mă voi bate pînă la capătul puterilor şi dacă nenorocirea mă va face să pier în luptă, te rog să păstrezi amintiri bune celei ce semnează... Imogène ata...

P.S. In ce priveşte cealaltă poveste care-mi dădea speranţa întemeierii unui cămin, afacerile mele n-au prea avansat. O să te ţin la curent, draga mea

Nancy, fiindă, în orice caz, n-ai să refuzi să fii, în cazul fericit, domnişoara mea de onoare, împreună cu Janice. Vă sărut /"

Miss McCarthery se hotărîse să-i facă o vizită domnului Henry Wardlaw la ,,Ancorele". Acolo fu primită cu prietenie şi domnul Henry o asigură că trebuia să lipsească patru zile spre a se duce la Londra, fără îndoială spre a-l vedea pe *sir* David. Spera că la întoarcere ea va fi în stare să-i dea în sfîrşit documentele pe care fusese însărcinată să le transmită. Scoţiana jură că se va strădui să facă tot ce poate:

, — Desigur, domnule, sînteţi la curent cu drama care s-a petrecut la „Lebăda Neagră" !

— Sigur !

— Ä trebuit să trag ca să mă apăr... Mă condamnaţi ? — Deloc, *miss* McCarthery. Cred că eu cunosc identitatea acelui individ pe care l-aţi doborît. Să n-aveţi remuşcări. Aţi făcut un serviciu demn de laudă agenţilor noştri. Băiatul ăsta era, cu adevărat, un pericol permanent pentru ei. în ce mă priveşte, nu mă îndoiesc că prezenţa lui la Callander era în legătură directă cu furtul

documentelor referitoare la Campbell 777. Mai rămine de aflat cine e agentul lui aici, adică hoţul dumnevoastră.

— Cred că e vorba de omul acela care se pretinde galez — chiar ar putea să şi fie, avînd în vedere că se poartă ca un sălbatic — şi care zice că se numeşte Herbert Flootypol. Dau mereu de el în drumul meu, dar Tyler şi McClostaugh nu vor să creadă în vinovăţia lui şi-i asigură o imunitate scandaloasă. Sînt sigură ca el are mapa mea, fiindcă altminteri ce-ar fi căutat la „Lebăda Neagră" unde n-ävea nimic de făcut ?

— Poate aveţi dreptate *miss*, dar, vedeţi, în poveştile de spionaj e esenţial să nu te laşi dus de simpatii ori antipatii naturale. Nimeni nu trebuie să vă pară la adăpost de vreo bănuială şi, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş studia foarte îndeaproape comportamentul acestui domn Lyndsay în camera căruia aţi petrecut atîtea clipe neplăcute.

— Andrew ? Dar... domnule... ca să nu vă ascund nimic, eu... în sfirşit, cred că are un anumit ataşament pentru persoana mea şi vrea să-mi ceară să-i devin soţie...

— N-ar fi pentru prima oară, *miss* McCarthery, cînd minciuna ia masca iubirii. Dar sînteţi mai bine plasată ca mine spre a vă forma o părere şi am toată încrederea în bunul dumneavoastră simţ. In orice caz, iată ce-am putut să fac ca să vă ajut discret. Am la poştă un om care examinează orice plic puţin mai voluminos. E un specialist capabil să desfacă şi să refacă un pachet, să deschidă şi să închită un plic într-un timp record. Deci, puţine şanse ca documentul să plece din Calander pe o cale oficială fără ca noi să punem mîna pe ele. O să mă scuzaţi, *miss* McCarthery, dar am dat ordine ca domni?

Lyndsay şi Flootypol să fie supravegheaţi. In absenţa meä, Edinburghul va fi înştiinţat dacă vreunul din ei ia trenul ori maşina spre a ieşi din oraş şi se va acţiona îri consecinţă.

. — Mulţumesc, sir ! Fiţi sigur că o să analizez lucrurile niai îndeaproape, deşi sînt convinsă că, în ce-l priveşte pe Andrew, bănuielile dumneavoastră sînt neîntemeiate.

— Era o simplă punere în gardă, *miss...*

Deşi se apărase în legătură cu toate cele întîmplate, Imogène fusese tulburată de remarcile gazdei sale. Inima ei nu putea admite o posibilă trădare a lui Andrew Lyndsay. Nu poţi crede decît în ceea ce vezi. Dar *miss* McCarthery avea destul curaj să nu dea înapoi în faţa nu importă cărui adevăr şi îşi promise să împingă mai departe ancheta sa cu privire la Andrew.

Ca să se întoarcă acasă, *miss* McCarthery trebuia să traverseze Callanderul de-a lungul. Ajunsese în centrul tîrgului cînd înregistră faptul că trecătorii se întorceau după ea ca la un urs, şuşoteau între ei, într-un cuvînt, realiză că era în centrul atenţiei generale. Neştiind dacă trebuia să se felicite pentru această publicitate, se hotărî să intre să cumpere nişte fulgi de ovăz, nu atît fiindcă ar fi avut mare nevoie de ei, cît pentru că băcănia ţinută de Elisabeth McGrew şi bărbatul ei William se arăta a fi singurul loc unde se putea afla precis tot ce se întîmplă la Callander.

Intrarea Imogènei în băcănie produse o mare senzaţie. Elisabeth McGrew, pe cale să cîntărească fasolea pentru doamna Plury, fu atît de tulburată, încît puse cu o suta de grame mai mult, fără să le socotească. William McGrew, care-i arăta nişte ciorapi doamnei Frazer, nu mai ascultă ce-i povestea aceasta din urmă şi bătrîna doamnă Sharpe, care încerca — după un obicei de vreo jumătate de veac — să ciordească o bomboană, îşi uită pofta strigînd ;

— Imogène McCarthery !

Această exclamaţie fu ca un semnal şi Imogène, solicitată din toate părţile, nu mai ştia cui să răspundă. Elisabeth McGrew trebui să le aducă aminte, cu voce seacă, de faptul că era la ea acasă şi voia ca acest lucru să fie luat în consideraţie spre a i se lăsa iniţiativa operaţiunilor. Puşi la colţ, clienţii tăcură şi-o părăsiră pe noua venită asupra căreia doamna McGrew năvăli imediat:

— *Miss* McCarthery, sînt fericită să vă văd de cînd am auzit cu ce sînge rece aţi tras asupra unui ticălos, ieri, la „Lebăda Neagră". Tyler ne-a spus că l-aţi ucis cu un singur glonţ l

— Era de-ajuns, doamnă McGrew... Era pistolul tatei...

Bătrîna doamnă Sharpe nu-şi putu stăpîni multă

vreme entuziasmul:

— Dacă dragul de căpitan ar mai fi trăit, ar fi fost mîndru de dumneata, Imogène McCarthery !

Doamna Frazer se fandosi ;

— I-aţi arătat acestui spion cît costă să ataci o fiică a Highlandusului !

Imogène bea lapte Băcăneasa reveni la afac:

— *Miss* McCarthery, n-aţi vrea să ne povestiţi cum s-a întîmplat ?

Imogène îşi făcu în gînd rugăciunea obligatorie înainte de a se lansa în istorisirea aventurii sale pe care, spontan, o înfrumuseţă astfel încît se înrudea cu ispràvile legendare ale lui Bob Roy şi se ridica aproape de nivelul bătăliei de la Bannockburn pe planul interesului naţional. Ceilalţi o ascultau cu gura căscată, iar doamna McGrew, care-şi bănuia prestigiul şi autoritatea în pericol, chiar cu o grimasă de invidie. Cînd termină, William McGrew veni să strîngă mîna Imogènei cu căldură, afirmînd că, graţie ei, Callanderul avea să atragă atenţia întregului Regat Unit. Acrişoară, Elisabeth îşi rugă soţul să nu mai profite de prezenţa domnişoarei McCarthery ca să trîndăvească şi să-i facă plăcerea de a coborî în pivniţă să aducă de acolo vreo cîteva sticle de gaz, fiindcă provizia din magazin era pe isprăvite. William privi această cerere cu o mare lipsă de bunăvoinţă:

— Pentru Dumnezeu, Elisabeth, nu mă poţi scăpa din ochi nici măcar cinci minute 7

— Te rog, mai întîi, William McGrew, să-mi vorbeşti pe alt ton în faţa clienţilor, ca să nu-ţi aduc aminte că maică-mea nu m-a adus pe lume şi nu m-a trimis la şcoală pînă la cinsprezece ani ca să întreţin un tîriie brîu !

Doamna McGrew îşi ataca bărbatul în punctul slab, fiindcă întregul Callander ştia că dacă menajul n-avea copii, responsabilitatea îi revenea soţului. Prin atitudinile lor pasionate, clientele îşi mărturiseau interesul: pe lîngă povestea Imogènei, ele asistau şi la o scenă domestică ! Învins prin folosirea acestei tactici neloiale, William McGrew nu mai insistă, şi se îndreptă oftînd spre capacul pivniţei, dar. înaite de a se înfunda în adîru cimile acesteia, ţinu să lanseze o ultimă săgeată ;

— Lasă-mă cel puţin să-ţi spun, Elisabeth McGrew, că eşti o femeie care nu-şi respectă bărbatul !

Şi această simplă remarcă, pronunţată de un bărbat căruia deja nu i se mai vedea decît bustul, căpătă o rezonanţă shakesperiană. Elisabeth primi în plin lovitura şi, spre a deturna atenţia cumetrelor, reveni la Imogène r

— *Miss* McCarthery, ce impresie îţi dă omorîrea unui bărbat ?

Chestiune prost pusă, fiindcă, chiar în seara aceea, doamna Plury avea sä răspîndească prin Callander ştirea că menajul McGrew mergea tare prost şi că Elisabeth

McGrew chiar căuta învăţături care... ce... în sfîrşit, pe scurt, doamna Plury nu voia încă să acuze pe nimeni, dar, dacă într-o bună zi s-ar fi produs o nenorocire la băcănie, ea ar fi fost ultima care să se arate uimită şi atunci avea să spună pe larg ce ştia. Astfel, fără să poată ghici de ce, sărmana doamnă

McGrew fu iscodită foarte îndeaproape în zilele care urmară de către întreaga populaţie feminină a urbei. Chiar Tyler primi un avertisment anonim în legătură cu acest fapt şi veni să-i facă morala Elisabethei, care, nepricepînd cu ce drept se amesteca poliţistul în căsnicia ei, consideră afacerea ca neavenită şi se certă cu Samuel, din care îşi făcu un duşman.

Totuşi, deocamdată sîntem în prăvălie şi clientele doamnei McGrew aşteaptă răspunsul Imogènei.

— Am impresia că e ca la vînătoare. Ocheşti, apeşi pe trăgaci şi vînatul cade. Pe urmă se fac socotelile. Vă mărturisesc, doamnelor, că nu poţi să nu fii întors pe dos..e

Ca orice oratoare abilă care ştie cît de important e să-ţi laşi auditoriul nesaturat, *miss* McCarthery îşi luă amabilă rămas bun de la aceste doamne, spunîndu-le că le va revedea, fără îndoială, la ancheta fixată, împreună cu anchetatorul, chiar pentru aceeaşi zi, la ora unu după meisă. Imogène odată plecată, Elisabeth vru imediat să dea o loviutră sub centură acestei eroine pe care deja era geloasă şi, cu aerul cel mai detaşat pe care-l putea lua, declară:

— Mi-e egal... Dacă McGrew ar afla că am ucis un bărbat, chiar în stare de legitimă apărare, sînt sigur că m-ar privi cu alţi ochi... şi că n-ar fi foarte mulţumit !

Clientele o aprobară cu voce tare pe băcăneasă, dar doamna Plury, pentru care această mărturie nu mai conta, consideră că era vorba de o viclenie putînd să-i înşele pe alţii, dar nu pe ea !

Peter Cornway deţinea, pe lingă funcţia de anchetator, şi pe aceea de patron al pompelor funebre din Callander. îşi asuma, în plus, sarcina întreţinerii şi ornării mormintelor. Era un omuleţ slab, mereu îmbrăcat în culori închise, după cum îi cerea meseria, dar care n-ajungea să scuture nici fiinţa lui, nici hainele, de praful de marmură cu care avea de-a face toată ziua. Ancheta se desfăşura în marea sală a primăriei unde fuseseră duse băncile de la şcoală. Peter Corway se vedea asistat de Harry Lowden, primarul, şi Ned Billings, secretarul. întregul Callander se înghesuia să urmărească evenimentul excepţional care întrerupea în chip atît de plăcut monotonia zilelor. Cînd consideră că auditoriul lui e complet, Peter Cornway se ridică spre a anunţa solemn deschiderea dezbaterilor şi chemă imediat pe primul martor, *miss* Imogène McCarthery,

La rugămintea anchetatorului — care, la rîndul lui, se arătă de o curtenie rafinată — Imogène refăcu povestirea dramei în care deţinuse rolul cel mai important. Peter Cornway îi ceru să precizeze cîteva puncte în detaliu, dar avu delicateţea să nu insiste asupra faptului că *miss* McCarthery furase cheia domnului Lyndsay spre a se introduce prin efracţie în odaia burlacului absent. Cînd Imogène îşi sfîrşi depoziţia, anchetatorul îi mulţumi şi-i permise să se întoarcă la loc într-un murmur de admiraţie generală. Numai cei mai perspicaci

remarcară că Harry Lowden arăta o faţă îngheţată şi nu părea să participe la emoţia generală.

Andrew Lyndsay, la început primit cu suspiciune, întoarse asistenţa în favoarea lui cînd declară că nu-l cunoştea pe defunct şi că, după părerea lui, acest om trebuia să posede un paşaport. Văzîndu-se însă surprins de *miss* McCarthery pe scara „Lebedei Negre" se grăbise în prima încăpere ivită în cale. Nenorocul voise ca aceea să fie tocmai cea unde intrase *miss* McCarthery. El adăugă că avea intr-adevăr întîlnire cu sus-numita *miss* pentru raţiuni pe care nu credea necesar să le expună în public, fiindcă ele puneau in cauză interese superioare. Fiecare fu mişcat de discreţia acestui străin şi Imogène, emoţionată, înţelese că el voia astfel să-i salveze reputaţia. Văzu în asta prima mărturie oficială a iubirii lor, Cînd se întoarse în banca sa, îi adresă cel mai radios dintre zîmbete. Andrew îi răspunse printr-un salut uşor, care sfîrşi prin a cîştiga asistenţa.

Tyler şi Herbert Flootypol arătară cum, aflîndu-se în holul „Lebedei Negreşi auzind lovitura de armă, se grăbiseră la etaj, unde, găsind uşa odăii încuită cu cheia, reuşiseră" printr-un efort comun, s-o spargă spre a contempla astfel spectacolul oferit de un necunoscut şi de trupul domnişoarei McCarthery, leşinată. Ambii afirmară, la întrebarea anchetatorului, că erau convinşi de faptul că se aflaseră în faţa unui caz de ucidere in legitimă apărare. Jefferson McPuntish depuse mărturie ultimul. Cu el, Peter Cornway se simţea mai în largul său:

— McPuntish, aţi auzit istorisirile martorilor. Cunoaşteţi omul găsit mort în camera hotelului dumneavoastră ?

— Nu.

— Cum explicaţi intrarea lui fără a-l fi observat ?

— Nu mi-o explic.

Anchetatorul, pe care o veche duşmănie îl opunea dintotdeauna lui McPuntish, ţinu să profite de ocazie:

— Prin urmare în hotelul dumneavoastră se intră şi se iese ca într-o moară ?

McPuntish se făcu roşu ca un bujor:

— Atunci, Cornway, zi mai bine c-ar tre..*

— Domnule anchetator, vă rog...

m

Jefferson fu cît pe-aci să-l strîngă de gît de mînie C

— Atunci, domnule anchetator, spune mai bine c-ar trebui să vedem de la caz ia caz, nu să-mi discreditezi firma !

— Domnule McPuntish, îmi fac meseria şi mă mărginesc să constat că adăpostiţi oameni cărora le ignoraţi pînă şi prezenţa. Înţelegeţi că e cel puţin curios.

— Nu atît de curios pe çît e să vezi poliţia incapabilă să spună cine e acest om !

Replica era bună şi Cornway tăcu, dar ea se dovedea periculoasă, fiindcă poliţistul Tyler văzu în ea o critică publică la adresa Activităţii lui şi-şi promise să-l urmărească mai îndeaproape pe McPuntish ca să observe strict orele de închidere şi regulamentul cu privire la debitul beţivilor.

— Pe scurt, domunle McPuntish, nu ne puteţi spune nimic despre acest individ ?

— Ba da. Spun că nu era un gentleman.

— Ce ştiţi despre el ?

— Un gentleman n-ar fi avut prostul gust să se lase asasinat într-un hotel unde nici măcar nu consumase !

Toţi martorii interogaţi, anchetatorul îşi pregăti verdictul. El rezumă pe scurt faptele şi declară că *miss* McCarthery acţionase în stare de legitimă apărare. Acest mort fără acte de indentitate era cu adevărat un spion aflat în serviciul puterilor străine şi astfel, prin gestul ei, *miss* McCarthery adusese un serviciu Marii Britanii şi ţinea s-o felicite pentru asta. Adăugă că aducea pe această cale un omagiu prompitudinii poliţiei şi isprăvi ânunţînd că înmormîntarea defunctului va avea loc pe cheltuiala primăriei, deoarece nimeni nu cerea trupul ; apoi ridică şedinţa.

înainte ca Imogène să fi părăsit sala primăriei, Cornway o întilni din nou şi © felicită, şoptindu-i îa ureche c-ar fi o plăcere pentru el şi o datorie de onoare să-i dea cinci procente din suma pe care avea s-o primească de la Consiliul municipal pentru înhumarea victimei. Imogène n-avu timpul să protesteze, fiindcă Gowan Ross tocmai se grăbea către ea.

— Dragă *miss* McCarthery, întâmplarea m-a adus azi la Callander şi eram departe de a mă îndoi c-o să vă regăsesc trnasformată în eroina ! Vă rog să credeţi în admiraţia mea pentru curajul şi sîngele dumneavoastră rece !

Vexat, anchetatorul se retrase. I-ar fi plăcut ca *miss* McCarthery să-l prezinte acestui nou venit> care părea un om important. Văzîndu-l pe Gowan Ross, Imogène se gîndi imediat la Allan Cunningham.

— Domnule Ross ! Ce surpriză Credeam că aţi abandonat complet Callanderul şi pe prietenii dumneavoastră ! Domnul Lyndsay mi-a spus că v-aţi dus la Edinburgh ru domnul Cunningham !

— Aşa-i. Allan nu poate rezista perspectivei de a descoperi un fenomen în clomeniul music-hallului sau cabaretului. L-am însoţit ca să-l împiedic să-şi irosească vacanţa şi să-l oblig să respire minunatul aer de Callander, dar s-a pierdut în chinezeriile unul contract Care trebuie încheiat şi nu se va întoarce înainte de două-treî iile. Sper, *miss* McCarthery, c-o să-mi povestiţi aventura dumneavoastră punct cu punct, astfel ca s-o pot povestii şi eu la clubul meu din Londra.

Confuză, Imogène avu un gîlgîit de rîs care păru să-l tulbure profund pe Gowan Ross şi scoţiana, fermecată^ se întrebă o clipă dacă nu çumva el era cel îndrăgostit de ea. Pe această scenă sosi şi Andrew Lyndsay şi cei trei ieşiră din primărie.

In vreme ce Imogène era condusă acasă de către cet doi bărbaţi, Gowan ceru permisiunea să-i părăsească 3 clipă pentru a-şi cumpăra ţigări. De îndată ce acesta se îndepărtă, Andrew, cu o voce plină de tensiune, o rugă pe Imogène să-i acorde cit mai repede o întîlnire, fiindcă avea să-i mărturisească lucruri importante. Tulburată, *miss* McCarthery — ghicind ce Lyndsay se hotărise în sfîrşit să-i mărturisească iubirea lui — îşi pierdu capul. Bîlbîi deci un ,,da' care nu fu deloc clar în privinţa termenului, aşa că Andrew, zărindu-l pe Ross reapărînd, se grăbi să-i propună o întîlnire peste două ceasuri, pe drumul Kilmahogului, la ieşirea din Callander. Avea s-o aştepte acolo negreşit.

Prea emoţionată ca să-i răspundă, Imogène se mulţumi să încuviinţeze cu un semn din cap. Era atît de bucuroasă, încît nu auzi nimic din ceea ce debita Ross. In faţa uşii îşi luă rămas bun destul de brusc de la însoţitorii ei, fiindcă timpul în care avea să fie singură ca să se reculeagă şi să se gîndească la viitorul ei imediat, i se părea lung.

Andrew Lyndsay îşi aştepta amica pe drumul Kilmahogului apr oape de cărarea ce ducea către păduricea unde Imogène, din vina lui Flootypol, fusese cît pe-aci să-şi termine zilele în lacul Vennachar. Andrew i se çâru domnişoarei McCarthery grozav de nervos. Ea puse această stare de febrilitate pe seama emoţiei, ea însăşi nu prea simţindu-se în largul său.

— Vă mulţumesc, *miss* c-aţi venit..,

— Nu era normal, Andrew ?

— Totuşi, e foarte amabil ca dumneata... Unde ţi-ar plăcea să mergem ?

In speranţa că va crea un climat care să-i fie încă şi mai favorabil (iubirea neputînd decît să cîştige amestecîndu-se cu puţină admiraţie), Imogène îi propuse să meargă pe drumul care ducea spre lac. Ca doj. îndrăgostiţi la prima întilnire, ei cobcrîră spre păduríce, umăr la umăr, fără să rostească o vorbă. Scoţiana se gîndea că amicul e: avea ca şi ea, gîtul uscat. Cînd ajunseră pe malul ape, la adăpost, Imogène luă o figură tragică şi anunţa spectral:

— Aici e !

— Poftim ?

Niţeluş şifonată, *miss* McCarthery pronunţă înţepat:

— Aici e locui unde am căzut în lac...

— A, da,..

Ea-şi explică această indiferenţă şocantă prin faptul că Andrew trebuie să repete frazele solemne care-i erau adresate şi că era prea plin de gîndurile lui ca să-şi mai poată fixa atenţia asupra altui subiect.

— Ne aşezăm ?

— Cu plăcere.

O ajută să ia loc la rădăcina unui copac, la scurtă distanţă de apa al cărei clipocit dădea o notă clară acelei după amieze însorite.

— *Miss* McCarthery, ceea ce vreau să-ţi mărturisesc e greu de exprimat şi nu ştiu cum să încep...

— Pur şi simplu lasă-ţi inima să vorbească, Andrew...

— Inima mea ? A, da !... Sigur... într-adevăr... Dragă, dragă prietenă, pot să mă mindresc cu faptul că ai penţru mine ceva mai multă simpatie decît pentru orice trecător ?

— Poţi, Andrew...

— Mulţumesc... Am nevoie ca să mă remontez să mă pot baza pe... aş îndrăzni să zic... pe afecţiunea dumitale ?

— Îndrăzneşte, Andrew...

— Mulţumesc ! Uite... *Miss* McCarthery, sînt nemaipomenit de neliniştit !

— Neliniştit ?

— De ce se afla acest bărbat în odaia mea ? Iţi dai seama că nu cred o vorbă din ceea ce i-am povestit anchetatorului ? Individul ăsta a intrat dinadins în odaia mea şi e sigur că m-aştepta ca să mă omoare.

— Să te omoare ? Dar de ce, pentru Dumnezeu ?

— Fiindcă, mai mult ca sigur, aparţinea vreunei bande care ne pîndeşte de< cînd am venit la Callander... Cum m-au văzut adesea cu dumneata, trebuie să-şi închipuie că sîntem asociaţi... Şi cum au încercat să te omoare pe dumneata, s-au hotărît să mă lichideze şi pe raine... Nu mă pot obişnui cu gîndul ăsta...

Decepţia Imogenei era adîncăPutea ea să conteze pe sprijin în viaţă din partea unui om care, sub aparentele energice, se dovedea a fi un plîngăcios ? Sec, observă:

— Mă surprinzi, Andrew... Mi te închipuiam din alt aluat... Mai exact, ce speri de la mine ?

— Să m-ajuţi să fug !

— Să fugi ? ! Iată un cuvînt care nu intră în vocabularul meu şi pe care nu cred să-l fi auzit vreodată în casa tatălui meu. In plus, permite-mi să fiu uimită că, evaiuînd gravele ameninţări care apasă asupra noastră, te poţi gîndi să abandonezi în această primejdie o femeie pe care-o iubeşti !

— Aşa-i, draga mea Imogène, ai dreptate ! Dar speram că vom pleca împreună...

— îmi pare rău, Andrew, dar pe mine nu conta ! O McCarthery nu renunţă la ceea ce are de făcut !.. Nu-ţi ascund că mă decepţionezi, Andrew...

— Nu-ţi ieşi din fire, Imogène !

— Nu^mi ies... Pur şi simplu sînt niţel tristă... Dacă ţii atît de mult să pleci, de ce nu-ţi iei valizele şi să te urci în tren ?

— Am şi fost la gară, dar am avut impresia câ sint urmărit !

— Atunci închiriază o maşină !

— M-am gîndit, dar asta ar însemna să afle chiar toată lumea, mai ales că, în faţa garajului la care m-am dus, erau o mulţime de oameni care n-aveau ce face acolo...

Andrew minţea şi Imogène ştia asta. Totul era fals în el: atitudinea, gesturile, vocea. Tremura, fără nici o îndoială. dar pentru alte motive decît cele invocate. *Miss* McCarthery înţelegea, cu amărăciune, că Lyndsay nu se gindise niciodată să-i propună să devină soţia lui. Simţea cum o năpădeşte furia gîndindu-se la rolul caraghios pe care-l jucase. Era ceva în memoria care încerca să prindă formă, dar n-ajungea să-şi dea seama despre ce e vorba.

— Nu-mi refuzi serviciul pe care ti-l cer, nu-i aşa, Imogène ? Pari foarte bine apărată... Ba da, ba da, am eu antenele mele.-. Cu dumneata n-aş risca nimic... Am putea ajunge la Londra. Şi acolo ne-am putea relua întîlnirile... Sînt singur, draga mea prietenă, de mulţi ani şi, dacă — în ce te priveşte — nu-ţ sînt indiferent... poate că împreună.-.

în acea clipă Imogène îşi aminti de *sir* Henry anunţînd-o că va cere să se supravegheze discret gările şi drumurile. într-o clipă văzu adevărul gol-goluţ şi-şi dădu seama cît fusese de* proastă. Se crispă ca vocea să n-o dea de gol şi zise cu un calm derutant:

— Eşti un mincinos dat dracului, Andrew Lyndsayi î Aia nu sînt amicii omului pe care l-am lichidat eu, aia e poliţia ! Nu ştii cum s-o ştergi din Callander cu documentele pe care mi le-ai şterpelit ! Da, Andrew Lyndsay. cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt mai sigură că eşti cea mai mare canalie pe care am putut s-o întîlnesc !

— Dar... dar. Imogène...

— Complicele dumitale nu ţi-a intrat în cameră din intîmplare. Venea să ia mapa pe care trebuia să i-o dai s-o ducă ! Cînd mă gîndesc ce comedie ai îndrăznit să joci faţă de mine..Să spui că mă iubeşti

— Eu, ?! Dar nenorocită de babă isterică, tu, tu eşti cea care te-ai agăţat de gîtul meu ! Tu mă iubeşti ! Dar nu te mai uiţi şi-n oglindă ? Doamne, ce m-ai mai făcut să rid cu fiţele tale de pisică în călduri !

— Taci din gură, ticălosule !

— Te crezi neînţeleasă, hai ? Păi biata dobitoacă, ştiam totul despre tine, tot ! Trebuie să fii un englez timpit ca să încredinţezi o asemenea misiune unei scoţiene pe jumătate ramoltiă, căzută în vîrsta copilăriei !

Prostită sub avalanşa de invective şi batjocuri, Imo.gène nu mai avea în cap decît un gînd: să nu plîngă în faţa acestei canalii. Se ridică anevoie. El o imită. Neştiind prea bine ce spune, ea bolborosi:

— Te... te credeam scoţian...

— De-aia nu mai pot eu ! Află că sînt dintr-o ţară unde sînteţi urî ţi şi dispreţuiţi de-a valma, toţi englezii, scoţienii, galezii cu toate egoismele şi vanităţile voastre şi o să vină o zi cînd o să vă facem să ne lustruiţi pantofii ! Pricepeţi ? Să ne lustruiţi pantofii !

— Au mai încercat şi alţii...

— Noi o s-avem tot timpul s-o facem ! Pin-atunci o să mă ajuţi s-o şterg de sub nasul paznicilor pe care i-a plasat *sir* Wardlaw pe urmele mele, fie de pe şosea, fie cu trenul ! Trebuie să duc planurile avionului Campbell 777 !

— Deci mapa e la dumneata ?

— P§i altfel cum ! Ia uită-te aici !

Şi, cu un gest dispreţuitor, Andrew scoase din buzunar faimoasa mapă marcată T-34 şi o flutură pe suc nasul Imogènei, ceea ce avu efectul unei cape roşii plimbată prin faţa ochilor unui taur în arena ! Imogène avu o reacţie demnă de o fiică a Highlandsului: cu o mişcare agilă recupera mapa şi fugi cit putu de repede. Lyndsay, deconcertat o clipă, îşi reveni şi se luă după ea Aflată la vîrsta de cincizeci de ani; miss McCarthery avea însă mai multă inimă decît suflu. Pricepu foarte repede că celălalt avea s-o prindă înainte de a ajunge la drum. Atunci, instinctiv, fiindcă scăpase deja de la moarte prima oară, îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre malul lacului. Cind fu lingă apă, avu răgazul să se aplece şi, lăslnd preţioasa mapă, apucă un bolovan, îl ridică deasupra capului cu greu şi începu să-l legene ca să-i imprime o mişcare, cînd Andrew îi sări de gît. Din toate puterile, Imogène nu mai avu vreme decît să-i trîntească bolovanul în cap adversarului său. văzu fruntea aceluia cedînd sub puterea şocului şi sîngele inundînd faţa mizerabilului, care scoase o exclamaţie. Pe moment, Imogène nu fu în stare să-şi explice satisfăcător ce fusese: uf, huf, euf, of ?... Dar era convinsă că nu fusese în nici un caz ura !.. Legănîndu-se ameţit, Andrew se dădu înapoi spre lac şi, alunecîndu-i piciorul, căzu în apă pe spate şi nu se mai ivi la suprafaţă.

Cînd fu sigură că Andrew Lyndsay părăsise, la rîndul lui, definitiv partida, Imogène vru să scoată un urlet de victorie ca ecou al celor ce ţîşniseră în urmă cu şase veacuri din piepturile scoţienilor văzîndu-i fugind pe englezi la Bannockburn, dar nu mai avu răgazul s-o facă, fiindcă, o lovitură în moalele capului, o trimise şi pe ea, lipstă de sentimente, cu nasul în ţarină,

CAPITOLUL VIII

Intorcîndu-se în lumea noastră, prima fiinţă pe care-o văzu Imogène fu Herbert Flootypol, care se aţinea în laţa ei, părînd să-i pîndească învierea cu o ditamai Scurtătură în mînă. *Miss* McCarthery schiţă un suris de compătimire la gîndul că poliţiştii nu voiseră s-o creadă cînd îl denunţase pe galez ca fiind agresorul ei. Regretă că nu le poate lăsa un mesaj care le-ar fi produs remuşcări pentru tot restul vieţii, dar, ca fiică de soldat care ştie că poţi muri neştiut în avanpost, îşi strînse puterile spre a răcni la Flootypol:

— Ce-aştepţi ca să mă lichidezi ?

— N-am deloc de gînd. Cred chiar c-o să ne înţelegem foarte bine...

Imogène nu se lăsă însă trasă pe sfoară. Evident, acela folasea o astfel de metodă fiindcă se temea de urletele ei. De altfel se şi potrivea cu aerul lui făţarnic. Precis avea să facă aşa ca s-o strîngă de gît înainte de

a ajunge la vreo înţelegere, cu condiţia ca ea să-l lase s-o facă şi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, nu-şi invidia deloc starea. Cu scopul de a face să se dezvăluie, Herbert îşi sprijini bîta de un copac şi *miss* Imogène îşi strînse pleoapele pentru ca asasinul să nu vadă strălucirea de triumf din ochii eiCînd se află în picioare îl rugă, cu cea mai mare ipocrizie din lume, să stea cu spatele la ea ca să se poată aranja. O făcu, dobitocul ! *Miss* McCarthery înşfăcă alunei parul cu o mînă hotărîtă şi, descoperind plăcerile sălbatice ale legii talionului, îl abătu din toate puterile asupra căpăţînii galezului, care se prăbuşi pe dată în iarbă. Ea regretă atunci că individul îşi păstrase eternul melon, dar n-avu curajul să i-l scoată şi, fără să mai insiste, o apucă pe drumul Callanderului.

Tocmai ajungea la primele case, cînd se opri brusc, amintindu-şi de mapă. Oare unde era ? Negreşit în surtucul lui Flootypol ! Ce proastă fusese să nu-l scotocească ! Atunci, cu riscul de a-i, mai da vreo două în cazul cînd îşi revenise în simţiri, o luă îndărăt, considerînd că n-are dreptul să renunţe la documente. Înainte de a intra în pădurice, se înarmă cu ditamai ciomagul. Cu paşi furişaţi, cu ochii la pîndă şi urechile ciulite, se întoarse la teatrul primei sale bătălii, dar asta fu doar spre a constata că victima dispăruse, iar mapa o dată cu ea... Fără îndoială, galezul, reyenindu-şi în simţiri, se ascunsese — ori, şi mai bine — complicii lui, consderîndu-l în dificultate, îl aruncaseră în lac ! Imogène încercă o curioasă părere de rău. pe care o puse pe seama noilor greutăţi ce avea să le întîmpine spre a combate indivizi pe care nu-i cunoştea la faţă, în vreme ce mutra lu Herbert Flootypol îi devenise aproape familiară.

Archibald McClostaugh, în dispreţul unei tradiţii pînă atunci respectată de toţi, cu stricteţe, tocmai era pe punctul de a se hotărî să trişeze spre a încerca să vină In ajutorul bietelor „negre", fiindcă altminteri n-avea să ajungă niciodată la mat în trei mutări cum pretindea profesorul care ţinea rubrica de şah 111 „Times". Tocmai întindea mîna, cînd Tyler îl salvă de la delict mtrînd: ;
— Şefule...

Archie ridică ochii spre slujbaşul săuI — Ea-i aici !

McClosttaugh nu întrebă despre cine-i vorba, aerul disperat al lui Samuel o adevrea îndestul. Considera sosirea domnişoarei McCarthery ca o pedeapsă a Cerului, trimisă spre a-l pedepsi imediat pentru ceea ce era cît pe-aci să îndrăznească să facă. De altfel, nici n-avu vreme să caşte gura, fiindcă Imogène pătrunsese cu hotărîre în birou.

— Aschibald McClostaugh, oare eşti mai greu de văzut decît primul ministru alcoroanei ?

Resemnat, şeful de secţie se mulţumi să răspundă:

— *Miss*, avem impresia că eu conduc postul de poliţie din Callander. şi, ca orice cetăţean al Regatului Unit, sînt stăpîn la mine-acasă ! Se pare că judec greşit, deoarece aici se intră ca într-o crîşmă, fără să mi se ceară voie. Trebuie totuşi să vă mulţumesc că v-aţi lăsat anunţată de Tyler, precauţie de altminteri inutilă ! llesgur, aţi venit să-mi anunţaţi vreo nouă crimă !

— Nu.

I — Uluitor ! S — Două.

! Tyler scoase un fel de mîrîit şi trebui să se aşeze, în \reme ce Archie păli. Văzîndu-le emoţia, Imogene pPeciză:

— Dar de a doua nu sînt sigură, fiindcă trupul a dispărut.

— Luciu neprofesionist, *miss* McCarthery. De altfel, sînt convins că-l veţi prinde iar şi pe al doilea... Pot să-mi permit să vă întreb în legătură cu persoana domnului pe care l-aţi expediat intr-o lume mai bună ?

— Andrew Lyndsay. Locuia la „Lebăda Neagră". De pe scaunul lui, Samuel repeta prosteşte:

— Nu se poate... nu se poate...

Suav, McClostaugh îi atrase atenţia musafirei lui asupra stării poliţistului:

— Acest amărît de Tyler nu se obişnuieşte cu felul modern de a-^ţi petrece concediul ! Dar nu vă fie teamă, *miss,* o să se călească el ! Şi deoarece asta nu vă stînjeneşte activităţile de vacanţă...

îşi luă notesul şi creionul:

— Să zicem deci: Andrew Lyndsay, rezident la „Lebăda Neagră". V-aţi certat cumva cu Jefferson McPuntish ?

— Nu, de ce ?

— Păi. văd că sînteţi pe cale să-l faceţi să-şi piardă clientela... şi trupul ?

— In lac.

— Perfect. Tyler, ar fi bine să dai sfoară să fie pescuit... Aş îndrăzni să vă rog, *miss*, să-mi mărturisiţi cu ce armă aţi pus caPăt existenţei acestui domn ?

— Cu un bolovan.

— Aşa cum a folosit David pentru Goliath... Şi, natural, imediat după, l-aţi şi înecat...

— O, nu, s-a înecat singur, fiindcă atunci cînd i-am crăpat dovleacul, şocul l-a făcut să cadă în apă.

— Ce poate fi mai firesc ? Şi al doilea ?

— în ce-l priveşte pe al doilea, v-am spus, nu sînt sigură...

— Atunci s-aşteptăm... A ! încă un detaliu, dacă nu vi se pare că abuzez... Nu mă îndoiesc, miss, că aţi avut un motiv valabil ca să-l eliminaţi pe acest domn Lyndsay. Aţi fi lotuşi amabilă să mi-l revelaţi şi mie ?

— Mi-a furat o scrisoare şi...

Tyler sări de pe scaun. Şeful îl apostrofă:

— Ei, Samuel, ce-i cu tine ? *Miss* McCarthery are o metodă mai originală de a intra din nou în posesia corespondenţei sale, asta-i tot ! Nu văd de ce eşti atît de emoţionat... Cheamă mai bine Edinburghul de la telefonul de-alături ca să-i pui pe ăia la curent şi să mă scap degrabă de orice responsabilitate.

Abia după vreo două ceasuri, Edinburghul catadixi să răspundă că fusese deja înştiinţat şi că-l ruga pe Archibald McClostaugh să închidă ochii, fiindcă se dovedise că această nouă victimă, la fel de misterioasă ca şi prima, nu se numea Lyndsay, dar ea un tip cunoscut ca spion, iar poliţia secretă umbla de mai multe luni să-l prindă în flagrant delict. I se spuse chiar că *miss* McCarthery ar fi făcut bine să continue în acest fel, spre a curăţa Anglia de toţi agenţii duşmani de pe teritoriul său.

Ziua era pe sfîrşite. Imogène, eliberată de McClostaugh, care o rugă să accepte felicitările sale, se întoarse acasă puţintel ostenită. Nu păstra, din aventura ei, decît o migrenă violentă. Se hotărî să se culce fără să cineze, dar ţinu să-i trimită un cuvinţel lui Nancy Nankett, ca s-o înştiinţeze despre ultimile evenimente:

„Draga mea Nancy, Mă felicit că mi-am refuzat întotdeauna această modă ridicolă a părului scurty fiindcă, neîndoielnic, datorez viaţa faptului de a fi rămas fidelă cocului. Imaginează-ţi..."

Pescarii descoperiră trupul faimosului Andrew Lyndsay în zori şi alergară să-l înştiinţeze pe Tyler, pe care-l obligară să se scoale. Doctorul Elscott trebui, la rindul lui, să se extragă din pat spre a examina trupul transportat la Cornway, care nu mai ajungea să-şi ascundă jubilaţia după ce afla că acesta era un nou client al domnişoarei McCarthery. Doctorul declară că tipul examinat de el cu multă grijă era mort înainte de a cădea în apă, că va dresa un raport lui McClostaugh şi să fie ei buni, pentru moment, să-l lase în pace şi să-i permită să termine liniştit cele cîteva ceasuri de odihnă la care teoretic avea dreptul, la fel ca toti supuşii Graţioasei Sale Majestăţi.

Practicianul o dată plecat, anchetatorul îşi rezervă plăcerea de a telefona primarului spre a-i anunţa noutatea şi a-l avertiza că ancheta va avea loc la ora două în aceeaşi zi, în sala primăriei ; Apoi îl alertă pe McPuntish, căruia fu bucuros să-i tulbure dimineaţa şi, fluierînd un cîntecel vesel, începu să-şi aleagă scîndurile spre a fabrica sicriul.

în acest timp, poliţistul, scîrbit, se îndrepta spre „Mîndrul Highlander" ca să-şi înece amarul în băutură, cu care ocazie îi puse la curent cu afacerea pe Ted Boolitt şi pe nevastă-sa. Thomas, băiatul de prăvălie, ducîndu-se să caute săpun negru la băcănească, îi povesti ceea ce tocmai auzise. Pe dată, " Elisabeth McGrew îl luă pe bărbatu-său drept prim confident şi, cum auditoriul i se părea niţel cam leşinat, alergă pe la negustorii din vecini.

Imogène dormea încă în vreme ce tot Callenderul comenta noua ei ispravă. Dar entuziasmul din ajun trecuse cu totul. în opinia publică se considera că *miss McCarthery* exagera şi cei mai rezonabili declarau că ţinutul loi" avea să fie copleşit de o reputaţie nefavorabilă pentru turism. Pe scurt, gloria fiicei căpitanului din Armata Indiilor pălea puţin cîte puţin, făcînd loc unei desolidarizări care. deşi încă şuşotită, nu era mai puţin generală graţie eforturilor doamnei McGrew. care n-o iertase deloc pe miss McCarthery pentru succesul reputat chiar în magazinul ei.

Departe de a bănui discuţiile al căror obiect era, Imogène se trezi şi, ca de obicei, bustul lui *sir* Walter Scott ii apăru imediat în faţa ochilor. îi zîmbi, simţindu-se din ce în ce mai mult sora eroinelor lui. *Miss* McCarthery trîndăvi puţin în pat, estimînd că-şi putea permite această destindere după evenimentele din ajun. O umbră de regret o cutreieră visînd la Andrew Lyndsay, la care, pentru o clipă, se putuse gîndi ca la un eventual soţ. Dar nu-i plăcea să întirzie în păreri de rău. De altminteri, acest mizerabil îi mărturisise, înainte de a încerca s-o ucidă, că nu era autorul biletului de amor pe care-l găsise în poşetă. Atunci cine să fi fost ? De-acum înainte alternativa se dovedea dintre cele mai simple: sau Gowan sau Allan. Dacă inima domnişoarei McCarthery dorea ca acesta să fie Allan, bunul simţ susţinea c-ar fi vorba de Gowan. Revăzu ca aevea chipul său rotunjor de grăsuliu cumsecade, căruia prezenţa anchetatorului şi emoţia adevărată îi tulburau trăsăturile. Evident, n-avea nimic dintr-un Făt Frumos, dar, la vîrsta ei, Imogène ştia bine că nu poate cere imposibilul.

în vreme ce-şi făcea toaleta, *viiss* McCarthery se gîndi, nu fără vanitate, că tot Callanderul trebuie că aprecia cu mîndrie noua vitejie a celei pe cale de a deveni cea mai celebră dintre copiii săi. îşi promise să-şi ofere satisfacţia unei noi vizite la băcănia Elisabethei McGrew. In această fericită dispoziţie, ajunse în bucătărie, unde doamna Elroy o apostrofă mai înainte chiar de a-i ura o zi bună:

— Ei, se pare c-ai mai făcut una boacănă ieri seară ! rSînteţi deja la curent ?

— Păi cum altfel ! Tot ţinutul vorbeşte de asta ! Cei care ştiu că lucrez la dumneata vin ca muştele ca să *încerce* să obţină informaţii în plus !

Miss McCarthery, încîntată de aceste sentimente manifestate pe marginea vitejiei sale, luă un aer modest ca să declare:

— Da, am avut noroc...

— Poate la Londra asta s-o numi noroc, dar la Callander se spune că nu-i bine să-ţi ucizi aproapele cu atîta îndîrjire !

— Dar sînt duşmanii Angliei !

— Ei bine, lasă-i pe cei care sînt de meserie să se ocupe de ei ! Eu te întreb cu ce seamănă o domnişoară de familie bună care dă cu bolovani pînă omoară omul ? Totuşi, mă pun chezaş că n-ai fost crescută astfel !

Imogène, enervată de atîta lipsă de înţelegere, se abţinu s-o pună la locul ei pe proasta asta bătrînă şi tăcu, apreciind că nu era de demnitatea ei să angajeze o controversă cu o fiinţă atît de mărginită şi pe un subiect care-i scăpa complet. Doamna Elroy, punînd această tăcere pe seama unui sentiment de vinovăţie, vru să-şi deguste triumful:

— în orice caz, nu-i o situaţie dintre cele mai recomandabile pentru cineva ca mine, despre care nu s-a bîrfit niciodată nimic, să-şi murdărească reputaţia servind o persoană care face să se vorbească despre ea mai mult decît de monstrul din loch Ness ! *Miss* Imogène, eu îţi spun ce cred ! Dacă ai de gînd să continui, e bine să mi-o spui de-acum, ca să plec numaidecît, adică înainte ca focul să ajungă deasupra acestei case !

Un ţîrîit imperios al soneriei o scuti pe *viiss* McCarthery de răspuns. Factorul aducea poşta şi Imogène crezu că e victima unei halucinaţii zărind printre prospecte şi ziare faimosul ei plic marcat cu T-34 ! Ce însemna asta ? ! Totuşi nu mortul era cel care-l da înapoi ! Atunci ? Complet pierdută, Imogène n-o mai asculta pe doamna Elroy, can\ jignită se închise într-o tăcere ostilă. Asemeni unui automat, *mss* McCarthery urcă în odaia ei spre a încerca să găsească o soluţie la această nouă enigmă. Putea ea să admită că ticălosul de galez, tremurînd de spaimă să nu fie arestat, îi reexpedia plicul compromiţător sperînd să i-l ia înapoi pe urmă ? In acest caz, el ştia de absenţa lui *sir* Wardlaw ? E adevărat că şi Lyndsay fusese la curent cu .îsta...

Renunţînd la rezolvarea problemei care se dovedea a fi insolubilă, *miss* McCarthery îşi cusu plicul la corsaj spre a da iluzia unui bust pe care-l ameninţa bătrîneţea. Apoi, potolită, se hotărî sa facă un tur prin Callander spre a gusta cîteva rămăşiţe din popularitatea al cărei parfum o îmbăta.

Elisabeth McGrew mărturisea clienţilor şi bărbatului ei că, dacă părinţii săi ar afla că se poartă precum *miss* McCarthery, s-ar răsuci în mormînt ! Cine ştie, poate chiar ar fi în stare să iasă de-acolo şi să vină s-o caute ! Dacă această perspectivă macabră impresionă profund pe doamnele Plury, Frazer şi Sharpe, ea păru, dimpotrivă, să deschidă orizonturi radioase domnului McGrew, care, de la casa unde şedea, remarcă:

— Ar fi primul serviciu de calitate pe care mi l-ar putea face !

Elisabeth tăcu o clipă, ca să-şi recapete respiraţia, întreruptă de această afirmaţie scandaloasă şi defăimătoare. Apoi, plină de vigoare şi dînd pe dinafară de ciudă, se întoarse către soţul ei:

— William McGrew...

Dar era scris ca băcăneasa să nu poată repurta asupra băi-batului ei o victor ie pe care ar fi vrut-o decisivă şi publică, fiindcă Imogène, intrînd în prăvălie, împinse în plan secund cearta conjugală a familiei McGrew.

Bună ziua, doamnelor. Bună ziua, domnule McGrew.

Numai băcanul răspunse:

— Bună ziua, *miss* McCarthery... Continuaţi să aduceţi puţină animafie în orăşelul nostru, aşa se zice !

Arţăgoasă, băcăneasa interveni imediat spre a-şi împiedica adversara să marcheze puncte i

— E adevărat că aţi mai omorît unul ?

Flatată de această atenţie, asupra sensului căreianu era în cunoştinţă de cauză, Imogène se lansă într-o istorisire dramatică a încurcăturilor ei cu Andrew Lyndsay, dar Elisabeth, simţind pericolul, adică feţele pasionate ale clientelor ei, atacă întreruPînd-o grosolan pe eroină ;

— Dacă vă interesează părerea mea, *miss* McCarthery — şi fie zis asta fără supărare — o per soană respectabilă nu-şi pune mintea de două ori ca să sufere un necaz ca ăsta. Iar dacă şi-o pune... e de bănuit că-şi poate pierde chiar şi propriul cap î

Indignată, Imogène se cabră:

— Ce vreţi să insinuaţi cu asta, doamnă McGrew ?

Ostilităţile erau declanşate şi clientele îşi trecură limba

peste buze în aşteptarea gîleevei.

— Nu insinuez nimic, *miss* McCarthery, dimpotrivă, spun limpede că cele care caută niţel cam mult compania bărbaţilor, cele care nu se tem să-i urmeze prin colţişoare ferite, nu trebuie să se mai mire de ce li se întîmplă !

— Doamnă McGrew !

— *Miss* McCarthery, nu e pentru prima, dată cînd fetele din Callander se întîlnesc cu bărbaţii la adăpost de priviriri indiscrete, numai că, în general, aceste fete sînt mult mai tinere ca dumneata...

Clientele aprobară dind in cap, fiindcă remarca se dovedea a avea fiere după placul lor De altfel, vederea Imogènei complet năucită de şocul neprevăzut, le făcea să in partea celei ce triumfa, care, asigurată de sprijin mora), continuă:

— ...Dar e pentru prima oară cînd una din ele îşi omoară complicele !

— Doamnă McGrew, eşti o insolentă !

— Şi dumneata eşti fără ruşine, *miss* McCarthery, şi dacă-mi d^i voie sa spun cu voce tare ceea ce fieearc deaici gîndeşte pentru sine, so pune întrebarea de ce nu te-a aruncat încă în temniţă Archibald McClostaugh ? !

— Adevărul, doamnă McGrew, este că dumneatp eşti o geloasă !

— Geloasă ? ! Aş vrea şi eu să ştiu de ce, de-o pildă ?

— Fiindcă bărbaţii nu s-au uitat niciodată la dumneata !

Băcăneasa avu un rîs triumfător i

— Poate că nu s-au uitat, dar există totuşi unul care m-a ales ! . *

McGrew mormăi în tăcerea care se lăsase *i*

— Asta, Elisabeth, tocmai din pricină că nu m-am uitat...

Indignată de acest ajutor neaşteptat oferit duşmanului, doamna McGrew se răsti la adversarul neglijabil:

— Tacă-ţi fleanca !

Şi, întorcîndu-se spre Imogène)

— ...In vreme ce pe dumneata, după ce te-au privit, n-au mai simţit nevoia să se însoţească pe veci cu o fiinţă de teapa dumitale. ïar eu zic. văzind ce se întîmplă, că bine au făcut !

Doamna Frazer îi veni în ajutor punctînd în chip laş şi ticălos victoria printr-o insinuare făcută cu voce acrişoară:

— Afară doar dacă nu erau candidaţi la un avort prematur !

La fel cum englezii la Bannockburn, surprinşi de noua tactică a scoţienilor, cedaseră panicii, *miss* McCarthery, derutată de trădarea pe care n-o prevedea, pierdu teren şi. bîlbîind cîteva nobile cuvinte de dispreţ cărora prea vizibila ei derută le ştergea, orice însemnătate, părăsi băcănia printr-o retragere grăbită şi fără glorie. înainte de a închide uşa, mai avu timp s-o vadă pe Elisabeth, care-şi apostrofa soţul:

— Şi acum, William McGrew, ce-ar fi să-mi explici mai exact ce-ai vrut să zici în legătură cu părinţii mei ?

Doamna Elroy era încă acolo cînd Imogène se întoarse acasă şi ea fu grijulie să nu i se ghicească înfrîngerea în luptă. Dar, din păcate, menajera şi fusese înştiinţată. *Miss* McCarthery se duse direct în odaia ei şi se încuie cu cheia. Imogène era tot ce vrei, dar nu era rea şi această femeie puternică, pe care nici un pericol, nici o acţiune n-o făcea să dea înapoi, se dovedea dezorientată ca o copiliţă izbindu-se de meschinăria concetăţenilor ei. Acum realiza ea măreţia meseriei pe care şi-o asumase cu titlu efemer, Neînţelegerea, dispreţul, hîrdăul de ură se dovedeau a fi partea acestor eroi necunoscuţi ai Serviciilor Secrete britanice. în faţa prostiei vindicative a doamnei McGrew simţise nevoia să-i strige că, omorîndu-i pe acei bărbaţi care

M« nUiseră la viaţa ei, apărase chiar existenţa acelor bhI it oare nenorocite şi, prin asta, a milioane de englezi ! l)ar tăcuse ca să rămînă fidelă jurămîntului său. Trebuia Bă. rămînă ignorată sub aspectul ei de luptătoare pentru Coroană. Recîştigîndu-şi curajul piin această scurtă incursiune pe tărimurile povîrnite ale devotamentelor anonime, Imogène, redevenită complet stăpînă pe ea însăşi, examina îndreaproape gravura lui Robert Bruce, căreia, de altminteri, îi cunoştea şi cu sufletul fiecare detaliu, şi murmură:

— . In aceste cliPe, Robert, înţeleg că eroii sînt închinaţi singurătăţii...

Se auzi un ciocănit la uşa camerei, dar *miss* McCarthery. care-o asimila pe doamna Elroy cu femeile proaste din Callander, nu se simţea încă în stare să susţină o conversaţie cu ea. întrebă deci în chipul cel mai arţăgos: , — Ce-i ?

Prin grosimea uşii, doamna Elroy răspunse:

— E un domn care vrea să-ţi vorbească.

— Ţi-a spus numele ?

— Cred că Ross.

— Să aştepte în salon, cobor într-o clipă !

Se auzi pasul greoi al bătrînei Rosemary coborînd scrara. Gowan Ross ? Oare ce voia ? Venea şi el să-i reproşeze moartea amicului sau ? Avea să se dezvăluie drept complice al spionului căzut ? Ori dimpotrivă, în naivitatea lui fusese surprins ca şi ea ? Printre aceste întrebări bulucindu-i-se în minte, percepu şi o voce mititică şoptindu-i că Ross, debarasat de cel pe care-l considera rivalul lui, dorea să-i mărturisească faptul că el era autorul biletului, amoros şi să-i declare c-o iubea. Imogène, superbă şi sigură pe ea, ducîndu-se în salon, nu mal semăna prin nimic cu domnişoara nenorocită doborîtă de ingratitudinea femeilor din Callander şi care, cu cîteva clipe mai înainte, urca pe furiş în odaia ei.

La vederea ei, Gowan Ross se extrase cu oarecare greutate din fotoliul în care-l instalase doamna Elroy. Cînd izbuti s-o facă, se grăbi, cu braţele întinse, către gazda lui:

— Dragă *miss* McCarthery... am aflat în dimineaţa asta..; ce lucru înspăimîntător... sînt. nu ştiu cum aţi... aţi reuşit... s-o faceţi ! Nu mă îndoiam că...

Emoţia îl făcea să se bîlbîie de-ţi făcea milă şi Imogène, invadată de un val de simpatie în faţa acestui semn de interes. îi vorbi cu bunătate:

— Potoliţi-vă, dragă domnule Ross ! Să ne aşezăm.

— Da.:, bineînţeles... cu plăcere... Sînt atît de fericit să vă regăsesc sănătoasă şi apărată !

Imogène refăcu istoria dramatică a ceea ce se întîmplase între ea şi Lyndsay. Se arătă patetică la limită şi Gowan, cu ochii zgîiţi, cu gura căscată, îi sorbea cuvintele. Cînd ajunse cu povestea la episodul atacului prefăcut al lui Flootypol, Ross nu-şi mai putu stăpîni indignarea şi, ridicîndu-se dintr-un salt, agitîndu-şi braţele cam scurtuţe, strigă:

— *Miss* McCarthery, dacă-mi permiteţi, mă duc să boxez cu individ al ăsta !

— Potoleşte-te amice ! E prea puternic... pentru dumneata... pentru noi... cel puţin pentru moment... Trebuie să acţionăm discret şi să folosim viclenia contra viclenie... Eu n-am martori şi el poate povesti ce vrea..;

— Canalia !

— Dar dumneata, domnule Ross, ce crezi despre răposatul Andrew Lyndsay ?

Gowan afirmă că-l întîlnise pe Lyndsay la clubul lui si că atracţia lor reciprocă se născuse dintr-o pasiune comuna pentru pescuit. Nu ştia nimic despre el şi era departe de a bănui că sub aparenţa de severitate — care nu excludea simpatia — se ascundea o fiinţă atît de abjectă. li ceru scuze Imogènei pentru că se făcuse — fără voie — complicele acestui Andrew — fie ca Cerul să-l ierte — şi recunoscu faptul că, la cincizeci şi doi de ani, îi rămîneau încă multe lucruri de învăţat despre bărbaţi. ♦Înveselită, *miss* McCarthery replică:

— Trebuie să înţeleg, dragă domnule Ross, că cel puţin în privinţa femeilor sînteţi expert ?

Gowan roşi pînă în albul ochilor.

— Nu... nu... a, nu... şi proba este că iată-mă-s încă néînsurat la vîrsta cînd alţii au de-acum nepoţi...

— Deteşti cumva persoanele de sex opus ?

— O. *miss* McCarthery, cum vă puteţi gîndi la aşa ceva ? Dar, vedeţi, sînt foarte timid — nu-mi dau seama dac-aţi băgat de seamă — şi nu îndrăznesc să vorbesc de teama ridicolului...

Imogène aruncă mingea dintr-odat^:

— Atunci... scrieţi ?

Gowan resimţi un fel de lovitură de măciucă şi Imogène crezu că avea să leşine. Se bîlbîi:

— Aţi... aţi ghicit ?

Ea minţi cu cinism i

— Nu era greu !

— Trebuie că vă par îngrozitor de prost crescut...

— O femeie căreia i se face o mărturisire de felul ăsta mi se interesează de felul cum corespunde ori nu regulilor de bună creştere...

— Atunci... pot să sper că...

— Dragă domnule Gowan, am o misiune de îndeplinit Înainte de a mă gîndi la mine şi la viitorul meu...

— Adevărat ! Am auzit spunîndu-se că vă ocupaţi de nişte documente care v-ar fi fost furate !

— Slavă Domnului, le-am recuperat !

— A ! Cu-atît mai bine ! Dar nu vă temeţi c-au să vi-l fure din nou ?

Cu un gest ruşinat, *miss* McCarthery lăsă se înţeleagă limpede că, pentru a avea acces la ascunzătoare, hoţul trebuia mai întîi s-o pipăie şi apoi s-o dezbrace. Această ultimă perspectivă păru să-l tulbure profund pe Gowan.

Scumpă *miss* MacCarthery. n-o să fiu liniştit decît atunci cînd o să terminaţi definitiv cu aventura asta grozavă şi îmi propun, cu permisiunea

domniei voastre, să vă fiu gardă de corp. N-aţi vrea să viu mîine să vă iau şi să mergem la un picnic pe stîncile de la Trossachs ?

Imogène acceptă cu entuziasm şi convenîră ca Ross s-o ia cu o maşină închiriată pe la zece dimineaţa. Se despărţiră cei mai buni prieteni din lume după ce hotărîseră să-şi spună unul altuia pe numele mic.

Vizita lui Gowan Ross şi declaraţia de iubire făcută pe jumătate îi dădură Imogènei curajul de a înfrunta ostilitatea abia disimulată a cetăţenilor care asistau la anchetă. Avu loc o repetare o şedinţei precedente, Cornway declară că defunctul Anrew Lyndsay nu avea acest nume, că era străin cu adevărat şi că, din ordinul autorităţilor superioare, va fi îngropat în cimitirul din Callander pe cheltuiala primăriei. Singura depoziţie interesantă fu cea a doctorului, care făcu să treacă un fior de groază printre ascultători, povestind cum se făcuse ţăndări scăfîrlia lui

Andrew Lyndsay la impactul cu bolovanul minuit de *wiiss* McCartery. O privîră pe Imogène cu reproş şi se ridicară Vreo cîteva murmure nefavorabile la adresa ei. Deoarece Imogène depusese mărturia, Herbert Flootypol, chemat la nudul lui, declară că asistase de departe la atacul contra domnişoarei McCartery, prea de departe spre a putea reni noaste pe agresor, dar îşi exprimă convingerea că striatele lui, ale lui Flootypol, salvaseră viaţa domnişoarei. El îşi preciză, spre marele interes al asistenţei, grija de a pune mina pe parul de care se folosise adversarul înfăşuuudu-şi mîna în batistă pentru cazul cînd ar fi existat amprente digtale. Dar poliţistul Tyler întoarse cu 180° Impatia publicului vorbind despre acei turişti de vară rare, fiindcă citiseră prea multe romane poliţiste, considerau că au şi daruri de detectivi. Bineînţeles, pe „arma45 mortului nu era nici o amprentă, admiţînd că era chiar ciomagul care fusese depus la biroul domnului anchetator. Herbert Flootypol se retrase roşu de ruşine. Corrway dfidu citire verdictului de ucidere în legitimă apărare, dar >de data asta — n-o mai felicită pe *miss* McCartery spre ii nu-i spori popularitatea.

La ieşirea de la audiere, primarul îi declară Imogènei ni insolenţă nemaiauzită că, dacă ea nutrea intenţia de a ruina primăria, el se simţea obligat să-i spună pe loc că, tn aceste condiţii, Consiliul municipal trebuia să studieze posibilitatea unui împrumut. întorcîndu-se acasă, *miss* McCarthery găsi o cutie de ciocolată trimisă de ancheta tor.

In seara aceleiaşi zile bogată în întîmplări, poliţistul Tyler tocmai se deda jocului său zilnic cu săgeţile la „Mînflri.il Highlander", cînd patronul, Ted Boolit, întrebă cum

se făcea că nu-l văzuse de două zile pe şeful lui, Anchibald McClostaugh. Samuel dădu deoparte săgeţile şi, întorcînJ du -se către jucătorii care aşteptau răspunsul, începu:

— închipuiţi-vă un om căruia nu-i plac tracasările, carc locuieşte într-un ţinut minunat, unde aşteaptă liniştit yreJ mea pensionării. Şi, închipuiţi-vă acum că în acest orăşel fără istorie debarcă într-o seară o blestemată de scoţiană cu părul roşu..»

CAPITOLUL IX

Imogène dormise prost. Se tot sucise şi se răsucise în ffpat. insomnie datorată unei aşteptări febrile. I se părea Cu n-o să se mai lumineze niciodată de zi, ziua aceea cînd Kvoa să ia cea mai importantă hotărîre din viata ei: să-i pună da sau nu lui Gowan Ross atunci cînd avea s-o întrebe dacă vrea să devină soţia lui. Avea ea dreptul să ^introducă un străin în cultul pe care-l purta lui Robert ruce, lui *sir* Walter Scott şi tatălui ei ? Dacă Gowan o iubea, trebuia să împărtăşească gusturile ei, fiindcă ea l-avea de gînd, în nici un caz, să-şi sacrifice tovarăşii de fctdeauna pentru ultimul venit.

C Ecoul paşilor doamnei Elroy intrînd în bucătărie o Bnulse pe Imogène din reverie. Aerul acru al menajerei,* muţenia ei, din care ieşi doar ca să-i arunce un „bună lua" laconic la salutul ei foarte amabil, dovedeau îndestul că bătrîna persista în a împărtăşi părerea Callancu ului cu privire la purtarea ei extravagantă. Dar Imofctte n-avea deloc de gînd să se lase copleşită într-o zi de

3a care aştepta atit de mult, de dispoziţia mormăitoare a Rosemariei. Mîncă deci cu o poftă de lup şi urcă din nou în camera ei ca să-şi combine o toaletă care trebuia să unească acel ceva ce stîrneşte confidenţele şi permite îndrăzneli înţelepte cu sobrietatea unei virtuţi fără bănuială. Fu gata cu mult înaintea orei stabilte şi, fără măcar să-şi mai dea seama ce face, puse pistolul în geantă.

Suna de zece cînd se auzi un sunet uşurel de clacson, care spori bătăile inimii Imogènei. în clipa aceea Rosemary strigă de jos:

— *Miss* Imogène !... Domnul de ieri întreabă de dumneata !

— Vin !

înainte de a ieşi din cameră aruncă o ultimă privire asupra cadrului familiar pe care avea să-l vadă, poate, în alt fel la întoarcere. Nu îndrăzni să-i privească pe Robert Bruce, Walter Scott şi pe tatăl său, fiindcă avea impresia că-i trădează puţin.

Imogène voise să iasă fără a trece prin faţa doamnei Elroy, dar aceasta, ca şi cum ghicise intenţiile stăpînei sale, se aţinea în prag. Era clar că n-avea de gînd să piardă nimic din spectacol.

— Prin urmare, iar pleci ?

«— Da, ne ducem să mîncăm la iarbă verde.

— Numai voi doi ?

— Da, de ce ?

— Aşa. Mă întreb ce-ar fi zis căpitanul văzîndu-şi fiica ducîndu-se cu un bărbat fără pălărie pe cap.

Miss McCarthery nu se putu împiedica să nu rîdă:

— Doamnă Elroy, ai uitat că bat pe cincizeci ?

— N-are nici o importanţă ! O fată e o fată la orice Viraţă ! In orice caz, pe ăsta încearcă să-l laşi viu !

Bucuroasă pentru săgeata aruncată, bătrîna se răsuci pe călcîie şi se întoarse în bucătărie, lăsînd-o pe Imogène descumpănită. Dar Gowan se grăbea deja în întîmpinarea ci ca să-i spună despre bucuria de-a o duce să stea o zi la lier. Deşi fu măgulită de entuzisamul lui, observă că ţintită însoţitorului său lăsa de dorit în privinţa armoniei culorilor şi că, atunci cînd aveau să fie căsătoriţi, avea să vegheze spre a-i corecta gusturile.

Cînd ajunseră la Trossaehs, unde în spatele fiecărui bolovan imaginaţia scoţienei vedea arcaşii lui Bob Roy în -iinbuscadă, Imogène socoti că Ross nu fusese prea inspirat ulucînd-o în acest colţişor ca s-o curteze. In acest decor celebru, atmosfera inspira cu adevărat mai mult la eroism degrabă, decît la iubire. Se sili deci să se reculeagă spre a adopta ţinuta potrivită cuiva căruia un domn curtenitor avea să-i ofere averea şi viaţa, dar în ciuda acestor eforturi, în loc să-şi audă bătăile inimii, ea auzi galopul cailor lui Bob Roy.

— Imogène, ţin şă-ţi prezint din nou scuzele mele în legătură cu Lyndsay, ori, cel puţin, cu individul pe care-l numeam astfel. Mă simt puţin responsabil. Prezenţa mea alături de el era un fel de cauţiune. Dar îţi repet, nu era v orba decît de o simpatie de club, de altfel întocmai ca si in cazul lui Allan Cunningham.

De data asta Imogène îşi auzi clar bătăile inimii. Cu Ionul cel mai detaşat pe care-l putu lua, ea întrebă:

— Domnul Cunningham are un aer foarte civilizat, nu-i aşa?

— Da, cred că e un gentleman... Ţi-am spus că m-a rugat să te salut din partea lui ?

— E foarte amabil. Se întoarce eurînd la Callander ?

— Cred că nu mai are mult pînă termină cu cântăreaţa lui.

Pe *miss* McCarthery o chinui din nou gelozia:

— Presupun că-i o fiinţă superbă !

— Zău că nu ! Vocea ei e superbă. Cît despre ea, o găsesc mai eurînd vulgară...

Ross îi păru Imogènei mult mai simpatic decît înainte... îşi lăsară maşina pe marginea drumului şi, Ross încărcîndu-se cu căratul proviziilor, începură să se aventureze printre stînci. Foarte repede Gowan începu să sufle din greu şi să transpire. Imogène se gîndi că avea să-l oblige în fiecare dimineaţă la cîteva mişcări de cultură fizică. Ceea ce complica totul, era că Ross se considera obligat să pălăvrăgească şi, lipsindu-i respiraţia, se întoerupea la jumătăţi de

frază. însoţitoarea lui îşi ascundea cu greu pornirea spre rîs, deşi subiectul tratat nu aducea deloc a glumă: Gowan îşi povestea viaţa. Necunoscîndu-şi tatăl, fusese crescut de doamna Ross, care, după cît crezu Imogène că pricepe, trebuie că era genul femeie-stăpînă. Nu tolerase niciodată ca fiul ei să aibă altă părere decît a sa. Astfel, Ross fusese succesiv un băieţel temător, un adolescent supus, un tînăr timid, un bărbat fără voinţă, apoi un flăcău bătrîn care se temea de maică-sa la cincizeci de ani tot atît cît se temuse la zece. Doamna Ross murise cu un an în urmă şi, dăruit subit lui însuşi, Gowan nu mai ştia ce trebuie să facă. Pe scurt, *miss* McCarthery ghici că însoţitorul ei, abia eliberat din sclavie, nu spera decît să renunţe cît mai eurînd la această libertate de care părea sătul pînă-n gît. Ar fi fost uşor să-l duci de nas şi

J linofcvfie, in vinele căreia curgea sîngele autoritar al căpi lanului din Armata Indiilor, lua în consideraţie cu plăcere un viitor de stăpîna casei hotărînd totul şi urmată ot I)« şt e. Da, cu siguranţă, acest Gowan Ross avea să fie

Hun soţ pe măsură.

Se cocoţară în vîrful unei stînci, capătul excursiei lor. Imogène, sosită prima. îi întinse mîna lui Gowan care se CM amponă şi, cu un efort din rărunchi, urcă pînă la ea. Cînd la recăpătară suflul, aruncară o Privire asupra peisajului şi căzură pe dată de acord susţinînd, o dată mai mult, ea Scoţia era cea mai frumoasă ţară din lume şi că trebuia să fii de rea Credinţă ori străin ca să nu convii asupra Il Hees tui punct.

Gowan Ross deschise coşul şi scoase proviziile. Mai tulii o omletă cu dulceaţă pe o farfurie de carton ornată c u nu-mâ-uita. o salată de carote crude în chip de antreuri ftyi. ca fel de rezistenţă, o *mealee pudding* 1 rece, care ar fi făcut să dea înapoi orice fiinţă umană născută la sud de Cheviot Hills. într-adevăr, numai un stomac scoţian era Capabil să digere fără prea mari necazuri această magmă de IIntestine de vită şi făină de ovăz. In sfîrşit, o sticlă de icotch completa acest meniu. Imogène şi însoţitorul ei încvpură prin a bea cîte o înghiţitură de whisky pentru Igloria Scoţiei, apoi alta în onoarea prieteniei, încă una în Iciuda duşmanilor domnişoarei McCarthery. Pe stînca mînflîiată de vîntul landei, aducînd cu el miresme de ierburi, cuplul se vedea puţin in postură de Adam şi Eva înainte de YJ dispariţia Paradisului pămîntesc. Atunci fu momentul cînd Itoss îşi luă inima în dinţi şi zise:

— îmi permiţi să-ţi mărturisesc, dragă Imogène, că Bin;» simt deosebit de bine în compania ta ?

— Sînt flatată de asta, Gowan...

-

' 1 Budincă din amestec de măruntaie (n.t.).

Şi că... şi că, în sfirşit, aş dori să... să nu mă mai părăseşti ?

Miss McCarthery avu un rîs din gît, asemeni unui gungurit tandru, ca şi bucuria unei zeflemele afectuoase *

— Trebuie să înţeleg, Gowan, că eşti pe cale să-mi cer să devin soţia ta ?

— E dorinţa mea cea mai scumpă !

— Cred că putem li fericiţi împreuna.

— . O ! O, dragă, dragă Imogène !

Asemeni unui băieţei, Ross sări şi acoperi mina amicei lui cu sărutări. Imogène simţea că-i vine să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. O cuprinse un val de orgoliu: nimeni nu se logodise în chip atît de romantic, pe această stîncă din Trossachs, cu cerul Scoţiei drept martor ! Ciocniră pentru fericirea lor viitoare şi whiskyul îi umplu de o dulce euforie. La cîţiva metri mai încolo, un copac pipernicit dar solid semăna cu o santinelă supraveghind apropierea unui posibil invadator. Totuşi Imogène, ca o bună scoţiană, nu-şi pierdu deloc simţul realităţii şi declară:

— La Amiralitate cîştig douăsprezece lire pe săptămînă...

— La Irahm George primesc douăzeci şi una de lire în fiecare vineri seara.

— Asta face împreună treizeci şi trei de lire...

— Cred c-o să rezistăm, nu-i aşa ?

— Şi eu cred. Bineînţeles, vom locui la mine, în Chelsea.

— Totdeauna am visat să locuiesc în Chelsea...

Constatară cu satisfacţie că se aflau în acord deplin

asupra a toate şi băură încă o înghiţitură spre a celebra această înţelegere perfectă. Pe dată lichidară apoi salata de carote crude. înainte de a aborda mealee pudding, Ross remarcă:

— Dacă ai vrea, Imogène, am putea fi mai bogaţi şi am duce o existenţă foarte confortabilă... Cum ţi-ar surîde

ne ducem să petrecem iarna la soare ?

Miss McCarthery presupuse că Gowan suporta mult mai prost scotchul decît ea însăşi:

— N-o să mai lucrez la Amiralitate ?

— Nici eu la Irham & George !

— Şi prin ce miracol ?

— Ai asupra ta documente care valorează mulţi bani...

Imogène crezu că aude o glumă de prost gust.

— Din nenorocire, ele aparţin Angliei !

— Tu nu eşti englezoaică, ci scoţiană !

— Gowan, cînd e vorba de apărarea naţională, nu mai există nici englezi, nici scoţieni...

— Sînt sigur că ai putea scoate din asta cel puţin zece mii de lire...

O bănuială atroce străbătu mintea Imogènei: nu cumva Koss o curtase în speranţa că va reuşi această afacere respingătoare ?

— încetează cu glumele, Gowan, nu-i deloc amuzant!

— Ba eu găsesc că e !

Tonul cel nou al însoţitorului ei o făcu să se înfioare. Ce Însemna asta ? Îşi pierduse ceva din siguranţă cînd îl întrebă:

— ,Gowan, cum să înţeleg atitudinea ta ?

— îmi pare rău, Imogène, dar cred că ne-am distrat lestul. Acum trebuie să, trecem la lucruri serioase.

Sub ochii îngroziţi ai domnişoarei McCarthery avu loc In fiinţa lui Ross o adevărată metamorfoză. Se terminase ni omuleţul bonom, rotunjor şi timid, roşind din nimic, « ıı o privire de puşti. Vedea în faţa ei un bărbat nu tocmai înalt, dar a cărui grosime da impresia unui bloc dur, pe care strălucirea metalică a ochilor îl făcea neliniştitor. Vru să lupte contra panicii care-o invada şi se ridică. Făcîndu-şi curaj, ea strigă mai mult decît zise:

Gowan Ross, te rog să mă duci la Callander !

El ridică, la rîndul lui, tonul:

— Nu-ţi ieşi din fire, Imogène, ascultă-mă !

— Dacă trebuie s-ascult mai departe propunerea ta prostească, ai face mai bine să taci ! Iar dacă nu...

— Dacă nu ?...

— Dacă nu, îmi iau cuvîntul înapoi !

El izbucni într-un rîs înfiorător de vulgar şi *miss* McCarthery ghici că n-avea să mai fie doamna Ross, aşa cum nu fusese nici doamna Lyndsay. Vru s-o reteze scurt cu orice explicaţie, ca să nu înţeleagă mai clar cea ce bănuia. Dar pentru a ajunge la asta, trebuia să treacă alături de Gowan.

— Rămii unde eşti, *miss !* îmi trebuie documentele pe care le ai la dumneata şi, dacă e nevoie să ţi le iau chiar eu, o voi face !

Imogène aruncă o privire disperată genţii unde se găsea pistolul, dar aceasta se afla între ea şi agresor, Il duse cu vorba spre a încerca să cîştige timp:

— Şi eu care credeam că mă iubeşti !

— Nu fi aşa de proastă ! Am altceva de făcut în viaţă decît să spun istorioare galante unor scoţiene ridicole şi pensionare ! Evident, nu eu sînt cel care ţi-a scris bileţelul de amor din pricina căruia ai dat frîu liber imaginaţiei... L-ai omorît pe vechiul meu prieten, tovarăşul meu de luptă *şi* ai să plăteşti pentru asta ! Dă-mi hîrtiile alea, ori vin să le caut !

Miss McCarthery se dădu îndărăt pînă la limita extremă a stîncii care, în colţişorul acela, se întindea cu un pinten

Aflat la cinci metri deasupra solului. Ea nu putea sări fără *a i iste să-şi sfărîme un braţ şi să se pună astfel la dispoziţia banditului. Asemeni sorei Ana pe drumul ei, plimbă o privire disperată în jur, dar nu văzu venind nici o salvaiî. înţelese că era pierdută.

— Tu ai vrut-o !

Si Gowan Koss se grăbi spre Imogène McCarthery. Dar fantoma lui Bob Roy, care se plimba pe acolo, n-o putea laşa pe descendenta lui să sucombe sub loviturile unui 11 adător şi, deci, aranjă astfel ca, în saltul lui impetuos, mizerabilul de agresor să pună piciorul în omleta cu dulceaţă, ceea ce avu ca efect imediat producerea unui derapîvj şi o cădere violentă pe spate, pe piatra de care, craniul sau ciocnindu-se, făcu un zgomot surd. împinsă de instinctul ei bătăios, Imogèna ţîşni şi se lăsă să cadă cu toată greutatea pe pieptul adversarului său. Gura lui Gowan ixală un fel de fîsîit asemănător unui balon care se dezumflă. Fără îndoială, devenise pentru o vreme, incapabil tic orice bătălie. Aşezată deasupra adversarului ei, *miss* McCarthery îşi restabilea respiraţia, cînd auzi o voce calmă cofistatînd:

— Cred că, după alte toate, i-ai desfundat şi abdomenul...

Imogène scoase un strigăt de groază şi se ridică iute iprc a face faţă noului venit. Natural, éra vorba de Herhcrt Flootypol, care, neîndoielnic, venea să ducă la bun Ifîrşit tentativa ratată de'complicele ori de rivalul său.?. Kr aţinea la extremitatea stîncii pe unde urcaseră Gowan ţ) ca însăşi. Calculă că înainte de a ajunge la el avea timp să tnliaţe pistolul. Ceea ce şi făcu şi, vizîndu-l pe Herbert, înţepenit de groază, urlă:

— Dăruieşte-i sufletul Domnului, galez ticălos !

El ridică braţele, strigînd:

— Nu-ţi ieşi dn fire. Imogène !

Din fericire pentru Flootypol. enormul proiectil trecu la vreo patru metri buni de ţintă, dar secţionă o ramură a copacului singuratic pe care-l admirase ea cu cîteva clipe mai înainte, o ramură de vreo patru degete în diametru ! Galezul nu aşteptă ca ea să-şi repete gestul ucigaş şi fugi traversînd landa, aîergînd din răsputeri, cu pulpanele hainei fluturînd ca vălurile unei dansatoare. Imogène mai trase incă o dată în direcţia lui şi glonţul dislocă un sfert dintrTun bolovan de mai multe kilograme. împăcată, fantoma lui Bob Roy se depărta.

Scos din leşinul lui de acest tumult, Ross scoase un geamăt şi încercă să se ridice. Dar *miss* McCarthery, redevenită fiică a clanului Mac Gregor, îngenunche lîngă Gowan şi-l flancă printr-o solidă lovitură cu patul armei în cap, strivindu-i pielea frunţii şi trimiţîndu-l în afara lumii sensibile. Această măsură de precauţie o dată luată, ea începu să-l lege fedeleş şi, în acest scop, nu adăstă în a-i scoate pulpanele cămăşii spre aface din ele fîşii rezistente, apoi, cu scopul de a-l împiedica să profereze injurii pe care pudoarea nu i le permitea să le audă, îi aplică un .căluş zdravăn pe gură, avînd grijă totodată să-i degajeze nasul. După care îşi tăie o porţie de *mealee puclding* şi rase o duşcă de whisky. Ross, care-şi revenise în simţiri, o privea făcînd asta cu ochii lucind de ură. *Miss* McCarthery ridică paharul:

— în sănătatea ta, Gowan Ross şi aşteptînd ca tu să pricepi cît îl costă pe cel care atacă o fiică a Highlandsului !

Abandonînd resturile unui festin care nu mai avusese loc, Imogène îl apucă pe Gowan de gulerul hainei şi începu să-l tîrască asemeni unui sac de cartofi, cu intenţia ilr a-i duce la maşina abandonată în drum. Pesemne că prizonierul trăi momente penibile, şi cum el se răsucea în toate chipurile spre a-şi face cunoscută nemulţumirea, miss McCarthery se opri spre a-i adresa o punere în gardă:

— Ascultă-mă bine Gowan, ceea ce fac nu mă distrează, ba chiar mă oboseşte mult, dar trebuie s-o fac şi pc-asta ! Nu-mi complica sarcina, fiindcă altminteri trebuie să te pocnesc iar în cap ! Pricepi ?... Atunci, hotărăşte-te !

Fermierul Peter Hovenan se simeţa într-o dispoziţie oxcelentă. Tocmai făcuse o vizită la soţii Collins, cu a căror fiică unică, Ruth, spera să se însoare. Fusese foarte bine primit, fapt din care deducea că afacerile lui mergeau bine >i că putea accede la un viitor confortabil. Considerînd că o astfel de reuşită merita o recompensă, hotărî să şi-o acorde oferindu-şi un păhărel la „Mîndrul Highlander" din Callander. Nu era decît la vreo doi kilometri de orăşel cînd observă un automobil oprit pe marginea drumului şi o femeie aplecată peste motor. Ca un bărbat galant ce era, care-o vedea pe iubita lui, Ruth, în toate persoanele de sex slab întîlnite, Peter se opri în spatele maşinii pe care-o recunoscu a fi a lui Bill Vascott, garajistul din Callander. Amabil, îşi oferi serviciile conducătoarei, o demoazelă înaltă, cu părul roşu şi care-i păru la prima vedere o femeie stăpînă pe ea.

— Ce nu merge, miss ?

Imogène întoarse spre bunul samaritean o faţă îngrijorată:

— A avut cîteva icnituri şi pe urmă s-a oprit.

Peter, eare se lăuda că se pricepe la mecanică, băgă de seamă cu uşurinţă că nimic nu era defect la motor şi tocmai se întreba cum să iasă cu faţa curată din afacerea asta, cînd avu ideea să se uite la indicatorul de benzină.

— *Miss,* ştiţi că maşinile merg cu benzină ?

— Ce-ntrebare, tinere !

— A, vă spun asta fiindcă nu mai aveţi nici o picătură din acest lichid în rezervor !

— Asta era !

— Aveţi cumva de făcut un drum mai lung ?

— Nu, numai pînă la Callander;

— In cazul ăsta pot să vă depanez. Am ca rezervă un bidon de cinci litri.

Hovenan se duse să caute bidonul şi-l vărsă în rezervor, Imogène se pierdu în mulţumiri şi deschise geanta ca să plătească. Peter simţi că-i sare inima din loc zărind un ditamai pistolul. Dintr-odată, nu mai avu decît o idee: ş-

o şteargă cît mai repede posibil şi blestemă instinctul cavaleresc care-l făcuse să vină în ajutorul acestei femei atît de periculos înarmate. Cînd *miss* McCarthery îi dădu banii; bolborosi un „mulţumesc" ininteligibil şi se întoarse la iuţeală spre propria lui maşină, dar crezu c-au să-l lase picioarele cînd. trecînd pe lîngă portiera din spate, văzu înăuntru un bărbat însîngerat şi legat ca un caltaboş. O clipă, fermierul se întrebă în ce fel trebuie să acţioneze. Dacă n-ar fi văzut pistolul, s-ar fi grăbit în ajutorul nenorocitului ! Cel mai simplu era să ajungă cît mai x^epede posibil la postul de poliţie din Callander, Hovenan se stăpîni spre a urca fără grabă în maşina lui, demarînd uşurel, salutînd-o în trecere pe *miss* McCarthery, dar, din clipa cînd — după oglinda retrovizoare — socoti că teribila femeie nu se mai îngrijea de el, apăsă din răsputeri pe accelerator şi maşina lui ţîşni ca un bolid. Preocupată să coboare capota, Imogène se opri spre a-l vedea pe depanatorul ei dispărînd la cotitură într-un scrîşnet de pneuri şi clătină din cap gîndindu-se la tinerii din ziua de azi care au un comportament cu totul ciudat.

Resemnat, abandonînd o bătălie care-l epuizase după opt ore de cînd tot încerca să iasă din ea onorabil, Archibald McClostaugh, eălcîndu-şi pe suflet, arătă cu un gest tragic tabla pe care, şi de" astă dală, pionii erau aranjaţi în ordine perfectă şi, cu o voce în care se ghicea amărăciunea luptătorului învins — îl întreba pe poliţist:

— Samuel, după părerea ta, cum dai mat în trei mutări cu negrele ?

Tyler se aplecă asupra problemei puse, dàr nu mai avu vreme să-şi dea cu părerea, fiindcă o maşină se opri în faţa postului de poliţie în scrîşnet de frîne. O fracţiune de secundă mai tîrziu, Peter Hovenan intra ca un nebun în biroul lui Archie, urlînd:

— Şefu' ! Şefu? !

Apoi, incapabil să mai spună ceva, se lăsă să cadă pê un scaun, doborît de emoţie. Cei doi poliţişti se priviră ca şi cînd şi-ar fi spus: ,,E beat î E o păcăleală !" McClostaugh îî împunse în umăr pe Peter şi— l scutură cu putere:

— Ei, despre ce-i vorba, băiete ? Unde ţe crezi aici ?

— Şefu, dac-aţi şti !

Dac-aş şti ce ?

— Femeia aia...

Instinctiv, cei doi poliţişti se priviră din nou. deoarece cyvîntul ,,femeie4' evoca in mintea lor, iremediabil, anunţarea unei castastrofe legată de numele Imogènei McCarthery.

— Te hotărăşti să vorbeşti ? Da sau ba ?

— Ascundea un pistol în geantă ! Am băgat de seamă cînd mi-a dat banii !

Şi tipul ăla cu mutra plină de sînge, cu căluş la gură şi hărtănit tot ! Tipa uitase să pună benzină ! Fără asta n-aş fi băgat-o de seamă niciodată !

Archibald McClostaugh anunţă calm:

— Mereu auzeam spunîndu-se că nebunia ăleia ar fi contagioasă. Şi uite şi dovada, Tyler ! A fost de-ajuns ca blestemata asta de fată bătrînă cu părul roşu să ajungă în oraş, pentru ca ăştia să umble ca înţepaţi de streche !

Peter sări în picioare:

— Da, are părul roşu ! Chiar că asta mi-a amintit-o pe sora pastorului !

Tyler reuşi să aducă puţină lumină în discursul fermierului, ceea ce sfîrşi prin a-l face aproape coerent în istorisirea întîlnirii lui cu Imogène. Scîrbit, Archibald nu interveni decît spre a afirma:

— O cunoaştem noi bine pe necunoscuta dumitale. E vorba de *miss* McCarthery.

— Aceea care...

— Da, aceea care..:

m

— Şi nu faceţi nimic ca să-l salvaţi pe nenoroc itul al;» /

— Fii sigur, tinere, că *miss* McCarthery are obiceiul să ne aducă rodul vinătorii sale... De altfel, convinge-te singur ! Uite-o !

Consternat, Peter o văzu intrînd pe Imogène care se adresă poliţistului:

— Tyler, am pentru tine un pachet în maşină !

Archibald îi făcu tînărului fermier cu ochiul:

— Ei, ce ţi-am spus ? Şi-acum, amice, goleşte locul !

Hovenan încercă să-i păcălească pentru ca să-l lase.

I-ar fi plăcut să asiste la ceea ce urma să se întîmple, dar McClostaugh îl scoase pe uşă-afară fără să ezite.

In clipa cînd părăsea postul de poliţie, Imogène auzi că poliţiştii din Edinburgh vor veni să-l ia pe Gowan Ross, pe care îl şi reclamaseră în clipa cînd Archibald, fidel consemnului său, le telegrafiase ca să-i înştiinţeze despre noua ispravă a domnişoarei McCarthery. Ca din întîmplare — şi asta era ceea ce-l înfuria şi mai tare pe McClostaugh — aceşti domni erau deja la curent şi plecaţi la drum spre a beneficia de livrarea prăzii. Cît despre Gowan Ross, el era într-o asemenea stare deplorabilă în ce priveşte rezistenţa fizică, încît mărturisi tot ceea ce voiau să-l audă mărturisind. Singura sa extravaganţă fu, în clipa ieşirii împreună cu oamenii Edinburghului, să se înţepenească în I faţa domnişoarei McCarthery şi s-o apostrofeze grosolan: ' ,.Căţea !" în tăcerea care urmă, fu auzit şeful de secţie l rcmarcînd:

— Aceşti vagabonzi au uneori spirit de observaţie..; Imogène îl fulgeră cu privirea şi părăsi postul de porţie. Cînd apăru pe trotuar, curioşii se dădură în lături fără Ko vorbă. Pentru *miss* McCarthery această linişte se dovedea a fi mai rea decit cea mai crudă înjurătură. Dar ce le făcuse ? Nu puteau pricepe că pentru ei îşi risca ea viaţa ? Ah ! Ingratitudinea mulţimii ! Sosind acasă, scoţiana o găsi pe doamna Elroy, care părea s-o aştepte cu fterăbdare.

— Te-ai întors, doamnă Elroy ?

— Da, m-am întors, *miss* McCarthery, ca să vă spui că nu mai vin !

— Plecaţi de la mine ?

— Te-am prevenit ! Am auzit ce i-ai făcut omului ăla în Trossaehs ! Mama îmi zicea: spune cu cine te aduni, ca să-ţi spun cine eşti ! Dacă fostul căpitan ar vedea asta !

— Dar e vorba de un criminal !

— Dacă fostul căpitan ar vedea o tîmpită ca tine amestecindu-se în treburi care n-o privesc, s-ar ridica din mormînt ca să-ţi ardă vreo cîteva la fund !

Doamna Rosemary Elroy scotea flăcări pe nări. Era pentru prima oară, în şaptezeci de ani, cînd îi vorbea pe tonul ăsta. Ar fi avut chef să i se răspundă, dar înfăţişarea Imogènei o făcu să se lase păgubaşă. Se mulţumi să zică i

— îmi datorezi două lire şi şase pence.

Miss McCarthery cotrobăi prin geantă:

— Uită-le şi acum valea !

— Cu mult mai iute decît să stau la o fiinţă de teapa ta!

Doamna Elroy odată plecată, Imogène, la capătul nervilor, urcă în odaia ei şi plînse. Nu simţea nici o adiere întăritoare dinspre trioul ei tutelar acolo pe faţă: Robert Bruce. Walter Scott şi tatăl său. în faţa cruzimii celor vii, morţii nu aveau mai mult decît greutatea unor umbre. Sărmana şi plîngăreaţa Imogène plutea în derivă, cînd, deodată, un gînd străpunse ceaţa minţii ei, punînd cel mai dulce, mai cald şi mai blînd dintre balsamuri: dacă nici Lyndsay, nici Ross nu-i scriseră bileţelul de amor, înseamnă,că Allan Cunningham era autorul!... Allan!... Dragul de Allan pentru care inima Imogènei bătea precum a Juliettei pentru Romeo... Dar o Juliettă care ar fi putut fi mai degrabă mătuşa, decît contemporana iubitului ei... Această problemă a datei de naştere arunca un curent îngheţat peste entuziasmul fiicei căpitanului Armatei Indiilor, dar ea se amăgea că inima n-are vîrstă, mai ales că nu se folosise de ea niciodată. Allan, rănit în viaţă, căuta fără îndoială linişte într-o companie unde ar întîlni, într-o singură fiinţă, reunite mama, sora şi amanta. *Miss* McCarthery se simţea capabilă să-şi asume toate aceste roluri. Sărăcuţul drag, trebuie că se plictisea acolo, departe, printre cîntăreţele şi dansatoarele de la ,,Trandafirul fără spini"... Fără îndoială, îşi închipuia că e cu totul uitat... Mare nebun, drăguţul de el ! Ce mîndru ar fi de Imogène a lui dac-ar afla felul cum s-a descotorosit de doi spioni pe care-i luase drept, amici ! Aşteptînd ca *sir* Henry Wardlaw să catadixească s-o primească la „Ancorele", *miss* McCarthery estimă că singurul care-o putea ajuta era cel ce avea să devină protectorul ei natural. Ea compuse o foarte frumoasă scrisoare în care, fără să piardă nimic din rezerva pudică, pe care, desigur, băiatul avea s-o aprecieze, îl lăsa să înţeleagă faptul că nu

trebuia să-şi piardă speranţa de a-şi vedea într-o zi aspiraţiile împlinite, într-o *zi* poate mai apropiată decît credea...

Cînd scoţiana termină de scris textul pe care-l considera prima ei scrisoare de dragoste, realiză că ignora adresa precisă a iubitului ei Romeo. Dar asta n-o opri, fiindcă, la fel ca toate îndrăgostitele, ea se încrezu în lume spre a

purta de grijă iubirii sale şi, cu scrisul ei mare, trecu pe plic ;

„Domnului Allan Citnningham

„Trandafirul fără spini" Scoţia Edinburgh

In grija poştaşului din Edinburgh"i

Miss McCarthery, redevenită ea însăşi, ieşi cu pas ho tarît ca să ducă scrisoarea la poştă şi, cînd se întoarse, o găsi pe Nancy Nankett în gradina ei.

/

CAPITOLUL X

Deşi de un natural demonstrativ în tot eeea ce privea universul sentimental, Imogène, odată trecut primul moment de surpriză, deschise larg braţele şi-şi îmbrăţişă prietena cu ardoare înainte de a o duce în casă. în vreme ce-i pregătea un prînz uşor. *miss* McCarthery o întreba pe domnişoara Nankett:

— Dragă Nancy, prin ce miracol eşti la Callander ?

— Scrisorile tale...

— Scrisorile mele ?

M-au înnebunit complet... Aceste atacuri al căror scop eşti tu. aceşti bărbaţi despre care-mi spui că-i omori cu singe rece... Uluitor î Toate astea m-au făcut să mă gîndesc că nu poţi rămîne mult timp singură. Janice Lewis mi-a cedat lindul ei la concediu, am sărit în primul tren despre care am fost asigurată c-ar fi în stare să mă ducă la Callander, şi uite-mă !

Aşezînd in faţa ei o farfurie de terci de ovàz, Imogène declară cu o voce vibrînd de tandreţe:

— Nancy, n-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine !

— Păi şi tu, în ce te priveşte, la birou ai fost mereu de partea mea !

— Dar ăsta nu era un motiv să-ţi iroseşti concediul !

— Poţi să fii sigură că nu-l irosesc, fiindcă am de gînd să te rog să mă duci să vizitez Highlands.

— Nancy, îţi promit că, imediat ce-mi termin misiunea. sînt aproape gata, o să fiu ghidul tău, astfel încît, la întoarcerea la Londra, ai să cunoşti Highlandsul la fel de bine ca mine sau ca orice alt băştinaş !

In ciuda protestelor domnişoarei Nancy, cînd ajunseră în salon, Imogène desfăcu o sticlă de whisky, afirmînd că, in ciuda tuturor aventurilor ei, nu-şi pierduse gustul ceaiului de seară, iar porto i se părea puţin cam fad pentru cineva care se jucase cu moartea. Impresionată, Nancy Nankett nu mai îndrăzni să ridice nici o obiecţie. Pînă la o oră avansată din noapte, *miss*

McCarthery povesti amicei sale tot ce i se întîmplase de la plecarea din Londra. îi mărturisi (fiindcă trebuia să se mărturisească şi ea cuiva şi. în plus, deşi-i promisese lui sir *Henry*, nu mai era vreo raţiune deosebită de a păstra secretul) în ce consta misiunea ei şi-i arătă ascunzătoarea unde-şi disimula preţioasele documente. Domnişoara Nankett, spre deosebire de prietena ei, n-avea nimic dintr-o amazoană gata mereu de luptă. In ciuda micii ei înclinaţii pentru whisky, ea îşi muie de multe ori buzele în pahar, într-atît se simţea de terorizată şi pasionată de ceea ce auzea. Cînd i se dădu voie să-şi dea cu părerea, îşi exprimă convingerea că nemiloşii adversari ai Imogènei — şi mai ales bărbatul acela cu ochi albaştri şi mustaţă de focă — nu vor dezarma pînă în ultimul moment, cînd vor fi nevoiţi să recunoască faptul c-au pierdut partida. Şi fiindcă poliţiştii din Callander erau nişte incapabili, oare n-o sfătuia înţelepciunea să ceară ajutor la Londra ?

În clipa aceea *miss* McCharthery îi mărturisi că-l aştepta pe Allan Cunningham şi fu astfel în situaţia s-o pună la curent pe amica ei cu poveştile intime care dublau faptele sale de vitejie. Nancy se interesă şi de unii şi de alţii. Imogène îi istorisi, cu lux de amănunte, incidentul scrisorii amoroase (pe care se duse s-o caute în şifonier spre a i-o arăta şi a întări astfel ceea ce spunea), scrisoarea pe care-o atribuise, cu prudenţă, mai întîi lui Andrew Lyndsay, apoi lui Gowan Ross şi din ce motive (cei doi membri ai triadei fiind eliminaţi) trebuia ea să admită că Allan Cunningham era cel care-o iubea, fără a îndrăzni să întreprindă ceva în alt fel decît în acest chip discret. Solicitată, *miss* McCarthery schiţă un portret entuziast al lui Allan şi atît de veridic, încît domnişoara Nankett nu se putu împiedica să observe:

— Dar... e un om tînăr...

Imogène roşi:

— – Totuşi Allan, să ştii, nu-i departe de patruzécL,.

— Dar încă nu-i are...

— Nu cred... Ei, ghicesc eu la ce te gîndeşM !

— Te asigur...

— Ba da, ba da î Şi e normal... Cum un bărbat încă foarte tînăr se poate îndrăgosti de o femeie, care nu mai este... Nu-i aşa ? Chestiune pe care mi-am pus-o şi eu, poţi să fii sigură, dar uneori dragostea urmează drumuri ciudaté şi, slavă Domnului, poate încă mai există bărbaţi care rămîn mai sensibili la frumuseţea interioară, decît la aparenţe. De altfel, Allan, care se ocupa de angajarea artiştilor, trebuie că e sătul de toate fetiţele alea frumuşele gi iară creier... Şi in sfîrşît, la o adică, dacă-i pe-aşa, asta-i situaţia, nu ? Inutil să-ţi montezi o ciocănitoare-n cap !

Dimineaţa venise demult cînd Imogène se apucă de pregătit platoul pentru nucul dejun spre a-l duce musafirei sale, care-o primi cu prietenie şi puţin confuză. Aşezai à la căpătîiul amicei sale, *miss* McCarthery o privea

mîncînd şi-n timpul asta îi prezenta programul zilei, care consta mai ales în a-i face cunoscute decorurile dramelor pe care tocmai le trăise. Abia se lansase în explicaţii, cînd soneria grădinii, mînuită de o mină hotărîtă, sună prelung. Imogène ţîşni dintr-un elan ?

— E Allan !

Se grăbi spre oglindă sub privirea tct atît de amuzată pc cît de întristată a lui Nancy apoi alergă spre uşă zicînd:

— Sînt ridicolă, nu ?

Domnişoara Nankett izbucni în rîs:

— Ba nu, eşti pur şi simplu îndrăgostită !

Dar la uşă nu era Allan şi *miss* McCarthery se trezi nas în nas cu poliţistul Tylor. Se arătă cît se poate de ursuză:

— Ce vrei ?

— Scuză-m£ pentru deranj, *miss*, dar nu vin decît din motive oficiale,,.

— Ad»că pentru ce ? N

— M-a trimis şeful.

— A !

— Uite, azi e ziua lui liberă.. Ar vrea să se ducă la pescuit...

— Şi de ce crezi că m-ar interesa dacă Archibald MeÇlostaugh se duce la pescuit ori la dracu' ? îmi închipui că n-.-i ajuns să-mi ceară mie voie !

— într-un sens, nu. *miss...* Dar ar dori să ştie dacă aveţi de gînd să faceţi pagube şi azi. în acest caz, ar rămîne la birou ca să recepţioneze cadavrele...

— Samuel Tylor, ori eşti beat de dimineaţă ? Sau poate Archibald McClostaugh e complet căzut în cap ! Vreţi cumva să vă bateţi joc de mine ?

— Nu-ţi ieşi din fire Imogène şi...

— Ia şterge-o tu, Tylor, mainte să-mi ies eu din pepeni şi spune-i şefului tău că e cel mai mare dobitoc pe care l-a produs Scoţia vreodată !

După această apreciere definitivă, Imogène se răsuci pe călcîie, -ăsîndu-l pe poliţist foarte nedumerit.

Nancy îşi puse un şorţ ca să-şi ajute amica la menaj şi dimineaţa trecu liniştit în discuţii — în care *miss* McCarthery deţinea rolul de vedetă, fiindcă avea mult de povestit — în vreme ce ambele domnişoare mînuiau cîrpa de praf şi mătura. Spre prînz se duseră ia bucătărie spre a pregăti un prînz simplu dar copios, care avea să le dea forţa necesară spre a-şi îndeplini proiectul unui drum lung, traversind cîmpia Callanderului. Imogène curăţa ceapa cînd sună la poarta grădinii. Cu dosul palmei îşi şterse ochii plini tic lacrimi şi zise scoţîndu-şi şorţul:

— Sper că nu e Allan ! N-ar fi în avantajul meu..;

Era însă Allan. Văzînd-o pe *miss* McCarthery se repezi

«pre ea şi-i luă mîinile între ale sale. 1

— Am venit cît de repede am putut... Plîngi i

— Curăţăm ceapa.

Elanul său fiind tăiat de răspunsul prozaic, Allan păru o clipă să dea înapoi şi Imogène se aruncă în întîmpinarea lui:

— Intră repede, dragă Allan ! Acum, că eşti aici, sînt sigură că toarte necazurile mele au să se termine !

— In orice caz, rămîn aici ca să te apăr şi— i sfătuiesc insistent pe cei ce te plictisesc să fie atenţi. N-am obiceiul să las să fie necăjite persoanele care... care... mă rog, înţelegi ce vreau să zic...

— Da, Allan...

Scoţiana îşi încărca scurtul său răspuns cu toată emoţia de care era în stare. Împreună se întoarseră în bucătărie, * unde, la intrarea lor, Nancy se ridică.

— Dragă Nancy, ţi-l prezint pe Allan Cunningham... Allan, uite-o pe Nancy Nankett, care. şi ea, a venit în ajutorul meu.

— Domnule Cunningham, Imogène mi-a vorbit mult de dumneavoastră,

— Sînt flatat, domnişoară. Sper ca, cel mult, să nu mă fi vorbit de rău...

— Cred că mai degrabă de bine !

Roşie ca focul, Imogène interveni i

— Nancy, n-ai vrea să taci ? Cît despre dumneata, Allan, ai fi bun să-mi spui din ce motive m-ai abandonat de la venirea în Callander ?

— Lasă-mă să nu-ţi răspund, Imogène... în plus, vreau să cred că strisoarea dumitaïe, atît de încrezătoare şi afectuoasă, înseamnă că... că ai înţeles adevăratele motive ale.», fugii mele...

Miss McCarthery nu mai ştia dacă e pe cale să plîngă ori să rîdă:

— Nancy, cine-ar fi crezut că un băiat mare ca ăsta poale fi atit de timid ?

— într-adevăr... Ei bine, ca să-l pedepsim pe domnul Cunningham, să-l punem să ne ajute la bucătărie !

— Bucuros !

Curăţind legumele, împănînd carnea, punînd tacîmurile, cei trei oaspeţi ai bătrînei case se lansară intr-o dezbatere animată, în care Nancy fu repede pusă la colţ prin forţa împrejurărilor. Cînd Allan află de tentativele ucigaşe ale lui Lyndsay şi Ross, nu-şi putu stapîni indignarea şi strivi între dinţi una sau două înjurături, după care le rugă pe doamne să-l scuze. După el, Lyndsay, şi Ross, în-

1 Uniţi la clubul lui, doreau să se folosească de el ea de un

»

paravan. Cînd Lyndsay îi vorbise de un sejur în Scoţia, Allan, chemat la Edinburgh cu afaceri, acceptase cu entuziasm fiin'dcă şi el era un pescar împătimit. Şi apoi fusese intîlnirea cu Imogène în tren. impresia că ea se interesa mai mult de Lyndsay şi telefonul primit de la Edinburgh, care-i permitea să plece acolo. Cu toată buna credinţă, uitînd de planurile

matrimoniale cu Lyndsay şi Ross, protestă xicînd că ea nu-i acordase niciodată lui Lyndsay nici cea mai mică atenţie. Allan păru în acelaşi tîmp convins şi fericit. Spre a-şi termina explicaţiile, adăugă:

— Totuşi, Imogène, există ceva ce nu pricep... De ce aceşti doi oameni ţineau atîta să vinăaici şi din ce cauză s-au ţinut de capul dumitale pînă la a vrea să te omoare 'j

Miss McCarthery nu ezită decît o clipă înainte de a răspunde. I se părea că n-are dreptul să ascundă adevărul celui pe care-l considera drept viitorul ei soţ şi-l puse la curent cu misiunea sa, căreia întoarcerea lui *sir* Henry Wardlaw avea să-i pună curînd capăt. Stupefiat, Cunningham părea să nu-şi creadă urechilor, apoi, cu un entuziasm aproape juvenil, proclamă că ea era persoana cea mai extraordinară pe care-o întîlnise vreodată. Nancy formă un cor împreună cu el şi Imogène, roză de plăcere, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, plecă să caute whiskyul spre a-şi ascunde tulburarea.

După prînz, cînd Allan declară că se simte bine cur<i nu se mai simţise niciodată in viaţă, cei trei prieteni se duseră să se plimbe. Mai înainte conveniră că şi Cunningham va locui tot în vechea casă. Nancy servind drept acoperire.

După portretul pe care i-l schiţase Imogène, Allan îl recunoscu imediat pe Herbert Flootypol. de cum intrară la ,.Mîndrul Highlander" spre a-şi lua ceaiul. Galezul şedea tihnit într-un colţ al sălii şi părea să nu se sinchisească de nimeni. Ocupat să scoată bere, Ted Boolitt o salută vesel pe Imogène de departe şi-l trimise pe Thomas să ia comanda. *Miss* McCarthery se aşezase astfel încît să-l aibă in faţă pe Flootypol. prezenţa lui Allan dîndu-i toate îndrăznelile din lume. Ea începu să debiteze remarci mai degrabă neplăcute la adresa galezilor, apoi a indivizilor care poartă mustăţi ciudate, aprobată fiind de Cunningham, în vreme ce Nancy, jenată, îi ruga să tacă. Herbert Flootypal îi fixă cu ochii lui albaştri şi nu-şi mai luă privirea de la ei. Stînjeniţi, încercară să continue cu bătaia de joc, dar această privire pironită pe ei îi încurca foarte tare. Excedat, Allan se ridică şi se îndreptă spre masa galezului ;

— Domnule, ne priviţi într-un fel care nu-mi place...

Atunci se aşternu liniştea în întreaga sală şi Ted Boolitt,-ştergîndu-şi mîinile, părăsi contoarul de bere.

— N-aveţi decît să vă schimbaţi locurile.

Herbert Flootypol răspunsese cu calm, ceea ce, în acest mediu scoţian în fierbere, întărîta şi mai mult spiritele, semănînd cu una din cele mai cumplite inşulte. Clienţii de la „Mîndrul Highlander" pricepură acest lucru atît de bine, încît începură să încrucişeze priviri, în vreme ce Thomas, băiatul de prăvălie, punea mîna pe telefon ca să-l cheme pe Tyler în ajutor în caz de nevoie. Ted Boolitt se aşeză între cei doi adversari:

— Domnilor, nu uitaţi că sînt femei de faţă !

Cunningham rînji:

— Tocmai de asta nu vreau să admit ca acest individ să se poarte atît de grosolan !

Herbert suspină:

— Nu cumva ai băut ?

;; — Eu ? ! Asta-i o neobrăzare ! Dacă vrei să te scoli, sînt gata să-ţi arăt ce mai reflexe am î

— Dacă ţii neapărat, dar e absolut idiot...

Galezul se ridică greoi şi clienţii estimară că şansele nu erau egale pentru cei doi bărbaţi. Ei simţiră de aceea o bruscă antipatie pentru Allan. Ted Boolitt, văzînd că eforturile de conciliere se dovediseră inutile, îi făcu un semn convenit lui Thomas, care, foarte discret, telefonă la secţia de poliţie, apoi începu să strîngă mesele şi scaunele spre a lăsa cîmp liber de acţiune celor doi rivali. Ca să fim cinstiţi, Cunningham nu se simţea foarte mîndru de el. Să boxezi cu burta asta birocratică şi moale n-avea nimic dintr-o vitejie. Fără prezenţa amicelor sale ar fi renunţat, dar aşa nu se putea. Flootypol, punîndu-şi cu grijă melonul, îl întrebă pe Allan, care-l domina cu aproape un cap:

— Şi acum ? ^

— Prezintă scuze acestor doamne, dacă vrei să eviţi corecţia !

— Prefer corecţia !

Asistenţa, impresionată favorabil, trecu aproape toată de partea galezului.

— Cum vrei !

Cunningham, pe vîrful picioarelor, schiţă două sau trei fente rapide şi expedie o directă de stingă rivalului său, vizîndu-i nasul, bănuind că durerea şi vederea sîngelui vor fi suficiente spre a-l aduce pe adversar la Împăcare. Dar pumnul lui Allan nu atinse faţa lui Flootypol. şi ceea ce urmă imediat, Cunningham nu mai pricepu prea bine. Cînd îşi reveni în simţiri, se afla întins pe spate, pe jumătate mort din pricina căderii care-l făcuse să întîlnească podeaua după o trecere rapidă pe deasupra spinării galezului. Prietenii lui Ted Boolitt scoaseră un „ura" de entuziasm, în vreme ce Imogène, repezindu-se să-şi salveze cavalerul, ţîşni înainte cu ghearele scoase la Flootypol, care întrerupsese lupta. Dar o voce severă înfipse toată lumea pe locuri:

— Hei. ce se întîmplă aici la voi ?

Silueta lui Samuel Tylor se decupa în dreptul uşii. Cînd îl văzu, Imogène scoase un suspin înainte de a declara ;

— Aş fi pariat că e el !

Sosirea poliţistului calmă fierberea generală. Fiecare se întoarse la locul său şi, cum nimeni nu formulă nici o plingere, Tyler acceptă paharul oferit de Ted Boolitt spre a-l plăti pentru deranj. *Miss* McCartery şi prietenii ei ieşiră întrc tăcere ostilă şi Imogène trebui să-şi mărturisească faptul că imaginea ei în ochii opiniei publice din Callander continua să se deterioreze. In alte vremuri i-

ar fi fost ruşine, dar acum prezenţa lui Allan o făcea indiferentă la tot ceea nu privea preocupările ei sentimentale.

C md *miss* McCarthery şi ceilalţi ajunseră acasă, Nancy declară că fusese atît de înspăimîntată de acest incident, încît cerea voie să se ducă să se culce fără a mînca. Fură de acord şi Imogène promise să urce să-i aducă o ceaşcă de çeai. Deşi o iupèa pe fată, Imogène era îngrijorată mai muît pentru sănătatea lui Cunningham, pe care-l forţă să înghită un paliar cfe whisky plin ochi, întrebîndu-l totodată daca nu cumva îl doare vreo parte a trupului.

— Cel mai tare mă doare amorul meu propriu, Imogène... M-am acoperit de ridicol în ochii dumitale... N-o să mi-o iert niciodată !

Nu spune prostii, dragul meu prieten !

— Dar cum aş fi putut presupune că omul ăsta, în aparenţă atît de fără vlagă, o să-mi aplicé o asemeneea lovitură de judo ?

— Nu puteai şti, Allan ! Individul e un laş din moment ce foloseşe astfel de metode de luptă !

Tulburată, ea mîngîie obrazul băiatului şi şopti:

— Allan... O să-mi amintesc totdeauna că ai riscat să fii ucis pentru mine ! Acum trebuie să urc să-i duc o ceaşcă de .ceai amărîtei ăleia de Nancy. Destinde-te şi odihneşte-te. Mă întorc imediat.

Nancy, prea enervată, nu dormea. Starea ei febrilă o nelinişti pe Imogène, care se întrebă dacă n-ar proceda înţelept chemînd doctorul. Domnişoara Nankett, căreia îi împărtăşi aceasta intenţie, protestă vehement. Se simţea nervoasă fiindcă abia acum realiza toate pericolele adunate pe capul prietenei sale. N-avea să uite niciodată privirea sinistră a galezului. Era neîndoielnic pentru ea că omul ăsta n-ar ezita nici a doua oară s-o omoare pe Imogène

spre a intra în posesia documentelor. Tremura pentru prietena ei. Mişcată, *miss* McCarthery, căreia nimeni nu-i mărturisise niciodată un asemenea ataşament, îşi stăpînea cu greu lacrimile.

— Iti promit să mă arăt foarte prudentă, Nancy dragă,..

— Asta nu-i de-ajuns, Imogène, nu putem fi mereu lingă tine şi-l ghicesc pe monstrul ăsta gata să-ţi sară în spinare ! In vorbele ei vibra o asemenea certitudine, încît Imogène fu impresionată.

— Draga mea, nu pot face ca sir Henry să se întoarcă mai iute !

— N-ai putea găsi o ascunzătoare care te-ar scuti să porţi documentele asupra ta ?

— Care ar fi mai sigură decît asta ?

— Dar e foarte periculos !

— Cu-atît mai rău !

— Nu vorbi aşa, Imogène î Înnebunesc ! Ascultă:... de ce n-ai încredinţa hîrtiile domnului Cunningham ?

— Lui Allan ?

— Doar ai încredere în el, nu-i aşa ?

— Evident, dar n-am dreptul să-l las să se expună în locul meu !

— Dar n-o să ştie nimeni ! Dimpotrivă, mi se pare singura şansă reală ca aceste documente să nu cadă în mîinile unui astfel de individ ticălos ! Sînt sigură că domnul Cunningham ar fi profund mişcat de acest semn de preţuire...

Acest ultim argument deschise perspective încîntătoare în mintea domnişoarei McCarthery. Era adevărat că punîndu-şi onoarea în mîinile lui Allan avea să-i facă cea mai tandră mărturisire de iubire şi poate că atunci, şi el, dinspre partea lui, avea să se hotărască să-i spună cuvintele pe care le aştepta...

— Sigur că ai dreptate, Nancy... O să mă gindesc la asta...

In salon, Cunningham părea să aprecieze în mod deosebit whiskyul Imgoènei. Cînd aceasta din urmă intră, el se ridică şi nu se mai aşeză la loc decît atunci cînd ea luă loc în faţa lui.

— Cum îi merge domnişoarei Nankett ?

— Mai bine... Săraca mititică, e neliniştită pentru mine. E sigură că mă vor asedia ca să-mi fure mapa cu planurile lui Campbell 777. Ar dori să ţi le dau dumitale spre păstrare.

— Ce idee bună. Iţi jur că nimeni n-o să te ia de la mine !

— Sînt convinsă de asta, dar... Allan... trebuie să înţelegi că aceste documente mi-au fost încredinţate... că nu pot renunţa la o astfel de însărcinare pentru nimic în lume...

— Imogène, sînt eu în ochii tăi un nimic ?

— Evident că nu, dar...

Cu un gest impetuos, Allan îi luă mîinile:

— Imogène, e vremea să-ţi vorbesc... Ai ghicit sentimentele mele în ce te priveşte, nu-i aşa ? biletul ăla pe care n-am avut curajul să-l semnez... Mărturisirea pe rare n-am îndrăznit să ţi-o fac, toate astea îmi permit să ma exprim în prezent...

Miss McCarthery nu-l mai auzea pe cel din faţa ei decît di' dincolo de zgomotul asurzitor al bătăilor propriei Inimi. Bolborosi:

— Te... te rog..;

— Imogène, te iubesc... Vrei să fii soţia mea ?

Scoţiana scoase un strigăt uşor. de pasăre rănită.

— Te-am supărat ? Ai de gînd să refuzi propunerea mea ?

— Nu, nu Alan... dar... sînt mai mare ca tine... cu mulţi ani...

— Ce importanţă are ! Dragostea nu poartă gn*s vîrstei ! Ai o inimăde douăzeci de ani. Spune da, Imogène ! Vei face din mine cel mai fericit dintre bărbaţi !

— Stai... stai o clipă... eu...

Ridicîndu-se repede. Imogène alergă în bucătărie, încuind uşa cu cheia în urma ei, după ce bău un pahar mare cu apă, se dezbrăcă spre a scoate mapa, se îmbrăcă apoi la loc şi se întoarse în salon:

— Uite Allan, documentele pentru care era cît pe-aci să mor... Dîndu-ţi-le îţi dau cel mai mare semn de încredere pe care ţi l-aş putea da... Dar fiindcă trebuie să devenim soţ Şi soţie, la bine şi la rău, e drept să împărţim de îndată răspunderile...

Cunningham luă mapa şi o strecură în buzunar:

— Imogène, cine o să vrea să mi-o ia, va trebui să mă omoare mai întîi !

— Dragă Allan, dacă te omoară, trebuie să mă omoare mai întîi pe mine !

Stingheriţi, rămaseră unul lîngă altul, nemaiştiind ce să facă după acest elan care-i transportase în paradis. Aruncîndu-şi pudoarea la picioare, *miss* McCarthery insinuă:

— Nu există oare obiceiul ca logodnicii să se sărute ?

— Nu îndrăzneam...

Cunningham o luă în braţe pe *miss* McCarthery şi aceasta din urmă. închizînd ochii, întinse buzele spre a p&vura primul sărut din viaţa 'ei, dar Allan o sărută pe frunte. Ea se gîndi că băiatul era într-adevăr foarte timid. Imogène, manifest]ndu-şi intenţia de a bea o ceaşcă de ţ ceai înainte de culcare, Allan ţinu să-l pregătească chiar el şi. cînd îl aduse, declară că va face la fel în fiecare seară a vieţii lor. Imogène era atît de mişcată de această iubire despre care nu îndrăznea să-i vorbească logodnicului ei, încît, în emoţia clipei, uită să pună zahăr.

Curîrid, *miss* McCarthery, toropită de imaginea unei fericiri populată de viziuni minunate, îşi dădu seama că alunecă în somn. Voia să lupte cu această stare, dar, penlru prima oară, moleşeala era mai tare decît voinţa ei. Ii spuse noapte bună lui Allan şi, cu toate precauţiile din lume, urcă în odaia ei. Trecînd prin faţa uşii micuţei Nancy vru să intre ca s-o înştiinţeze despre logodna ei, dar nu mai avu putere, Ii trebui un tîmp infinit să se dezbrace, dcrapînd, clipă de clipă, alunecînd într-o somnolenţă căreia-i ţinea piept cu chiu cu vai. Cînd fu în cămaşă de noapte, mai mult căzu pe pat decît se lungi şi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, avu timpul să remarce că marea voce a vîntului din landa cînta *Marşul nupţial* al lui Mendelssohn.

CAPITOLUL XI

Imogène ieşi din somn aşa cum coborî dintr-un tren după o noapte de insomnie petrecută într-un compartiment plin cu oameni care preferă mai degrabă să respire toţi microbii lumii, decît să întredeschidă fereastra. Îşi

simţea limba umflată, gura amară şi o durere de cap ca şi cînd ar fi avut o cască de o greutate insuportabilă. încercă să-şi amintească ce băuse, dar în afară de ceai... Avea cumva să cadă bolnavă chiar acum, cînd logodnicul ei era aici ? La această idee odioasă, vechea ei energie se trezi. Sări din pat, dar totul începu să se învîrtă cu ea şi sfîrşi prin a cădea pe podea. Nu îndrăzni să cheme în ajutor, ştiind că Allan avea să vină primul, şi nu ţinea să apară în ochii lui în starea asta. Cramponîndu-se de pat, de masă, de spătarul fotoliului, ajunse în sfîrşit la dulapul unde, într-un sertar, păstra în permanenţă o sticlă de whisky, ca s-o deschidă dacă i se face rău. Imogène o desfăcu şi, punînd la gură gîtul sticlei, rase o duşcă bună,

care, pe moment, ii dădu senzaţia că e inundată de un val de lavă în erupţie. Dar clipa care urmă o umplu de o stare de bine minunată. Dragul de scotch bătrîn... Imblînzită, ea contempla sticla salvatoare şi simţi nevoia să cînte cîntecul lui Robert Bruce. Prin reflex, îşi spuse că riscă să-l trezească pe Allan, care poate n-ar priza acest gen de exerciţiu matinal.

O linişte totală domnea în casă. Trebuie că oaspeţii ei dormeau. Imogène se pregătea să se culce la loc, clnd simţi că în aer e ceva ciudat, greu de definit. I se păru câ există ceva anormal în micul ei univers familiar. Se întrebă ce, încercînd să ghicească natura acestei anomalii şi. deodată, îşi dădu seama că liniştea casei nu se potrivea cu lumina zilei. Tulburată de o vagă nelinişte, îşi luă ceasul şi, fără a-i veni să creadă, îl duse la ureche. Tic-tacul regulat indica faptul că micul ornic îşi făcea datoria pe de-a-ntregul. Şi totuşi arăta unsprezeece şi jumătate. Imogène nu mai rămăsese niciodată atît de multă vreme în pat ! Oare ce-or fi crezînd Allan şi Naacy ? Dat cum se face că nu-i auzea deloc mişcînd ?

Ruşinată din pricina acestei trîndăvii care nu-i şedea în obicei, Imogène se grăbi să-şi tragă halatul pe mîneci şi, strecurîndu-se afară din odaie cu infinite precauţii, se îndreptă încetişor spre baie. unde se închise cu un suspin de uşurare. în ciuda orei tîrzli, îi trebui mai mult timp decît de obicei ca să-şi termine toaleta, fiindcă ţinea să apară în faţa logodnicului ei la maximum de strălucire. Faţa puţintel şifonată pe care i-o arăta oglinda era din pricina impresiei superlative pe care i-o făcea figura tînără şi fără riduri a lui Allan. Iiotărît lucru, trebuia să-şi mărturisească faptul că-şi începea prost ziua, atît cît se mai

putea începe o zi la amiază... Cînd fu gata, după ce-şi puse pochia pe care-o considera cea mai potrivită, se duse să ciocănească la uşa micuţei Nancy. Neobţinnd nici un răspuns, intră, constatînd astfel că înăuntru nu e nimeni. La fel era şi în odaia cedată lui Cunningham. Făcu vreo cîţiva paşi prin grădină şi strigă:

— Allan î... Nancy !...

Dar ecoul vocii ei se pierdu în aerul uşor. fără ca cel mai vag răspuns să răsune. Intrigată, se duse la bucătărie. Mai mult ca sigur, ştiind-o adormită şi nevoind s-o scoată dintr-o odihnă binefăcătoare, după toate emoţiile acumulate în cursul ultimelor zile, Nancy şi Allan se duseseră la plimbare. Procedaseră înţelept şi, spre a se pedepsi pentru acea dimineaţă cam necuviincioasă, *miss* McCarthery se condamnă să pregătească un prînz nemaipomenit, care avea să fie cea mai bună surpriză pentru plimbăreţi şi cea mai bună dintre scuze. Cu cartea de reţete în mînă, Imogène se lansă în pregătirea unei foarte sofisticate tarte cu prune pe care-şi promise s-o servească după *bubble and squeak* [3] cu pulpă de berbec, adusă la domiciliu chiar de domnul Hatchmoy, măcelarul. Toate astea formau un prînz niţel cam greu, dar stomacurile scoţiene nu se lasă oprite de detalii de acest fel. Cînd, cu fruntea şiroind de sudoare, cu pletele în dezordine, Imogène termină de pregătit totul, îşi dădu seama că e aproape două şi că nici Allan, nici Nancy nu dăduseră semn de viaţă. Din clipa aceea începu să se neliniştească. Le mai acordă o jumătate de oră, fără să se mai intereseze de tarta care se calcina, de pulpa de berbec care se usca şi de *dubble and squeak* devenită o magmă informă. Acum era sigură că Allan fusese atacat ca să i se fure documentele. N-ar fi trebuit niciodată să accepte ideea lui Nancy ! Dar ce era cu Nancy însăşi ? Ruşinată, îşi dădu seama că nu se prea gîndea la soarta acestei sărmane Nancy... La trei şi un sfert se hotărî la un drum care-o costa mult. dar nu credea că are dreptul s-o mai tergiverseze cu adevărul...

Lui Archibald McClostaugh nu-i mai rămîneau decît douăzeci şi patru de ore pentru a expedia soluţia problemei de şah la „Times". Se gîndea încă o dată, aranjîndu-şi pionii în căsuţele respective, cu creierul congestionat. Tyler intră spre a-l anunţa că *miss* McCarthery *ddîea* să-i vorbească. Archie sări în sus ca muşcat de şarpe:

— A, nu ! Asta nu ! !

Samuel insistă:

— N-are aerul ei obişnuit... ! — A !

— E ca stinsă, pulverizată... v/ — Nu se poate !

Cu un gest disperat, McClostaugh arătă spre tabla de şah:

— Totul e contra mea ca să mă împiedice să rezolv problema asta !

Atunci neghiobul de Tyler, nenorocitul de poliţist de doi bani, luă un cal alb, apoi un nebun de aceeaşi culoare, împinse înainte două piese negre şi zise:

— Uite şefule, negrele sînt mat în trei mutări. Pot s-o las înăuntru pe *miss* McCarthery ?

Dar, cu ochii ieşiţi din orbite, Archie se afla în imposibilitatea absolută de a răspunde. Samuel se hotărî să vadă în tăcere^ iui o încuviinţare şi se duse s-

3 Amestec de piure ele cartofi şi varză fiartă, încălzite împreună într-o tigaie cu grăsime (n.a.).

o aducă pe Imogène. Ea fu cea care-l readuse în simţiri pe şeful de secţie. Văzînd-o în faţa lui, acesta din urmă mormăi i

— Iar ai venit !

— MeClostaugh... nu ţi s-a semnalat de dimineaţă descoperirea vreunui cadavru ?

— Pe crucea mea, nu î După părerea dumitale asta ar fi trebuit să se intîmple ?

— Nu ştiu... Nu mai ştiu...

— Nu cumva, din întâmplare, te temi de concurenţă ?

Prea demoralizată ca să se mai împungă cu el, ?niss

McCarthery povesti, cu voce tremurătoare despre dispariţia lui-Allan şi a micuţei Nancy.

— Şi de ce Dumnezeule ai vrea ca ei să fi fost asasinaţi ? Uciderile nu contează totuşi printre distracţiile oferite de oamenii Callenderului oaspeţilor lor ! Sînt tineri ?

— Da.

— Acest domn Cunningham şi această domnişoară Nankett ?

— Pa

— Atunci linişteşte-te. Sînt pe cale să flirteze pe undeva, la umbra unui copac şi au uitat de ceas !

Imogène fu cît pe-aci să facă explozie în faţa uriaşei prostii şi să-i mărturisească interlocutorului său că ea şi Allan se angajaseră pe viaţă unul faţă de altul. Dar la ce bun să-i spună ? Grăsuliul ăsta tăntălău n-avea să priceapă nimic. Preferă să plece, dar Archibald McGlastaugh nu ghici niciodată de ce, înainte de a ieşi, *miss* McCarthery crezu că e bine să-l trateze încă o dată de dobitoc.

Ea se prefăcuse de minune că nu dă nici o importanţă afirmaţiilor despre Allan şi Nancy, dar ideea, odată înfiptă în minte, îi făcea rău. Întorcîndu-se acasă îşi tot repeta că McClostaugh nu-l cunoştea pe Cunningham şi că-l judeca aşa cum ar fi judecat nu se ştie ce băieţandru. Numai ea îi cunoştea valoare. Şi Nancy ? Iubitoarea de Nancy venită în mod special de la Londra în ajutorul prietenei

salo, cum putea fi bănuită de o astfel de trădare ? Haida de ! Se monta de pomană ! Totuşi, îi rămăsese în memorie chipul ei în oglinda de la baie şi nu se putea abţine de la comparaţia între trăsăturile sale obosite şi prospeţimea mutrişoarei lui Nancy. Absorbită de reflexii penibile, miss McCarthery fu cît pe-aci să se ciocnească de anchetato-j rul Peter Cornway.

— *Miss* McCarthery, sînt cu totul fericit să vă întîlnescf !

— Ce mai faceţi, domnule Cornway ?

— Mai bine decît clienţii mei, *miss !*

O glumă pe care-o cunoştea tot ţinutul şi care nu-l mai amuza decît pe autorul ei. Imogène se căzni să zîmbească şi vru să plece, dar anchetatorul simţea o nevoie acută de glume.

— Prietenii dumitale te-au şi părăsit ?

Scoţiana simţi că leşină ca lovită în moalele capului, fără a ghici însă dincotro vine lovitura.

— Prietenii mei, domnule Cornway?

— Tînărul şi fata cu care vă plimbaţi ieri după amiază. Nu locuiau la dumneata ?

— Ba da. /

— Logodnici, îmi închipui...

Miss McCarthery avu groaznica impresie că-i îngheaţă sîngele în vine şi că avea să se prefacă într-o stană de piatră, în vreme ce Peter continuă:

— î-am văzut luînd trenul de Edinburgh azi dimineaţă la nouă. Se ţineau cu braţul pe la spate, păreau foarte îndrăgostiţi unul de altul... Nu vă e bine, *miss ?*

— Nu-i asta, dar de-aseară nu sînt în apele mele... Vă rog să mă scuzaţi, domnule Cornway...

Perplex, anchetatorul o privi pe Imogène départindu-se cu paşi împleticiţi şi se întrebă, la rîndul lui, dacă fiica mi-şi moştenea cumva tatăl, cunoscut pentru iubirea lui faţă de butekuţă...

Aşadar, îndrăzniseră să-i facă asta ! Dar de ce ? De ce-şi bătuseră joc de ea ? A ce semăna jocul ăsta cumplit ? De ce să strecoare bileţelul ăla în geanta ei ? De ce să rida de ea fiindcă nu-i nimic mai de rîs decît să vezi o fată bătrină crezînd în iubire ? Nancy... Nancy care cunoştea sentimentele Imogènei, cum putuse ea încuviinţa să devină complicea acestei farse ? Ori poate, căzuse ea pe bec în faţa farmecelor lui Allan ? Poate acum îi era ruşine gîndindu-se la prietena ei... Săraca Nancy...

Cu greutate, bîjbîind, devenită dintr-odată foarte bătrînă, *miss* McCarthery se ridică djn fotoliul în care-şi rumega necazul. Se forţă să se privească în oglindă, se examină fără milă şi ridică din umeri. Nu putea să lupte lupte cu tinereţea micuţei Nancy. Totul era în ordine. Tinerii cu tineri, bătrînii .. cu cine ? li adresă ua zîmbet neghiob căpitanului din Armata Indiilor:

— Cu cine zici, tati, cu cine ?

Robert Bruce... Walter Scott... Tovărăşia lor n-avea să-i mai ajungă, o ghicea. Avea oare să-i trădeze, la rîndul ei ? Cînd se îndrepta spre bucătărie o opri un gînd: cum de ştiau ei că are să se trezească atît de tîrziu în acea dimineaţă cînd, de obicei, sărea din pat la primele ore ale dirnineeţii ? Dintr-odată îşi aminti de gustul ciudat al ceaiului pregătit de Allan, de acel gen de moleşeală care-o doborîse pe pat, de amărăciunea din gură la trezire, de

durerea aia de cap... Drogată ! O drogaseră ! Atunci... Inima Imogènei încetă să mai bată. Mapa ! Se aruncă pe scară,

deschise uşa camerei Iui Allan şi sco&we un strigăt de bucurie văzînd mapa la vedere pe şemineu. Cu picioarele moi de emoţie, se lăsă să cadă pe un scaun. Cel puţin nu erau hoţi ! O simplă fugă amoroasă... O lecţie bună pentru tine, Imogène. Altădată să te uiţi de două ori înainte de a-ţi uita vîrsta ! Cum avea Nancy să îndrăznească apară în faţa ei la birou ? Cu o mînă tremurătoare, puse mîna pe preţioasele hîrtii. *S ir* Henry trebuia să se întoarcă la „Ancorele"... Să termine cu misiunea asta şi să plece cît mai iute spre a-şi regăsi micul ei apartament din Chelsea... Nu cerea nimic altceva, nimic...

Schimbîndu-şi rochia cu rusticul ei costum ecosez, înlocuind pantofii de lac cu toc cu unii obişnuiţi, redevenită Imogène cea pe care o ştia toată lumea, o.porni la drum spre locuinţa lui *sir* Wardlaw

Sir Henry o primi imediat. Văzîndu-i faţa răvăşită se întrebă dacă nu cumva prietenul lui, Dave Woolish, exagerase.

— Luaţi loc, *miss* McCarthery, a fost greu, nu-i aşa ?...

— Foarte greu. Uite planurile lui Campbell 777.

— Eram sigur c-o s-aveţi succes.

— Mulţumesc.

Sir Henry luă un coupe-papier şi defăcu plicul. Un teanc de foi albe căzu din el. Omul nu îndrăzni să ridice privirea spre vizitatoarea lui, bănuind prăbuşirea ei, dar — cînd în sfîrşit o privi — fu frapat de schimbarea extraordinară survenită în numai cîteva clipe. Ea fu cea care vorbi prima:

— Prin urmaşe era complicea lor...

— Vă rog ?...

— N-aveam nici un motiv să mă răzbun pe el, dar acum e altă poveste...

Pe mïine, *sir* Wardlaw.

— Unde vă duceţi ?

— Să caut planurile lui Caropbell 777.

— Ştiţi unde sînt ?

— Ştiu cine le are.

— Fiţi atentă !

— La ce ? Nu mai am nimic de pierdut !

Lyndsay, Ross, Cunningham — triada completă. Toţi puşi de acord ca s-o jumulească, dar fiecare cu metode diferite. Şi proasta asta de Nancy care credea în promisiunile canaliei âleiâ ! Trebuia nu numai ca Imogène să-şi recupereze bunul ei, ci şi s-o scoată pe proasta de domnişoară Nankett din încurcătura cu netrebnicul ăsta ! ..Trandafirul fără spini"... Îşi amintea informaţiile furnizate de

Gowan Ross. îşi puse pistolul în valiză.

La Edinburgh, unde sosi către zece seara, *miss* McCarthery descinse la „Rutland", aproape de gară. îşi rezervă puţin timp ca să-şi facă toaleta şi, punîndu-şi enormul pistol in geantă, coborî la recepţie, unde fu cît pe-aci să-i provoace un infarct elegantului june desemnat cu informarea clienţilor atunci cînd îi ceru adresa „Trandafirului fără spini". El i-o dădu, dar crezu de datoria lui să adauge:

— Mi-aş putea permite, *miss*, să vă atenţionez că nu-i un loc pentru cineva de calitatea dumneavoastră ?

— Puteţi, dar asta n-o să mă împiedice sa mă duc acolo.

Şi ieşi cu nişte paşi mari, hotărîţi, care ar fi făcu* cin ste unui grenadier din garda Palatului. Şoferul care, la

Duierul patronului, trase maşina in faţa hotelului ca să-şi ia clienta, avu şi el palpitaţii cînd auzi cerîndu-i-se: '

— La „Trandafirul fără spini", vă rog...

— Iertaţi-mă, *miss,* vreţi să ziceţi chiar „Trandafiiul Jură spiniu ?

— Absolut !

— Ala nu e... nu e un ioc... hm... foarte circulat !

— De asta mă îndoiesc !

Şoferul nu mai insistă, dar, manevrînd vitezele, începu să aibă îndoieli asupra viitorului Regatului Unit, dacă domnişoarele gen învăţătoare îşi petreceau serile prin cele mai îndoielnice tripouri din Scoţia. Totuşi, nici uluirea resimţită la recepţia de la „Rutland", nici surpriza şoferului de taxi nu egalară stupefacţia uşierului de la „Trandafirul fără spiniu cînd pricepu că Imogène avea de gind să intre in casa lui de rendez-vous.

— Doamnă,, vă scuze, dar..;

— Domnişoară !

h— Scuzaţi-mă, *miss*... dar aici na e un cinema !

— Confidenţă pentru confidenţă, tinere ! Eu nu sînt regina Angliei ! Am venit să-l văd pe Alian Cunningham ! (— Cum aţi spus ?

— Allan Cunningham. b — îmi pare rău, *miss,* dar acest domn nu face parte dintre obişnuiţii noştri.

— Amice, să nu-ţi baţi joc de mine, ăsta e chiar un ins important în casa voastră !

Şi făcu portretul detaliat al mizerabilului de Allan. Uşierul zîmbi luminat:

— Păi ăsta pe care mi-l zugrăviţi e chiar patronul, domnul Oswald Ferthright !

Pi in urmare nici pe el nu-l chema Cunningham, cum nici pe Lyndsay şi Ross nu-i chemaseră aşa ! Canaliile !

— Vreau să vorbesc cu el imediat !

— Aveţi întîlnire ?

'— Azi noapte, s-a culcat ia mine, la Gallander...

— Ei, nu !

Dar *miss* McCarthery era prea inocentă ca să ghicească subînţelesul al acelui „nu" şi uşierul, amuzat, o lăsă să intre. Fata de la vestiar, purtînd doar sutien şi o fustiţă mini care-i descoperea picioarele pînă sus, îşi înghiţi zîmbetul la vederea noii sosite şi nu se putu împiedica să nu murmure:

— Căutaţi pe cineva, doamnă ?

Imogèène o fixă apăsat şi, cu un ton sec, o sfătui:

— în locul tău, fata mea, m-aş duce să mă îmbrac în loc să mă etalez într-o astfel de ţinută ! Gîndeşte-te că in locul meu ar fi putut intra un bărbat !

îi întoarse spatele, lăsînd-o pe fată cufundată într-o năuceală care-o făcu să se întrebe, cînd îşi va reveni în simţiri, dacă visase ori dacă se amuzase cineva să-i joace o farsă. Cît despre *miss* McCarthery, ea fu oprită niţel mai departe de un administrator care, deşi văzuse multe la viaţa lui petrecută în marginea legii, nu-şi putu stăpini o tresărire cînd Imogène se propti în faţa lui. O veche experienţă îl făcu să nu se înşele:

— Doriţi ceva, *miss ?*

— Să-l văd pe domnul Oswald Ferthright. Mă aşteaptă !

Administratorul se înclină, convins că o persoană de acest gen nu putea minţi.

— Vreţi să mă urmaţi,*miss ?*

Precedînd-o pe Imogène, o conduse către o draperie pe care o dădu deoparte spre a descoperi o scară. Se dădu în lături, înclinîndu-se:

— Prima uşă la dreapta, *miss.*

Apoi, cum era — în ciuda aerului său năting — un glumeţ, sări la telefon şi chemă biroul patronului. La aparat veni Bill, garda de corp şi omul îl anunţă că tocmai urca la şef o figură ciudată. Cînd, după ce ciocănise, Imogène auzi vocea celui ce continua să-şi spună Allan strigînd „Intră", avu o clipă de slăbiciune pe care-o depăşi imediat. In clipa cînd apăru în prag, falsul Cunningham, ocupat să înghesuie nişte dosare într-o valiză, n-o văzu imediat. Dar Bill cel uriaş, din contră, deschise ochii rotunzi şi murmură siderat ;

— A dracului păpuşică !

Tonul omului său de încredere îl făcu pe Allan să ridice capul şi să scoată un lung fluierat de surpriză:

— Cum naiba Bell, să-i spui lui Mike c-o să-l concediez fiindcă a lăsat pe cineva să urce fără permisiunea mea.

— înţeleg, patroane.

Apoi Cunningham, ironic, se întoarse către *miss* McCarthery ;

— Ai venit să-mi faci o scenă, dragă ?

Imogène fremătă de furie, dar se abţinu s

— Nu eşti scoţian, nu-i aşa ? ^

— Aş fi vrut să fiu !

— Te rog să-mi spui ce i-ai făcut lui Nancy Nankett şi să-mi dai documentele pe care mi le-ai furat !

Allan rîse:

— O auzi, Bill ?

— E mai degrabă obraznică, patroane, nu-i aşa ?

— Dragă *miss* McCartery, în ce-o priveşte pe Nancy nu fii îngrijorată, îi e bine. Cît despree hîrtiile la care ţii atîta, îmi pare rău să-ţi spun că le am, într-adevăr, dar le păstrez. Ca s-o sfideze, îi arătă mapa marcată cu T-34.

— Eşti un hoţ, Oswald Ferthright !

— Ei, hai, hai, nu te-nfuria, Imogène !

— Nu cred să mai fie posibil, canalie mizerabilă !

— Hotărît lucru, draga mea, devii plictisitoare... Bill, închide uşa !

Garda de corp se duse să tragă zăvorul. Allan continuas

— Nu sînt hoţ în sensul pe care-l atribuie cuvîntului acei domni de la Scottland Yard, dulce Imogène.;;

;— Iţ.i trade J. ţara !

— N-am patrie... E mai comod, mă scuteşte de remuşcări... Sînt încîatat să fi cunoscut un fenomen de felul dumitale, miss McCarthery ! Dacă toate englezoaicele îţi seamănă, o să rămîneţi prima naţiune a lumii. Păcat numai că eşti atît de sentimentală...

— Nu sînt englezoaică, ci scoţiană şi te rog să-mi dai imediat ce mi-ai luat !

Cei doi bărbaţi se priviră amuzaţi:

— Te rog să mă scuzi, scumpa mea Imogène, dar eu iau primul avion împreună cu prietenul meu Bill, aici de faţă şi, cum n-aş vrea să ne creezi plictiseli cu excentricităţile dumitale, mă văd obligat să te închid pînă mîine în debaraua de alături, de unde o să te scoată femeia de serviciu cînd intră în tură. Vrei să te duci acolo de bună voie. ori să te bage Bill ?

— Mai întîi, Oswald Ferthright, ţin să-ţî arăt ceva...

— Adevărat ?

Imogène îşi deschise cu grijă geanta, făcu o figură ca şi cînd ar fi căutat ceva şi cînd ridică piedica armei, pe care-o strînse bine în mînă, scoase brusc pistolul ş-l îndreptă spre Oswald:

— îmi dai mapa acum, ori trebuie să te ucid ca s-o iau ?

Amîndurora li se opri respiraţia şi Bill, care nu-şi credea ochilor, întrebă:

— Patroane, n-am mai văzut niciodată un instrument ca ăsta... E un tun atomic, ori ce ? !...

Ferthright se aspri:

— Ajunge, Imogène ! Termină-ţi numărul, nu mal am chef de rîs !

— Nici n-o să mai rîzi mult timp, Oswald Ferthright, dacă trag...

— Destul ! Bill, ia-i arma aia ridicolă !

Omul de paie avansă precaut în direcţia domnişoarei McCartJhery...

— Hai mătuşica, asta nu cadrează cu vîrsta malale ! încă nu ştii că e interzis să te joci cu armele de foc ?

— Tu, ca o gorilă ce eşti, ai face mai bine să rămîi pe loc !

Bili se opri şi aruncă o privire neliniştită către Oswald:

— Crezi e-o să tragă, patroane ?

Fertright ridică din umeri:

— Dobitocuie ! O asemenea maşinărie nu poate servi decît de sperietoare ! Şi încă i

— Dar ea n-are un aer prea blînd...

— în orice caz, dacă încearcă să tragă, c s-c fac să crape într-un chip care-o s-o ducă la concluzia ca rău a făcut cînd s-a amestecat în toată povestea asta !

Bill nu părea la fel de convins:

— Mda, dar ce devin eu în toate astea ?

— Dac-o mai lungeşti mult, devii şomer !

Ameninţarea îl hotărî pe colos. Se îndieptă spre Imogène cu mîna întinsă:

— Dă-i repede nepotului tău jucăria, mătuşico !

Şi *miss* McCarthery trase cînd Bill era la mal puţin de un metru. înainte de a apuca să-i întoarcă spatele, Allan apucă să vadă cum Bill fu izbit în piept. Fu brusc oprit sub forţa şocului. Un bubuit îngrozitor umplu încăperea. Garda de corp îşi privi mîinile care i se crispau pe rană. Sîngele gîlgîia printre degete. Avu încă puterea să-i spună lui Fertright pe un ton scandalizat:

— Patroane, a tras !

Şi căzu cu nasul înainte. Se auzi un tropăit pe scări şi imediat lovituri în uşa încuiată cu cheia. Oswald, alb de furie şi de frică, îşi închise în grabă valiza, strecură mapa cu pricina în buzunar şi alergă spre ieşirea mascată eare-i permitea să treacă pe scara de serviciu pe unde venise Imogène. Dar *miss* McCarthery ridică încă o Hotă revolverul şi trase în spatele lui Oswald, care fu literalmente lipit de perete. El rămase acolo o fracţiune de secundă înainte de a aluneca pe podea. Falsul Allan Cunningham se dusese să-i intîlnească pe falşii Andrew Lindsay şi Gowan Ross. *Miss* McCarthery avu curajul să-l întoarcă spre a-i lua mapa. pe care şi-o strecură în corsaj, apoi se duse să deschidă celor care erau pe cale să doboare greaua uşă de stejar.

Administratorul şi încă trei băieţi irupseră în mijlocul încăperii. Ei râmaseră o clipă pironiţi de spectacolul cart li se oferea ochilor. Apoi Mike, revenindu-şi în simţiri, se îndreptă spre Imogène:

— Tu eşti, hai ? Tu ai făcut masacrul ăsta !

Fără să-i lase vremesă răspundă, cu ochii îndîrjiţi şi gura schimonosită, îi arse o palmă din toate puterile. *Miss* McCarthery se clătină. Administratorul

tocmai ridica mîna să-i mai ardă una, cînd rămase cu braţul ridicat, auzind o voce:

— Hei, acuma baţi şi femeile, Mike ?

Doi poliţişti se aţineau în prag şi Imogène scoase un suspin de uşurare...

CAPITOLUL XII

Contra aşteptărilor sale, Imogène n-avu nici un neca-s cu poliţia din Edinburgh, care părea s-o cunoască perfect după reputaţie. Totul ar fi fost în regulă, dacă n-ar fi primit, de la comisarul care-o anchetă, felicitări patriotice, fiindcă debarasase capitala scoţiană de doi netrebnici înrăiţi, dînd astfel justiţiei ocazia să închidă „Trandafirul fără spini". Totodată, ca un om prudent, acelaşi comisar

sfătui cu căldură pe *miss* McCarthery să se întoarcă la Callander cît mai repede.

Peter Cornway, anchetatorul, fu primul — în afara funcţionarilor gării — care-o văzu pe Imogène McCarthery. Venit la gară să se intereseze de sosirea unor scînduri de brad pe care le aştepta de opt zile, o recunoscu pe cea care-o considera binefăcătoarea lui şi se grăbi să se ducă s-o salute, făcîndu-şi o datorie de onoare în a o conduce pînă acasă ca s-o ajute la bagaj. îşi exprimă spc-

inţa că avea să se instaleze pentru multă vreme la Cal-

lander, unde, fără ea, existenţa era destul de mohorîtă. Ar fi vrut să ceară lămuriri în legătură cu echimozele de pe faţa ei, dar nu riscă s-o^ facă pentru că se considera un gentleman şi, de asemenea, pentru că ştia ce caracter are *miss* McCarthery.

După ce cavalerul ei prea-supus o lăsă la uşa casei, Imogène urcă imediat în camera ei. I se păru c-o părăsise de ani. Un val de lacrimi îi ţîşni din ochi cînd se gîndi că chiar aici, cu o seară în urmă, Nancy şi Allan o înconjurau cu atenţiile lor.

Peter Cornway nu se putu abţine să nu anunţe tuturor celor pe care-i întîlnea Întoarcerea lui *miss* McCarthery. La „Mîndrul Highlander" obişnuiţii casei strigară de trei ori „ura !" în onoarea luptătoarei cu plete roşii, aşa cum îi zicea Ted Boolitt. Doamna Elisabeth McGrew. băcăneasa> consideră sosirea duşmancei drept o ofensă personală şi-l înjură din răsputeri pe bărbatul ei, care-i răspunse cum că, în Regatul Unit fiecare èra liber să se ducă unde-i place. Poliţistul Samuel Tyler se clătină sub puterea şocului cînd află că teribila scoţiană se află din nou la Callander. Considerînd că e de datoria lui să-l prevină imediat pe Archibald McClostaugh, alergă pînă la biroul de poliţie. Şeful de secţie crezu mai întîi că e o glumă proastă şi-l chemă la respect pe subordonatul lui în termeni severi. Cînd trebui să se plece în faţa evidenţei, sări la telefon şi-l alertă pe doctorul Elscott spre a-l soma să treacă imediat pe la biroul de poliţie unde-l aştepta, un bolnav. Doctorul protestă zicînd că are

îiftîlniri urgente, dar Archie nu vru să asculte nimic şi declară că, daca practicianul nu se prezenta In convocarea lui, avea să depună o plingere legală contra lui, cum că-şi neglijează îndatoririle. învins,, doctorul anunţa că va veni. Ci leva minule mai tîrziu, Elscott, cu trusa în mină, intra in birou *

— Ei, ciiie-i lănit ?

McClostaugh îl privi cu ostilitate:

— După cite ştiu, nu v-aai vorbit de un rănit,

— Bun. Unde e ?

— In (aţa dumneavoastră.

— Ce ? !

— Eu sînt bolnav, ölscolt, şi cer opt zile de repaus la pat !

I — Păi nu-s autorizat să và. Ce, parcă eu nu ştiu că ieri seară aţi rămas la „Mindrul Highlander" pină la închiderea stabilimentului, dovedind o dexteritate nemaipomenită la jocul cu săgeţi ? Păi ru s-a raportat, pricepeţi...

Flatat, Archie conveni cu modestie:

— Fapt e că mă simţeam într-o formă extraordinară.

— Care nu lăsa deloc să se prevadă boala subită1 de care pretindeţi că suferiţi...

I — Bolile vin pe neaşteptate, nu trebuie să-ţi spun eu...

— Boala dumneavoastră nu se numeşte cumva *miss* McCarthery ?

— Ascultă, Elscott, sîntem amici de la venirea mea la Callander şi te rog să-mi taci un serviciu personal şi să-mi descoperi o boală care să mă pună la adăpost de fiinţa asta vreo opt zile...Ai putea să faci asta pentru mine, nu ?

Elscott îşi luă trusa în mînă şi, cu un ton sec, zise:

— Archibald McClostaugh, mă aflu sub prestare de jurămînt, de altfel ca şi dumneata. Dar dacă dumneata accepţi să tragi la fit ca să minţi Coroana, eu nu ! La revedere !

Şi doctorul pkaft, foarte mîndru de el, părăsindu-l pe şeful de post ruşinii şi spaimelor sale.

Imogène îşi termină toaleta cînd i se păru că cineva mergea la parter. Ciuli urechea. Neîndoielnic, cineva urca scara avînd grijă să nu facă zgomot. îngrozită, aruncă o, privire în jur ca săj caute o armă, dar nu găsi nimic. Regretă că-şi lăsase pistolul în mîinile poliţiştilor din Edinburgh. în disperare de cauză, se grăbi către mapă spre a încerca s-o ascundă, cînd uşa se deschise în faţa domnişoarei Nankett. Uluirea o pironi pe scoţiană pe loc:

— Nancy !

— Lasă mapa aia pe masă, Imogène !

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, *miss* McCrthery

îşi dădu seama numai în acel momént că musafira ei ţine un pistol drăguţ şi mic îndreptat spre ea.

— Nancy ! !

— înapoi Imogène, ori trag !

Intimidată, ea cedă. *Miss* Nankett puse mîna pe documente.

— Dar, Nancy.':

— Am să *te* omor, Imogène, ca să-l răzbun pe Oswald...

— Nancy, nu-î posibil ca tu să fi crezut ce povestea canalia aia...

— „Canalia aia" era de trei ani soţul meu şi tu l-ai ucis !

— Soţul tău ?,.;

Imogènd era năucită. Ideile i se buluceau în capul care parcă-i luase *îoù.* Nancy, Allan, Lyndsay, Ross...

— Deci tu... tu erai... la curent...

— Păi de ce crezi c-am intrat la biroul Amiralităţii ?

— Eşti spioană î Tu ! î

— Ei şi ? Fiecare luptă pentru ţara lui aşa cum crede de cuviinţă. Urăsc Anglia şi pe englezi. Nimeni n-o bănuieşte pe tînăra timidă că e cea care transmite informaţii... Şi tu... tu ; săraca tîmpită care credeai că mă protejezi ! M-ai pus la curent cu misiunea ta şi eu n-am avut decît să-i previn pe Oswald, care şi-a alertat amicii... Singură fiind, numai un noroc chior te-a făcut să scapi şi să elimini bărbaţi care valorau de-o sută de ori mai mult ca tine ! Pentru că-ţi ştiam prostia, eu i-am sfătuit să joace pe cartea sentimentală şi tu, biata idioată, ai marşat de fiecare dată ! Dar n-o să apuci să-i dai hîrtiile astea lui *sîr* Henry, fiindcă acum le am eu şi n-o să mi le mai ia nimeni ! Spune-ţi rugăciunea de pe urmă, înainte de a te trimite să-i întîlneşti pe eroii tăi şi pe scumpul tău tătic î Scoţiană mîrşavă ce eşti !

Imogène putea accepta orice în legătură cu Anglia şi englezii, dar, dacă erau două capitole asupra cărora nu admitea nici o derogare, acelea erau referitoare la tatăl ei şl la Scoţia. Auzindu-se tratată de scoţiană mîrşavă se însufleţi'şi, fără să se gîndească o clipă la riscul mortal pe care şi-l asuma, ca un taur intrînd cu capul în capa toreadorului, ea se aruncă înainte pentru a apăra onoarea clanului McCarthery şi gloria Scoţiei« Surprinsă, Nancy trase puţin la întîmplare, dar arsura pe care o resimţi Imogène în umărul stîng nu-i mai putea opri elanul. Ea intră, din toate puterile, cu capul în pîntecele domnişoarei Nankett şi aceasta, sub forţa şocului, fu expediata la celălalt capăt al camerei. Tocmai în acel moment *sir* Walter Scott, care, neîndoielnic, jignit de vorbele intrusei, aştepta momentul propice spre a interveni in luptă, găsi ocazia nimerită. Nancy venind să se strivească de peretele unde, pe etajeră, efigia sa în bronz surîdea eternităţii, el n-avu decît să împingă cu degetul bustul cu pricina, care căzu chiar pe creştetul domnişoarei Nankett. doborînd-o, în acest fel, foarte curat.

Duşmana sa fiind privată de simţiri, Imogène îşi reçu peră mapa, luă cu pietate bustul scriitorului şi-l puse la loc, după' ce şterse cu devoţiune o mică pată de sînge care-l murdărea. Dar ce trebuia să facă ea cu Nancy ? îi repugna

s-o dea pe mina poliţiei, în amintirea trecutului. Dar nici nu-şi putea permite s-o lase să-şi revină la ea fiindcă tinereţea avea să-şi, spună cuvîntul şi să triumfe asupra domnişoarei McCarthery care, în ciuda vitalităţii ei, începea să fie la capătul rulajului pe pista descendentă. Trebuia oare să-i telefoneze lui *sir* Henry ca să-i ceară un sfat ? In vreme ce se întreba ce să facă, Imogène începu să simtă că e rănită şi văzu sîngele curgîndu-i de-a lungul braţului şi închegînduse pe mîna stîngă. Acest spectacol o făcu să-i sară inima din loc. Vederea i se tulbură puţin. I se păru că pereţii camerei se mişcă, plafonul se înmoaie, că *sir* Walter îşi părăseşte din nou etajera spre a merge să converseze cu Robert Bruce şi că chiar căpitanul din Armata Indiilor îşi abandona locul de deasupra comodei spre a se întîlni cu ceilalţi doi. Ca să nu cadă, se cramponă de capătul patului. Vru să se tîrască pînă la baie, cînd, îngrozită, văzu uşa camerei deschizîndu-se din nou pe tăcute şi Herbert Flootypol, cu melonul lui înfipt pe cap, cu mustăţile atîrnînd parcă mai lamentabil ca niciodată, apăru în prag, cu pistolul în mînă. Era mai mult decît puteau suporta nervii întinşi

2#8

ca nişte corzi ai clomnişoar ei McCarthery şi, la fel cum o navă zdrobită de proiectilele duşmane îşi coboară pavilionul, tot astfel alunecă lent la pămînt, leşinînd.

Cînd *miss* Imogène îşi reveni în simţiri, văzu faţa doctorului Elscott înclinată aproape de a ei şi, roşind. îşi dădu seama că e lungită pe pat. Doctorul şopti:

— Prin urmare, *miss*, vă hotărîţi să reveniţi printre noi ?

Dar nu era în stare să guste umorul doctorului. Întoarse capui în partea unde se afla Nancy, dar constată că aceasta dispăruse Elscott, care-i urmărise privirea, zise:

— Amica dumitale a plecat de-aici.

— A plecat ?

— Cu acei domni numiţi Archibald McClostaugh -i Samuel Tyler, Şi trebuie să adaug că păreau să guste dm plin companb ei, dacă e să judec după felul cum o ţineau do bratCit despre dumneata, *miss*, îţi trebuie multă odihnă Rano dumitale nu-', decît o bagatelă, o zgîrietură uşoară pe care am pansat-o ş\ de care n-o să mai ai grijă peste cîtevo zile Vrei să-ţi trimit pe cineva ?

— Nu, mulţumesc, doctore, o să fie foarte bine aşa.

Elscott o dată plecat. Imogène se sculă ca să-şi caute

mapa, deşi fără să-şi facă iluzii prea mari. Ultima vedenie pe care-o avusese înainte de ? leşina, 2 sinistrului galez, nu-i lăsa speranţe prea mari .în privinţa acesteia *Miss* McCarthery eşuase în misiunea ei. Dezgustată, învinsă, cedă şi-i telefonă lui *Sir* Henry ca să-l anunţe că i-enunţa şi se întorcea la Londra. Spre marea ei surpriză, Wardlaw declară că e la curent cu ultimele

întîmplări, o felicită pe interlocutoarea lui pentru curajul cu care acţionase şi o înştiinţa că avea să-l sune pe *sir* David ca

să-i. spună tot binele pe care-i gîndea despre ea şi că, în plus, n-avea de ce să-şi facă sînge rău, fiindcă avea să-î însărcineze pe acel Herbert Flootypol şi oamenii lui ca să n-o piardă din vedere. Termină dorindu-i călătorie plăcută şi asiguri nd-o că era fericit de-a o fi cunoscut.

Imogène sosi la Loildra noaptea şi luă taxi ca s-o ducă pe Paultons Street. După ce închise uşa apartamentului său, se aşeză pe un scaun din vestibul fără să se dezbrace. Spera să scape astfel de acea imensă oboseală care-o zdrobea. Acum, că se regăsea in decorul familiar, Callanderul îi părea departe, departe... Fără îndoială n-ave<* să se mai întoarcă acolo niciodată, în ciuda faptului că avea casa părintească şi acolo era cimitirul unde odihneau ;ii săi. Oricum, n-wea să se mai duca mulţi ani. fiindcă n-avea să-i uite uşor pe acei bărbaţi ucişi şi pe NancyŞi fapt e că toate aceste mizerii, toţi aceşti morţi, toate aceste amintiri dărîmătoare, nu fuseseră măcar compensate prin reuşită. Omul cu mustaţă de focă trebuie că zbura spre vreo ţară străină cu planurile avionului Campbell 777 la el. Imogène nu credea ceea ce-i spusese *sir* Henry Wardlaw. Depresiunea ei luă asemenea proporţii, încît se gîndi să-i înainteze lui Archtaft demisia ei, într-atît se temea că, revenind la birou, colegii ei, avertizaţi, necruţători, aveau să-i facă viaţa amară spre a se răzbuna pe orgoliile ei trecute. Dar, deocamdată, trebuia să doarmă spre a fi mîine capabilă să-şi suporte calvarul. Se ridică de pe scaun şi făcu lumină ca să-şi scoată pălăria şi pardesiul. Atunci văzu telegrama strecurată pe sub uşă. Venea de la Amiralitate. *Sir* David îi cerea să vină să-l vadă înainte de a se duce la birou.

A doua zi dimineaţă Imogène îşi dădu silinţa , înghită *porridgelul* şi această lipsă de poftă de mîncarc era, la ea, semnul revelator al unei conluzii complete. Oare avea să se ducă la *sir* David -ca să-şi ceară iertare pentru eşec ? Mai mult decît reproşuri severe, ea se aştepta la o compătimire care pur şi simplu făcea să-i ia capul foc. Jalnică, redevenită puştoaica din trecut, care, după vreo mare năzdrăvănie, cerea iertare tatălui în speranţa că va scăpa de pedeapsa meritată, *miss McCarthery.* pe punctul de a pleca, luă fotografia căpitanului şi, cu o voce frîntă, zise:

— Iartă-mă, tăticule, c-am dezonorat familia...

Pe *miss* McCarthery o aştepta, la Amiralitate, o umilinţă supremă. Cînd intră în biroul lui *sir* David îl văzu pe şeful ei de serviciu, distinsul John Masbury, aşezat pe fotoliu, aproape de patron. Dave Woolish, foarte cordial, o rugă pe Imogène să ia loc în faţa lui. Ea se aruncă precum în apă şi, fără să se îngrijească de protocol, luă prima cuvîntul î

— *S ir,* îmi cer scuze... N-am reuşit în misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o... N-am putut să-i dau documentele lui *sir* Henry Wardlaw..: Mi-au fost furate... Eu... eu demisionez din... din serviciu... Nu-s în stare... Asta-i tot...

Confesiunea se încheie cu un hohot de plîns care-l făcu pe John Masbury să rînjească i

— Acum chiar că e momentul să vă lamentaţi !... *Sir* David, permiteţi-mi să va spun că dacă aţi fi vrut să-mi faceţi onoarea de a-mi cere părerea, v-a^ fi sfătuit din răsputeri să nu încredinţaţi planurile lui B-l28 acestei scoţiene vanitoase. S-a întîmplat ceea ce trebuia să se întîmple. *Miss* McCarthery, fără îndoială, se consideră Ma-

1 Terci din fulgi de ovăz (n.a.).

ria Stuart reîncărnată ! E păcat că serviciile noastre fac jocul orgoliului ei stupid ! In ce mă priveşte, şi dacă mă autorizaţi în acest sens, *sir* David, accept cu plăcere demisia ei.

Imogène, făcută mică, nu reacţionă. Ce-ar fi putut replica ? Dar undele de mînie care-o străbăteau., o împingeau să înhaţe greaua riglă de oţel care se etala sub nasul ei, pusă pe biroul patronului, şi să mîngîie cu ea scăfîrlia acestui Masbury care se răzbuna în chip atît de josnic. *Sir* David nu răspunse imediat. îşi luă timpul de-a aprinde o ţigară apoi, liniştit, afirmă:

— Deşi englez, i-am admirat întotdeauna pe scoţieni şi mi se pare că şi scoţienele sînt demne de stima mea, mai ales cînd au părul roşu... Surprinsă, Imogène înălţă capul şi văzu că patronul îi zimbea.

— Cum, patroane, după eşecul e*...

— Dar n-a fost nici un eşec, domnule Masbury... Graţie ei o întreagă reţea de spionaj a sărit in aer şi noi ştim cine ne trăda aici... Domnişoara Nancy Nankett, în realitate Mary Ferthright. Fermiteţi-mi să remarc, domnule Masbury, că asta este, din partea dumneavoastră, o neglijenţă dintre cele mai grave... Doar a^eîi răspundere*) angajării ei.

— îmi era imposibil să bănuiesc că fata asta ar fi avut îndrăzneala...

— Spionajul cere multă îndrăzneală, nu eu o să vă învăţ asta, prea stimate...

— Dar, în definitiv, *sir* David, e sigur că Nancy e vinovată ? N-avem drept bază decît spusele domnişoarei McCarthery, care nu-i cel mai bun martor într-o poveste ca asta !

Imogène ţîşni:

— Cum îndrăzniţi să spuneţi asta cînd a trebuit s-o dobor ca să-i iau îndărăt documentele ?

— Ce spuneţi î Şi dacă i-aţi luat aceste documente, atunci unde sînt ?

— Mi-au fost furate !

— De către cine ?

— Herbert Flootypol...

Sir David interveni:

— Sîntem la curent şi ştim cine este acest Flootypol.

— încercaţi să-l opriţi ?

— S-a şi făcut *miss* McCarthery.

— Şi... şi documentele ?

— Uite-le !

Deschizîndu-şi sertarul, *sir* David luă de acolo faimoasa mapă şi o aruncă pe birou:

— *Miss* McCarthery, eu vă datorez scuze..;

— Ah ! Mie ?...*

— Da. N-am fost foarte corect faţă de dumneavoastră, dar nu se putea risca să cadă totul la pămînt.

— Nu... nu pricep, *sir...*

— *Miss* McCarthery, ne-am dat seama că, de mai bine de un an, se produceau scurgeri de informaţie din serviciul nostru. La capătul unei anchete serioase, am fost convinşi că duşmanul infiltrase pe unul dintre ai lui în birourile Amiralităţii... M-am hotărît să-i întind o cursă şi, din acest motiv, profitînd de marele scandal cu domnul John Masbury, aici de faţă, v-am ales, *rniss*, să duceţi documentele aşa-zisului sir Henry Wardlaw. Cunoşteam impetouzitatea caracterului dumneavoastră şi ştiam de asemenea că sînteţi pe de-a-ntregul opusul unui agent secret. Nu mă îndoiam că foarte curînd. colegii dumneavoastră aveau să fie la curent şi că, atunci, cel sau cea pe care o căutam avea să încerce ceva să vă ia documentele pe care le posedaţi. într-adevăr, dumneavoastră nu transportaţi decît planuri false, a căror dispariţie n-ar fi avut nici o importanţă. în acest punct vă rog să mă iertaţi, *miss* McCarthery ! V-aţi riscat viaţa pentru hîrtii care nu valorau nimic.

Gîndindu-se din nou la tot ceea ce îndurase, Imogène nu se putu împiedica să nu spună:

— Dac-aş fi ştiut...

— E sigur, *miss,* că nu trebuia să ştiţi, fiindcă nu pseudo-documentele erau cele care ne interesau, ci tocmai aceia care ar fi încercat să vi le fure. Serviciile noastre cunoşteau perfect persoanele care vi s-au prezentat sub numele de Lyndsay, Ross, Cunningham. I-am văzut urcîndu-se în compartimentul dumneavoastră. Am fi putut opri venirea lor la Callander, dar, aşa cum v-am spus, ceea ce ţineam să ştim, era numele celui sau celei care-i prevenise. Era cu totul evident că în cauză se afla unul dintre familiarii dumneavoastră, deci din acelaşi birou. Cînd Nancy Nankett a debarcat la Callander, ne-am gîndit că deţinem veriga lipsă şi eram pe cale să credem că ea o să fugă cu Ferthright. *Sir* Henry a lipsit în mod deliberat. Nu vă puteam lăsa să-i daţi mapa înainte de a-l fi demascat pe trădător. Aţi jucat rolul de momeală, *misz* McCarthery, cu un sînge rece şi un curaj care l-au făcut pe *sir* Henry să vă admire. în numele Coroanei, vă felicit şi vă mulţumesc !

Cu evidentă neplăcere, John Masbury adăugă felii i ţările lui la cele ale superiorului său. Acesta din u r n a reluă:

— Prin faptul că misiunea dumneavoastră era secret A. *miss,* nu pot — înţelegeţi asta — să vă dau o mărturie oficială a satisfacţiei Graţioasei Sale Majestăţi..;

Cu ochii mijiţi, Imogène îşi savura triumful. Se întrebă o clipă dacă nu trebuia să se ridice şi să int >neze din rărunchi imnul scoţian, dar consideră că asta n-ar cadra cu discreţia pe care *sir* David o considera imperios necesară şi se abţinu, dar nu fără regret.

— Totuşi, reluă acesta, *miss* McCarthery, ţin in mod absolut ca aceste calităţi remarcabile de decizie, de ene«gie şi de curaj pe care le-aţi mărturisit, să fie recompensate. Este motivul pentru care, începînd de astăzi, veţi deveni şefa biroului unde lucraţi, inlocuindu-i pe domnul Archtaft.

Imogène era atît de emoţionată, încît nu reuşi să articuleze nici un cuvînt. Masbury, dimpotrivă, reacţionă violent:

— *Sir !* Mă privaţi de domnul Archtaft, care este un funcţionar foarte merituos şi mi se pare absolut Indispensabil bunului mers al serviciului !

— Atunci puteţi fi sigur că el va rămîne, fiindcă m-am hotărî! să-l numesc în locul dumneavoastră !

— In locul meu ? Şi atunci eu ?..;

r— A ! In ce vă priveşte, e mai plictisitor^ fiindcă am impresia că trebuie să mergeţi la închisoare.

Masbury se ridică:

— Ce spuneţi ? t

Imperturbabil, sir David continuă:

— ...Cel puţin dacă nu puteţi să-mi daţi explicaţii satisfăcătoare în legătură cu motivul pentru care aţi angajat-o pe Nancy Nankett fără anchetare prealabilă, sămi mărturisiţi iarăşi prin ce miracol contul dumneavoastră în bancă a crescut într-un mod atît de curios în cursul ultimelor cinsprezece luni şi, în sfîrşit, să-mi povestiţi cum ştiaţi că documentele cuprinse în mapa transportată de *miss* McCarthery *nu* erau planurile avionului Campbell 777, cum credea ea şi cum credeau toţi cei cărora ea le-a vorbit despre asta, ci ale lui B-l28, aşa cum aţi afirmat în cursul acestei întrevederi ? O greşeală uriaşă, Masbury, şi care — mă tem — riscă să vă ducă la ştreang.

Imogène se întreba dacă visează ori nu. Prin urmare John Masbury era spion ! Acesta din urmă scoase un pistol din buzunar şi-şi ameninţă interlocutorul.

— De acord, *sir* David, m-aţi dovedit... Dar vă rog să mă scuzaţi, nu ţin să fiu spînzurat... Dacă nu vreţi să trag asupra celor ce s-ar opune trecerii mele, atunci aţi face bine să mă lăsaţi să trec fără să daţi alarma.

— Asta n-o să ducă la nimic, Masbury.

— -, E treaba mea ! îmi dai cuvîntul că n-o să alertezi pe nimeni mai devreme de zece minute ?

Woolish ridică din umeri:

— Te prindem înainte de a părăSi Londra... Ai cuvîntul meu t

Imogène fu indignată de această cedare neaşteptată a patronului. In locul lui, ea ar fi preferat să rişte uciderea mai degrabă, decît să-l lase să se salveze. Canalia asta de Masbury nu merita să trăiască ! Spionul, fixîndu-l întruna pe *sir* David spre care-şi îndrepta în continuare arma, vru să se retragă rapid spre uşă, dar *miss McCarthery*, pe care el comisese greşeala de-a o ignora, întinse brusc piciorul şi-i puse piedică, făcîndu-l să se lungească pe spate. Imogène nu-i lăsă timpul să-şi revină, fiindcă, înhăţînd greaua riglă de metal pusă pe biroul lui *sir* Woolish, îşi oferi luxul de a-i aplica o lovitură zdravănă pe scăfîrlie. Masbury deveni brusc dezinteresat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui *.Sir* David rîdea cu lacrimi:

— *Mtss* McCartery, sînteti magnifică !

— Nu voiam să scape !

— Fiţi sigură că n-avea nici o şansă ! Uitaţi-vă în spatele dumneavoastră !

Imogène se întoarse şi scoase un urlet de groază văzîndu-l în prag pe Herbert Flootypol cu revolverul în mină. Cu degetul întins, ea urlă:

— Galezul ! Arestaţi-l ! Ajutor !

Sir David se ridică şi. aşezîndu-se între scoţiană şi Flootypol, zise:

— *Miss* McCarthery, permiteţi-mi să vi-l prezint pe inspectorul şef Douglas Skinner de la Scotland Yard, care a avut misiunea să vegheze asupra dumneavoastră în timpul călătoriei în Scoţia.

Inspectorul o salută pe Imogène:

— Ce mai faceţi, *miss* McCarthery ?

Nu mai ştia deloc ce face, biata *miss* McCarthery, cum era luată de valul rapid al evenimentelor. Cu un aer detaşat, *sir* David adaugă:

— L-am ales pe inspectorul şef Skinner fiindcă e un agent de primă mînă şi este, de asemenea... scoţian. Zîmbind, Skinner preciza: — De la Dornoeh, în Highlands...

Cînd *miss* McCarthery intră în biroul ei, toate colegele se ridicară cîntînd în cor „La mulţi ani !" Imogènei îi dădură lacrimile. Janice Lewis veni s-o îmbrăţişeze şi Archtaft o felicită în numele tuturor. Zîmbind printre lacrimi, *miss* McCarthery strigă simulînd mînia:

— Să nu încercaţi să mă supăraţi nici una din voi ! O şi să vedeţi diferenţa dintre un galez şi o scoţiană şi o să vedeţi cum ştiu eu să-i pun la muncă pe englezi !

Prefăcîndu-se terorizată, Janice imploră:

— Nu-ţi ieşi din fire, Imogène !

în ziua aceea nu se munci prea tare în biroul Imogènei McCarthery.

In seara aceleiaşi zile memorabile, care văzuse triumful său şi ruşinea duşmanilor ei, Imogène se întoarse acasă puţin îmbătată de glorie. Chiar înainte de a se dezbrăca, se îndreptă spre fotografia tatălui ei:

— Tăticule, sper că eşti mîndru de fiica ta !

Apoi aruncă o ocheadă complice lui Robert Bruce cu care, acum, se simţea pe picior de egalitate. în vreme ceşi punea capodul, puse la gramofon discul ei preferat, cu cimpoaiele Gărzii Scoţiene, singura muzică potrivită cu starea ei sufletească din acel moment. Sunetul ascuţit al instrumentelor era atît de puternic, încît *miss* McCart-

Iiery avu nevoie de ceva timp ca să audă că se ciocănea Ia uşă. Se duse >ă deschidă şi-l văzu pe Douglas Skinner în prag, cu melonul în mînă, şi părînd foarte stînjenît. Imogène nu putea uita că-l luase drept duşman în zilele grele pe care tocmai le trăise. Primirea ei reflectă această stare de spirit:

-— Domnule Skinner..:

în faţa răcelii acestor cuvinte, el păru foarte nenorocit.

— Aş putea intra, vă rog, dacă nu vă deranjez...

Nevrînd să fie grosolană, *viiss* McCarthery trebui să

se închine:

— Vă rog...

îl precedă în salon.

— Dacă vreţi, luaţi loc...

El se aşeză pe fotoliu.

— *Miss* McCarthery, am venit să vă prezint scuze fiindcă nu, mi-am revelat identitatea, dar aveam ordine stricte şi înţelegeţi că nu le puteam ignora.

— Natural.

— Ţineam de asemenea să vă spun cît v-am admirat în timpul probelor la care aţi fost supusă.

Imogène se dezgheţă:

— Să nu exagerăm, domnule Skinner..-

— Ba da, ba da ! Prin meseria mea am fost în măsură să văd acţionînd tot felul de oameni, dar n-am întîlnit niciodată o femeie care să fi avut calităţile dumneavoastră, *miss* McCarthery... Dacă-mi permiteţi această cugetare, aş spune că numai o fiică a Highlandrului putea să se arate aşa cum v-aţi revelat dumneavoastră !

Imogène recunoaştea că băiatul ăsta era mult mai bine decît părea la prima vedere. Era în ochii lui albaştri o dulceaţă copilărească... Cît despre mustăţi, cineva pe care l-ar fi ascultat... şi căruia ţinea să-i placă, n-ar fi avut, fără îndoială, nici o greutate în a-l face să şi le tundă..-

— Domnule Skinner, luaţi o ceşcă de ceai ?

Această propoziţie păru să-l transporte pe inspectorul şef îrn al nouălea cer şi *miss* McCarthery se gîndi că era foarte uşor de mulţumit. Tot bînd ceai şi mîncînd biscuiţi, ei retrăiră ceasurile tragice de la Callander şi Douglas îi explică Imogènei cum n-o scăpa din ochi — ca să zicem aşa — nici o clipă şi era mereu în măsură să intervină la momentul oportun, li mărturisi întristarea lui cînd ea îşi închipuise că venise s-o ucidă atunci cînd lupta cu Ross, după dispariţia lui Andrew Lyndsay în lac, plictiseala cînd Allan îi căutase ceartă la „Mîndrul Highlander", dar şi cu bucuria resimţită cînd se bătuse cu el...

— Bucuria, domnule Skinner ?...

— Da, bucuria, fiindcă-mi închipuiam că-l iubiţi !

Se făcu o tăcere subită, Imogène realizînd semnificaţia

* acestei mărturisiri spontane şi Douglas înţelegînd că tocmai se trădase. *Miss* McCarthery ţinu să se refugieze într-o glumă:

— A... dacă vă înţeleg... dorhnule Skinner, aş putea crede că dumneavoastră... eraţi gelos ?...

— Eram gelos, *miss !*

Imogène trebui să bea o gură de ceai spre a avea timpul să-şi revină. Vreme de cinzeci de ani, bărbaţii nu-i acordaseră deloc atenţie şi uite că în toamna vieţii nu încetau să-i vorbească de iubire ! E adevărat că dragostea celorlalţi trei nu era decît viclenie şi minciună, dar poate acum...

— *Miss* McCarthery, dacă nu mă găsiţi prea îndrăzneţ, v-aş mărturisi că, fiind ataşat în mod deosebit de departamentul lui *sir* David, v-am remarcat de multă vreme... Aş fi vrut să vă devin prieten, dar rua îndrăzneam să vă abordez şi nici să cer să vă fiu prezentat... Din cauza acestei timidităţi m-am şi permis un gest care-mi apasă conştiinţa şi de care mă rog să fiu iertat...

— Un gest... în ce mă priveşte ?... întrebă Imogène intrigată.

— Da... biletul pe care vi l-am strecurat în geantă în timp ce dormeaţi...

— Zău ?... Deci dumneavoastră eraţi...

— Eu eram...

Imogène nu mai ştia dacă-i vine să rîdă ori să plîngă amintindu-şi de teroarea pe care i-o inspira falsul Herbert Flootypol, iubitul ei...

— Vă... vă supăraţi pe mine ?

— Dimpotrivă... Sînt foarte flatată să primesc la vîrsta mea mesaje atît de fermecătoare... Am vreo cinzeci de ani, Douglas...

Inspectorul şef roşi, iar *miss* McCarthery se întrista:

— Eu o să am luna viitoare cinzeci şi trei, Imogène...

Se făcu tăcere încă o dată şi atunci se decise destinul lor comun...

— Imogène, nu te-ai gîndit niciodată să te măriţi ?

Ea nu îndrăzni să-i spună că se gîndise adesea la asta,

dar că nimeni altcineva nu se mai gîndise... Spuse deci:

— N-am întîlnit niciodată pe omul în care aş fi putut avea încredere...

— Şi crezi că... ca-i putea avea încredere în mine ?

Ea nu răspunse imediat, fericită de anxietatea lui,

apoi, cu gravitate, îi întinse mîna:

— Da, cred. Douglas...

Doua ceasuri mai tîrziu, lămuriseră totul intre ei şi nu mai ignorau nimic din situaţia fiecăruia. Convenіră să se căsătorească la Callander în timpul concediului Imogènei. afacere menită s-o enerveze pe doamna McGrew, băcăneasa şi să-i invite la nuntă pe Archibald McClostaugh, Samuel Tyler, Ted Boolitt cu nevasta.

Miss McCarthery declarînd că nu se va putea îmbrăca în alb în ziua căsătoriei — deşi ar fi avut dreptul preciză plecind-şi pudic ochii — avea să poarte o rochie avînd culorile clanului său, aliat cu clanul Mac Gregor. Douglas o aproba cu voce înaltă, afirmînd că şi el o să-şi pună culorile propriului sau clan, înrudit cu clanul McLeod. Imogène se ridică impetuos:

— Ce-ai zis ? !

Neînţelegînd nimic din această mînie subită, Skinner se intimidă:

— Dar... pur şi simplu o să-mi pun o cravată cu... cu..

— Culorile clanului McLeod ! Niciodată, auzi, niciodată o descendentă a clanului Mac Gregor nu se pa afla cu clanul McLeod ! Poţi să te întorci la Scotland Yard şi să mă laşi in pace !

— Ei, hai, Imogène, 1l-ai să distrugi fericirea noastră pentru nişte poveşti atît de vechi ! Trebuie ca aceste rivalităţi de altădată să ia sfîrşit într-o zi ! Prin ce sîntem noi vinovaţi, tu şi cu mine, de aceste certuri din Evul Mediu ?

în adîncul inimii sale, *miss* McCarthery ştia că el are dreptate, dar nu-i plăcea s-o recunoască.

— Te rog nu-ţi ieşi din fire, Imogène !

Ea zîmbi, mulţumită de această ieşire care-i menaja orgoliul şi, aşezîndu-se la Ioc, spuse cu duioşie:

— Iţi promit să nu-mi mai ies din fire, Douglas..,

Minţea !

FORUM

— Dar dacă vă spun că i-am culcat la pământ pe amândoi!

— De acord, i-ai omorât... ce poate fi mai normal și mai obișnuit, nu Tyler? Şi mi-aș permite să vă întreb cu ce armă ați comis aceste două omucideri?

— Cu o tigaie!

— Poftim?!

— Cu o tigae fierbinte!

1 Jocuri sportive (n.a).